

Morgan Hill:

ZAROBLJENICI RUDNIKA ZLATA

Morgan Hill

ZAROBLJENICI RUDNIKA ZLATA

VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA

Glavni i odgovorni urednik Milivoj Pašiček
Izdavač: NIŠPRO VJESNIK (v. d. predsjednika
Poslovnog odbora Vjekoslav Koprivnjak) –
OOUR Informativno-revijalna izdanja (direktor
Stevo Maoduš)

Predsjedavajući Savjeta: dr Ivan Krtalić
Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Za-
greb, Avenija bratstva i jedinstva 4

Telefoni: 041/526-099, 515-555 i 519-555

Telex: 21 121 YU VSK

Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.),
Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl.
i odg. urednika), Milivoj Pašiček, Biserka Pupavac
(pomoćnik gl. i odg. urednika)

Tisak: NIŠPRO »Vjesnik«, OOUR Novinska rotaci-
ja i OOUR TM

LASO 711

Urednik: Ana Hrastović

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Tehnički urednik: Boris Toth

Morgan Hill: Zarobljenici rudnika zlata

Naslov originala: Danger Trail

Copyright: VPA

Recenzija: Zorislav Ugljen

Prijevod: Ladislav Grakalić

Laso broj 711 izlazi 29. 5. 1987.

u nakladi od 66.300 primjeraka

I

Dan Colt je zauzdao svog vranca kad je začuo pucnjavu koja je dopirala iz kanjona s njegove lijeve strane. Pogledavši preko ruba kanjona i zaklonivši rukom oči zbog žarkog sunca, opazio je pet jahača kako progone poštansku kočiju kompanije »Wells Fargo«. Kočija je napustila Durango i uputila se prema sjeveru pol sata prije nego što je Dan izjahao iz grada. On je jahao poprečnim putm i sad se ponovo našao na cesti.

Progonitelji su jahali velikom brzinom. Kočija je poskakivala na neravnu tlu i opasno se naginjala, osobito na zavojima. Dan je vidio nekog čovjeka kako je iz kočije pucao u progonitelje u trenutku kad se kočija penjala na malu uzvisinu. Najprije se pojavio bjeličasti dim a onda mu je do ušiju dopro odjek pucnjeva.

Trenutak prije nego što mu je kočija s progoniteljima nestala iz vida, Dan opazi jednog progonitelja kako se zanjihao, nagnuo naprijed i ispustio iz ruke revolver.

Vranac je jurnuo nizbrdo. Dan ponovo ugleda kočiju. Jedan od progonitelja je usporio i Dan vidje kako je vozač vatrom iz svog revolvera obasuo progonitelje. Onaj putnik iz kočije i dalje je pucao.

Zbog jurnjave konja vjetar je Da-

nu fijukao oko ušiju. Zastao je na pol puta između dvije uzvisine. Kočija se baš uspinjala na drugu uzvisinu. Dan sjaše, izvukavši prije toga vinčesterku iz navlake. Bilo mu je jasno da čovjek koji puca iz kočije ne može ništa učiniti, jer su se progonitelji rasporedili: jedan je jahao ispred kočije, dvojica po strani, a druga dvojica iza kočije.

Dan je ubacio metak u pušku i naciljao progonitelja na čelu. Trenutak je pričekao a onda pritisnuo obarač. Progonitelj je pao pod jureću kočiju: i prednji i stražnji kotači prešli su preko njega. Dan je umetnuo još jedan metak i pogodio još jednog progonitelja.

Ostali su se dali u bijeg. Jurnuli su prema uzvisini. Dan je pogodio još jednog. U tom času kraj Dana je projurila kočija u ludućkom trku. Trenutak kasnije opasno se nagnula, ali ju je vozač uspio ispraviti. No iza uzvisine je kočiju očekivala nevolja. Progonitelji su nagomilali debele grane i stabla nasred ceste i kočija je u trku naletjela na tu neprobojnu drvenu branu. Začuo se strahovit tresak i njiska konja. Za tren oka stvorila se hrpa slomljenih dijelova kočije i konjskih tijela. Jedan kotač se otkinuo i otkotrljao a drugi se okretao u zraku. Od guste

prašine Dan je jedva vidio što se zbiva.

Jurnuo je prema kočiji, vjerujući da nema nikog živog. Prišao je vozaču koji je ležao potrbuške: glavom je udario u krupan kamen. Izvukao ga je na cestu i ostavio kraj ostataka kočije.

Tada je pošao u potragu za vozačevim pratiocem. Ali na njega se ustremio krupan vuk. Kad mu se približio, vranac se preplašeno propeo, pa je Dan potegao revolver. Vuk je na trenutak zastao, i Dan je opalio: pogodio ga je između očiju.

Dan je čuo kako pratilac teško diše, a onda više ništa nije čuo. Zacijelo se onesvijestio. I zaista, našao je ranjenika u dubokoj nesvijesti. Prebacio ga je preko sedla i krenuo prema sjeveru.

Uskoro je, jašući kroz mračnu šumu, ugledao dva osvijetljena prozora. Krenuo je prema tim spasonosnim svjetlima.

Kad se približio kući na trideset metara, začuo je šum vode. Pitao se koliko je duboka. Pogledao je desno i lijevo i ugledao mostić. Krenuo je prema njemu. Tek kad se približio kući, osjetio je da ga boli lijeva ruka. Vučji zubi su ga zacijelo dohvatili.

Izdaleka je doviknuo:

— Hej, vi tamo u kući!

Istog trena svjetla su se ugasila i nastala je duboka tišina.

— Hej, vi, tamo u kući! — ponovi Dan.

— Gubite se, i to odmah! — začuo je ženski glas.

— Ali potrebno je... — nije dovršio rečenicu, jer mu je metak prozujao kraj uha. — Hej, čekajte malo! — dovikne Dan i naglo povuče konje u zaklon.

Puška je ponovo prasnula.

— Odlazi odavde! — ponovo je za-

čuo glas. — Gubi se s mog zemljišta ili ću ti prosuti mozak!

Hitac je odjeknuo kao da je ispaljen iz teške puške za lov na bizone.

— Čekajte malo, gospodo! — viknuo je Dan. — Stranac sam i vodim ranjenika. Umrijet će ako mu ne pružite pomoć!

Odgovora nije bilo.

Ponovo je doviknuo:

— Gospodo!

— Tu sam! — začuo je glas iza sebe.

Okrenuvši se, ugledao je sitan lik žene koja je držala pušku uperenu u njega.

— Jeste li vi jedan od ljudi Mela Curryja?

— Nisam, gospodo. Banditi su napali poštansku kočiju u sumrak i ja sam rastjerao bandu ubivši trojicu. Kočija se prevrnula. Dopremio sam jednog od napadnutih. Veoma mu je loše.

— Patty Ruth! — viknula je žena prema kući. — Upali svjetiljku i donesi je ovamo! — a onda je dodala: — A vi, stranče, sjašite, ali polako.

Dan je sjahao i krenuo prema kući. Na vratima se pojavila djevojčica lijepa lica i crne kose.

Pošto je pregledala ranjenika, žena reče:

— Bolje da uđemo, izgleda zaista loše. A i vi ne izgledate bolje.

II

Prebacivši ranjenika preko ramena, Dan krene za ženom u kuću. Lijeva ruka ga je strahovito pekla.

— Položite ga na ležaj — reče žena, zacijelo Ruthina majka. Odložila je tešku pušku za bizone i dodala preko ramena: — Patty Ruth, donesi drugu svjetiljku iz sobe i reci Dannyju da dođe.

Djevojčica se uskoro vratila s još jednom svjetiljkom, vodeći za ruku

dječaćića, koji je odmah potrčao majci.

— Sve je u redu, sine. To su prijatelji.

Dječarcu je moglo biti pet godina. Pitao se gdje je muž mlade žene.

Uzela je posudu s vodom, prišla ranjeniku, isprala mu ranu i pregledala je.

— Metak je duboko i moramo ga izvaditi. Pomognite mi da ga okrenem — rekla je Danu.

Dan je polako skinuo kaput i žena je ugledala ranu na ruci.

— Kako ste, zaboga...? — zaustila je iznenađeno.

— Vuk — odgovori kratko Dan.

— Dopustite...

— Time ćemo se pozabaviti kasnije — odgovori Dan. — Najprije ćemo izvaditi metak.

Žena je bila spretna, snažnih ruku i za tren oka je metak bio izvađen. Tada je rekla Danu da prelije ranu viskijem. Ranjenik je od bola jauknuo. Kad je trenutak kasnije zašila ranu i povila je, nasmiješila se.

— Mislim da će ostati u životu — rekla je Danu. — Mora piti puno tekućine, jer je izgubio mnogo krvi. A sada sjednite za stol i dopustite da uredim i vašu ranu.

Dan je poslušao. Očistila mu je ranu i kazala:

— Nije duboka, debeli kaput je zadržao oštre zube. — Zatim je oprala ranu a da Dan nije ni okom trepnuo, a onda ju je povezala. — Sjednite na miru dok ne odnesem dijete u krevet — uzela je dječaćića u ruke i kazala: — Reci laku noć gospodinu... Oh, nisam vas pitala kako se zovete.

— Dan Colt, gospodo — reče Dan.

— Ja sam Lily Dolan. Ovo je Patty Ruth, a ovo mali Danny. A sad, Danny, reci laku noć gospodinu Coltu.

Kad je dječak otišao spavati, Dan

se ogledao po prostoriji. Bila je čista i uredna. Kraj zrcala je visio remen za oštrenje britve i Dan je pomislio da je otac obitelji zacijelo na putu.

Pokušao je micati prstima lijeve ruke i brzo izvući revolver. Išlo je lako.

— Imate li na umu nešto posebno? — upitala je Lilly, stojeći iza njega.

— Ništa. Samo sam htio provjeriti sposobnost lijeve ruke.

— I?

— Mislim da je sve u redu. Malo me boli, ali ne usporva pokrete.

— Pretpostavljam da ste revolveraš. Niste izvan zakona, jer inače ne biste pomogli poštanskoj kočiji.

— Oduvijek sam brzo potezao. Služio sam kao tjelesni čuvar i kao pratilac lovaca.

— Otkud ste, gospodine Colte? — upitala je gledajući teškog ranjenika na ležaju.

— Odnekud jesam, gospodo... ali govorimo radije o vama... o djeci... Tko je taj Mel Curry?

Lily ga iznenađeno pogleda. Dan ugleda suzu u njezinu oku.

— Tom, moj muž, ostavio nas je prije tri dana, gospodine Colte, i otišao po šerifa u Welcomeu.

— Welcome?

— Da. Gradić je udaljen sedamnaest kilometara prema sjeveru.

— Vi mislite na grad Welcome u Koloradu? — upita Dan s nevjericom.

— Da. Nalazi se na putu u Ouray.

— Onda smo se zacijelo mimošli — reče Dan. — Ja sam gonio neke ubojice iz Wyominga. Možda je vaš muž izbjegavao uobičajeni put. Nastavite.

— Dopustite da pripremim nešto za jelo dok budem dalje pričala — reče Lily. Pristavila je jelo i nastavila: — Melvin Curry ima golem ranč

zapadno od našeg. Prije šest mjeseci je izjavio da mu je ranč premalen i bacio je oko na našu zemlju zato što ovuda protječe rijeka.

— Tom mu je zacijelo rekao da to nije za prodaju, a Curry je vjerojatno ponudio i smiješnu cijenu. Onda se vratio i udvostručio.

— Tom mu je odgovorio da zemlja nije za prodaju ni uz koju cijenu.

— I onda vas je Curry počeo ometati. Je li tako?

— To je blago rečeno — odgovori Lily. — Curry i njegova četiri momka došli su i isprebijali Toma, zaprijetivši da će to učiniti i sa mnom i s djecom ako mu Tom ne proda imanje.

Dan je zazviždao od iznenađenja.

— Bilo je to prije tjedan dana. Čim se oporavio, Tom je odjahao u Weelcome... — glas joj se prekinuo i Dan ponovo ugleda suze u njezinim očima.

— Tri dana, to je dugo vrijeme, gospodo. Je li tko potražio Toma?

— Susjedi sa sjevera došli su u posjet Tomu i kad ga nisu našli, odlučili su da odjašu u Welcome i potraže ga. U potragu je krenuo Bill Rice. Trebalo je da se Bill vrati sinoć. Htjeli smo otići k njemu kolima, ali su ona nestala zajedno s konjima — usne su joj zadrhtale i ponovo su joj na oči navrle suze.

— Curry?

— Uvjeren sam u to. Toliko se bojim, gospodine Colte. Nešto se zacijelo dogodilo Tomu. Bojim se da se udaljim i korak s našeg ranča. Ako nas Curry i njegovi ljudi vide vani...

— Sutra u zoru odjahat ću na trag, jer je u poštanskoj kočiji bio još jedan putnik. Ako se Tom dotad ne vrati, poći ću u Welcome.

— Ne mogu to od vas zahtijevati. Možda imate svog posla...

— Niste vi to zahtijevali. Sam sam odlučio.

Lily je stavila tanjure i hranu na stol. Hrana je bila ukusna. Sjela je nasuprot Danu i upravlila svoje crne oči u njegove.

— Čeka li vas kod kuće žena, gospodine Colte?

Dan je osjetio ledeni žalac u srcu. Pokušao je sakriti bol, ali je Lily pročitala tugu u njegovim očima.

— Oprostite, žao mi je. Nisam smjela...

Dan se pokušao osmijehnuti.

— Ništa, gospodo, ništa. Moja žena je mrtva. Ubila su je tri bandita kad sam bio daleko od kuće.

— Jesu li uhvaćeni?

— Sudac Colt se najprije pobrinuo za dvojicu — reče Dan muklim glasom. — U Holbrook u Arizoni.

— Sudac Colt? Je li vam on u rodu?

— Posve slučajno imamo isto prezime i veliki smo prijatelji. Ja sam sudac Colt, gospodo Dolan.

— Oh! — iznenađeno će Lilly. — A što je bilo s trećim?

— Gonio sam ga u Novom Meksiku, u blizini Silver Cityja. Otad mi je mržnja uvelike splasnula.

— Gdje vam je dom?

— U Wyomingu. Imam ranč zapadno od Fort Laramieja.

— Koliko dugo ste bili oženjeni?

— Malo više od pet godina. Bavio sam se lovom kad sam sreo Mary u Wichiti. Njezina obitelj je bila na putu za Wyoming. Tada sam kupio ranč i ovjesio revolvere o klin. Dok...

U očima mu se ponovo pojavio bolan izraz. Lily je brzo upitala:

— I sad se vraćate kući?

— Ne, gospodo. Ne znam bih li mogao živjeti na ranču bez Mary. Ostavio sam ranč susjedima da se brinu o njemu.

— Kakvi su vaši planovi? — upita Lily, promatrajući ranjenika na ležaju.

– Priča se nastavlja, gospodo, ali ne bih vam htio dosadivati.

– Ni govora! Molim vas, htjela bih čuti nastavak.

Ustavši, Dan reče:

– Najprije ću pogledati konje.

Kad su se udobno smjestili u naslonjačima uz vatru, Dan je ispričao Lily kako ga je uhapsio šerif u Holbrook. Borba s dvojicom Marynih ubojica bila je poštena, ali ga je šerif Logan Tanner uhapsio kao Davea Sundeena, koji se prije odupro hapšenju i nastrijelio šerifa.

Lily je sa zanimanjem pratila Danovo pričanje o procesu na kojem je nekoliko svjedoka tvrdilo da je on nastrijelio šerifa.

– Gospodo Dolan – reče Dan – prije suđenja šerif mi je pokazao potjernicu sa crtežem Davea Sundeena. Bilo je to moje lice. Znao sam da nemam nikakvih izgleda.

– Kako je to moguće? – upitala je Lily zamišljeno.

– Sad ću doći na to – odgovori Dan. – Prije toga dopustite mi da vam ispričam o svome djetinjstvu. Moji roditelji su putovali kroz Arizonu. Ne znam kamo su išli. Bile su mi dvije, možda tri godine. Neki Ben Mason i njegova žena Katie putovali su iz Kalifornije u Teksas. Oni su naišli na mrtva tijela mojih roditelja. Banditi su ih napali, opljačkali ono malo što su imali i ubili ih. Masonovi su me našli i povelili sobom u Teksas.

– I ondje ste odrasli?

– Da. Kad mi je bilo dvadeset godina, jedan čovjek je ubio Masona. Progonio sam ubojicu i ubio ga. Tada sam shvatio da mi je urođena spretnost u rukovanju revolverom. I od tog vremena sam iznajmljivao svoj revolver sve dok nisam sreo Mary i oženio se njome.

Na trenutak je zastao.

– Nastavite – rekla je Lily.

Dan joj je ispričao o presudi od pet godina robije, o svom putu u zatvor u Yumi i o zatvoreniku koji je pripadao bandi koja je ubila njegove roditelje.

– On mi je između ostalog rekao da su banditi odveli sobom plavokosog dječaka od oko tri godine. Jedan od njih odnio ga je svojoj ženi.

– Vaš brat blizanac! – uzviknula je iznenađeno Lily.

– Slični smo si kao jaje jajetu.

– I sad ste u potrazi za njim?

– Da.

– Kako ste izišli iz zatvora?

– Od kolere su umrli svi zatvorenici osim mene. Bio sam u samici i nisam dobivao vodu. Jedan stražar, koji je i sam obolio, pustio me iz zatvora.

– Znate li kako se preziva Dave?

– Sundeen.

– Pretpostavljate li gdje je?

– Pratio sam ga do Nogalesa i natrag. Viden je u Durangu tri dana prije nego što sam tamo stigao. Navodno živi od svojih revolvera. Možda i kocka.

– Zna li on da ga tražite?

– Ni govora. Ne zna čak ni da postojim.

– Onda vas sada neću zadržavati.

– Ne mogu dalje, gospodo – reče Dan. – Vi ste u nevolji i želim razjasniti situaciju.

– Ne bih htjela...

– Sve je u redu – nasmiješi se Dan pa izađe u dvorište. Kad je isprašio kaput, rekao je preko ramena: – Otići ću do poštanske kočije i ako možete, pripremite mi nešto za jelo prije nego što krenem u 'Welcome' – mahnuvši glavom, dodao: – Zaista neobično ime za mjesto!

Lily je stajala još neko vrijeme na pragu prateći lelujavu svjetlo svje-

tiljke dok je on išao u sjenik na spavanje.

III

Ustao je u cik zore, osedlao konja i krenuo prema mjestu razbojničkog napada na poštansku kočiju.

Kad je stigao do kočije, sjahao je. Ugledao je zgrčen leš nekog čovjeka. Pregledao ga je i našao šerifsku značku. Iz dokumenata je vidio da se šerif zvao Wilford Lewis. Zaključio je da je kočija prevozila nešto dragocjeno. Ali sve se razletjelo po kanjonu nakon prevrtanja.

Pretražio je najbližu okolicu. Kraj grmlja je našao polomljenu drvenu kutiju s nekim alatom. Kad je pregledavao alat, njegov konj je zanjista.

U jutarnjoj tišini grmovito je odjeknuo pucanj. Metak je prozujao kraj Danove glave. Bacio se u grmlje i pogledom tražio napadača u zasjedi.

Doletio je još jedan metak i odbio se od okova na prevaljenoj kočiji. Dan opazi dim na onom mjestu s kojeg je prethodnog dana promatrao napad na kočiju. Nedaleko od tog mjesta vidio je bljesak puške. Zacijelo su to bila ona dvojica preživjelih članova bande. Vratili su se da potraže nešto iz poštanske kočije. Mora doći do svoga konja i dočepati se puške. Šuljao se iza ostataka kočije prema konju. Još su dva pucnja odjeknula u tišini. Naglo se uspravio, u dva skoka se našao kraj konja i izvukao pušku. Odjeknuo je još jedan pucanj. Zaklonio se za golemi bor. Ubacivši metak u cijev, pripucao je iza stabla. Odgovorila su mu dva revolvera.

Razmišljao je. Mora onemogućiti banditima da siđu s uzvisine. Ako uspiju sići, lako će ga opkoliti. Pripucao je. Opazio je da pucnjevi dolaze s niže razine, a to je značilo da banditi silaze. Odlučio je da ih pri-

čeka nasuprot mjestu na kojem će izići iz šumarka.

Osluškivao je i čekao. Uskoro je začuo glasove: pripremili su plan. Jedan će ostati iza velike stijene a drugi će obići rub kanjona i zaći Danu za leđa.

Čekao je da se pojave. I uskoro su se pojavile dvije glave. Pucao je u jednu. Razbojnik nije dospio ni kriknuti. Drugi je uperio pušku u Dana, ali presporo. Kriknuo je i pao nauznak, mrtav.

Dan je prišao ubijenim banditima. Bez sumnje, to su bili članovi bande koja je napala poštansku kočiju. Ali što su tražili? Dan je ponovo pretražio okolno zemljište, no nije našao ništa zanimljivo.

Po položaju sunca Dan zaključio je da je deset sati i krene prema Dolanovu ranču. Za sobom je vodio dva konja koja su pripadala banditima: na jednom su bili leševi bandita, a na drugom leš šerifa Wilforda Lewisa.

— Jeste li doživjeli neugodnosti?

— upitala je Lily Dana.

— Pa jesam, ako bi se to tako moglo nazvati — odgovori s osmijehom Dan. — Ova dvojica su bili članovi bande koja je napala poštansku kočiju. Vratili su se po nešto na mjesto nesreće i ondje me čekali u zasjedi.

— A ovaj treći je putnik iz kočije?

— Da, gospođo. To je šerif Wilford Lewis.

— Je li putovao kao zaštita?

— Ne znam. Tražio sam posvuda, ali nisam našao ništa vrijedno. To i dalje ostaje zagonetka.

— Ranjenik se počeo micati. Možda biste mu mogli postaviti nekoliko pitanja.

— I to će doći na red. Je li se vaš muž vratio?

– Nije.
– Nemate nikakvih obavijesti od susjeda?
– Nemam.
– Jeste li saznali nešto o Melu Curryju?

– Nisam, ali uskoro ga očekujem ovdje.

– Zašto ne biste u mojoj pratnji otišli s djetetom svom susjedu Riceu? Ne bih htio da ovdje ostanete sami.

– A što ćemo s ranjenikom? Ne možemo ga ostaviti. Bit će sve u redu, gospodine Colte.

– Ne sviđa mi se to. Zar vam Curry nije prijeto?

– Jest, ali...

– Možda bismo ranjenika mogli povesti sobom.

– Ne znam bi li to izdržao. Budite bez brige, sve će biti u redu. A sad privežite konje i udite da nešto jedete.

Dan kimne i reče:

– Bit će najbolje da poslije objeda pokopam ovu trojicu. Recite mi gdje.

– Mislim da je zemlja najmekša iza staje.

Dok je Dan kopao grobove, začuo je Lilyn uzvik. Uspravio se i pogledao prema kući. Pred kućom su bila četiri jahača. Lily je stajala na pragu s teškom puškom u ruci. Jedan jahač je sjahao i stajao kraj konja.

Nitko se nije obazirao na Dana i on se prišuljao kući, zaobišao je, ušao kroz stražnja vrata i primakao se prednjim vratima. Čuo je kako Mel Curry govori:

– Morate mi, gospodo, reći gdje je ili ću to silom izvući iz vas!

– Rekla sam vam: otišao je u Welcome.

– Zašto se još nije vratio?

Curry je žar svoje cigarete približio Lilynu licu.

– E, sad je dosta! – vikne Dan i pojavi se iza Lily, uperivši koltove u Mela Curryja.

Iznenaden, odmaknuvši cigaru, Curry upita:

– Tko ste vi?

– Abraham Lincoln. Došao sam da oslobodim robove.

– Ne miješajte se, stranče! – zaprijeti mu Curry.

Jedan od Curryjevih ljudi munjevito je izvukao revolver, ali je istog trena odjeknuo pucanj iz Danova kolta i jahač se srušio u prašinu. Još jedan je posegnuo za oružjem.

– Samo nastavite ako želite večerati u paklu! – dobaci Dan. – A vi ostanite gdje ste, momče! – zapovjedi Curryju, koji se htio povući. Obrativši se ostaloj dvojici, reče: – Vi, na konjima, bacite puške, otpašite pojaseve s oružjem i spustite ih ba tlo! – a onda reče Lily: – Gospodo Dolan, molim vas, pokupite oružje!

Lily je ponosno pogledala Curryja kad je prošla kraj njega da pokupi oružje.

– Sad ste dobili svoje, Curry – reče Dan.

Curry je grickao cigaru. Onda ju je izvadio iz usta i rekao:

– Otkud znate moje prezime? Još vas nikad nisam vidio.

– Pročitao sam to u nekoj knjizi – odgovori Dan.

– U knjizi?

– Da, u knjizi o zmijama, posebno onoj koja napada žene i malu djecu.

Curry je pocrvenio, oči su mu potamjele.

– Vas dvojica – nastavi Dan – podite i dovedite Dolanove konje i dovezite njihova kola! A vaš gazda će vas očekati ovdje.

– Mi nemamo konja i kola...

Dan je pripucao: Curryju je šešir odletio s glave.

– Rekao sam da želim ovdje vidjeti Dolanova kola i konje! – vikne Dan namrštena lica.

– U redu, u redu – krotko će Curry, – Hajde, momci, podite po Dolanova kola i konje.

Tada se Dan obrati Lily:

– Koliko ste imali konja, gospodo Dolan?

– Šest.

– Je li im utisnut žig?

– Da, Tomov žig.

– Bilo bi bolje da vaši šakali dovedu svih šest konja – reče Dan Curryju ostrim glasom.

– Ralfe, učini kako on kaže – obrati se Curry svom predradniku.

– A što ćemo s Wallyjem? – upita predradnik.

– Otpremite ga, pokopat ćemo ga na ranču.

Jahači su sjahali, natovarili ubijenoga kauboja na njegova konja i krenuli.

Dan im dobaci:

– Momci, ako se slučajno vratite s oružjem, otpišite svoga gazdu, Jasno?

– Jasno – odgovori predradnik.

Kad su konjanici nestali iza mosta, Dan reče Curryju: – A sad ću vam, Curry, pokazati što radim sa zmijama koje napadaju žene i malu djecu.

IV

Curry je problijedio, nervozno prebacujući cigaru iz jednog kuta usta u drugi. Dan je skinuo pojas i predao ga Lily a onda pogledao Curryja. U njegovim je očima vidio isti izraz kao u očima Carla Foga, onog diva koji je ubio Mary Colt.

– Čujte, gospodine... – zausti Curry.

– Vi volite mlatiti ljude, mister Curry. Zašto ne udarite mene?

– Hoće li ujko Dan prebiti strica Mela? – upita mali Danny. Patty Ruth i Danny stajali su na pragu.

Lily je rekla nešto što Dan Colt nije razumio.

– Uvedite djecu u kuću, gospodo Dolan! – kazao je Dan.

A onda je ponovo čuo Dannyjevo pitanje:

– Hoće li ujko Colt izdevetati mistera Mela?

Mel Curry je zaškiljio.

– Colt? Vi ste Dan Colt? Revolveraš? Čujte, mister Colt... ja nisam...

– Moji revolveri su u kući – brzo će Dan. – Ovo je obračun golim rukama. Lako je prijetiti bespomoćnoj ženi, ali sada pokažite svoje junaštvo!

Curry je premjestio cigaru u drugi kut usta. Danova šaka je poletjela prema njegovu licu i cigara je odletjela. Kad je Mel digao ruke da se zaštiti, Dan ga udari lijevom šakom, a onda ga obaspe nizom udaraca.

Mel se zaljuljao i pao na alat koji je ležao kraj ulaza. Dan se prignuo i okrenuo ga. Osjetivši da je Dana obuzeo silan bijes, Curry se odupro. Ustao je i jurnuo na Dana spuštene glave poput bika. Dan je stupio korak u stranu i onda ga udario nogom u stražnjicu. Curry je ponovo pao u prašinu. Zatim je opet ustao i jurnuo na Dana. Ovaj ga je udario šakom po lijevom uhu. Curry je pao na koljena, a Dan ga je spojenim šakama udario po potiljku. Rančer se bespomoćno svalio na tlo.

Dan je digao sa zemlje Curryjevu cigaru.

– Vi volite prijetiti upaljenom cigarom, a sada ćete morati progutati svoju cigaru! – viknuo je bijesno. – Otvorite usta, vi, junačino, što napadate bespomoćne žene!

Curry je stegao usne, a Dan je na njih pritisnuo napola ugašenu cigaru. Curryju su suze potekle na oči. Dan ga tada zgrabi za šiju, odvuče

do obližnjeg pojila, gurne mu glavu u ledenu vodu i reče:

– Ovo će vam zacijelo prijati – zatim mu gurne glavu u vodu još nekoliko puta.

Iscrpljen, iskašljavajući vodu, Curry se srušio kraj pojila.

Dan je pošao u kuću. Na pragu ga je uzbuđeno dočekala Patty Ruth i uzviknula:

– Dobro ste ga udesili, Dane...

– Nije on za tebe Dan – doviknula joj je majka – već gospodin Dan Colt! A sad se vraćaj u kuću!

– Da, mama – odgovori Patty Ruth i uđe u kuću.

– Mislila sam da ćete ga ubiti – reče tiho Lily.

– Ma ne, samo sam mu htio dati dobru lekciju – odgovori Dan, uđe u kuću i opase se pojasom s revolverima.

– Gospodin Curry će mi pomoći da zakopam šerifa, ali tek pošto objedujem.

Poslije objeda Dan je još nekoliko puta uronio Curryjevu glavu u poji-
lo, a onda mu gurnuo u ruke lopatu. Iskopali su dva groba: u jedan su položili leševe razbojnika, a u drugi šerifov.

Dok su radili, Dan začuje njištanje konja. Pogleda pred kuću: dva kauboja su vodila šest konja a treći kauboje je sjedio u kolima koja su pripadala Tomu Dolanu.

Kauboji su prišli Danu i Curryju.

– Gazda, jeste li spremni da pođemo? – upita jedan.

– Nije dok gospoda Dolan ne pregleda konje – odgovori Dan.

Pozvao je Lily Dolan. Kad je pregledala svih šest konja i kazala Danu da je sve u redu, pogledala je Mala Curryja i rekla:

– Nadam se da ćete nas odsad ostaviti na miru.

Bez riječi je Curry prišao svom

konju i uzjahao. Neko vrijeme je bezizražajnim pogledom promatrao Lily Dolan.

– Bit će najbolje da Dolanove ostavite na miru? – reče oštro Dan.

– Sada ćete nam vratiti naše revolvere, Colte – izgovori s mukom Curry.

– Što je s vama, gazda? – upita iznenadeno predradnik Ralph.

Curry se bijesno okrenu prema njemu i reče:

– Ti umukni – a onda, okrenuvši se Lily, dometne:

– Rekao sam da želimo svoje revolvere.

– Znate li kakva je u ovim krajevima kazna za krađljivca konja, Curry? – upita Dan.

Curry je progutao slinu, ali nije odgovorio.

– Gospoda Dolan bi vas mogla objesiti zajedno s vašim pomagačima, Curry! Znate li to?

Curry se nakašljao. Dan je u njegovim očima opazio bljesak mržnje.

– Gospoda Dolan vas pušta na miru. Otići ćete bez svojih revolvera, i to je jedina kazna. Mislim da je gospoda veoma blaga.

Curry bijesno pogleda Dana i dobaci: – Čujte, vi...

Dan je naglo prišao Curryjevu konju i oštro rekao:

– Želite li okusiti još jednu cigaru, gospodine Curry? Nemojte me prisiljavati na to!

Curry je susprezao bijes i odgovorio:

– U redu. Hajdemo, momci!

– Samo trenutak, Curry! – reče Dan. – Nešto ste zaboravili.

– Što to? – iznenadeno će Curry.

– Zaboravili ste se ispričati gospodi Dolan – Dan je bio siguran da se Curry neće suprotstaviti.

Curry je jedva protisnuo:
– Oprostite, gospodo.
– Glasnije, Curry! Gospoda vas slabo čuje.
– Žao mi je, gospodo – reče glasno.
– Što vam je žao, Curry?
Curry se nakašljao.
– Žao mi je što sam vas zlostavljao.

– Sad možete otići – reče Dan.
Curry je podbo konja i krenuo, a za njim njegovi ljudi.

– I još nešto, Curry! – poviče Dan da su ga svi mogli čuti: – Ako vi ili netko od vaših bude još samo jednom uznemirivao Dolanove, tada ću se ja obračunati s vama. Ubit ću vas kao štakora!

Bez riječi su Curry i njegovi pratioci krenuli prema svom ranču. Iz opakog Curryjeva pogleda Dan je pročitao da sukob nije završio.

Kad je prišao ulazu u kuću, dočekala ga je Lily s osmijehom na usnama.

– Pratilac poštanske kočije se osvijestio i želi razgovarati s vama, Dane.

V

Dan je sjeo na tešku hrastovu stolicu kraj ležaja ranjenog pratioca kočije. Ranjenik ga pogleda s osmijehom.

– Drago mi je što se bolje osjećate – reče Dan. – Malo smo bili zabrinuti za vas.

– Dugujem vam svoj život, gospodine Colte... vama i ovoj lijepoj ženi. Veoma sam vam zahvalan.

– Vi znate moje ime, ali ja ne znam vaše.

– Charlie Lacy.

Dan ocijeni da je Lacyju šezdesetak godina. U očima mu se vidjelo da je izmučen.

– Izgubili ste mnogo krvi, Charlie – reče Dan. – Morate piti što više tekućine.

– Ali bit će da ste se i vi kupali u krvi – uzvрати s osmijehom Charlie.

Dan pogleda svoju zakrvavljenu košulju i reče:

– Obavio sam malo prijateljsko uvjeravanje jednog susjeda obitelji Dolan.

– Da, gospodine Lacy. Mister Colt ga je zaista udesio! – ubaci se u razgovor uzbuđena Patty Ruth. – Da ste samo vidjeli...

– Patty Ruth! Što sam ti rekla? – opomene je majka.

– Rekla si da djeca mogu gledati, ali da moraju šutjeti – zbunjeno će djevojčica.

– I...

– I da moraju govoriti onda kad ih netko nešto pita.

– Čini mi se da si to zaboravila.

– Da, mama.

Neko vrijeme je vladala šutnja.

– Vidio sam vas u sukobu s dvojicom u Wichiti, Colte – reče Lacy.

– Zaista?

– Da. Velik ste borac. Sreća je za mene što sam na pravoj strani.

– Oh, onda sam bio ljut kao ris. Znači, poznajete me.

– Da, vidio sam vas prilikom tri ili četiri dvoboja. Znate, gospodo Dolan, nikad u životu nisam vidio bržeg čovjeka u potezanju, i to još dva revolvera!

– Vidjela sam danas dovoljno kad sam promatrala kako je udesio Mela Curryja golim rukama – odgovorio Lily. – Ne bih ga željela vidjeti kako izvlači oružje.

– Jeste li radili za »Wells Fargo« u Kansasu? – upita Dan Lacyja.

– Da. Dvanaest godina sam vozio na cesti od Kansas Cityja do Wichite – odgovori Lacy. – Uh, što peče rana! – lice mu se iskrivilo od boli.

– Bit će bolje da ga ostavimo na miru – reče Lily. – Mora se odma-

rati. Skuhat ću mu dobru govedu juhu i jaku kavu.

– I ja bih rado popio šalicu dobre kave – reče Dan. Pošao je za Lily u kuhinju. – Već je vrijeme da krenem u Welcome, gospodo. Znam koliko ste zabrinuti za svog muža.

– Možete krenuti sutra u zoru, gospodine Colte. Što god se dogodilo mom Tomu, do sutra se zacijelo ništa neće promijeniti.

Dan je prošao rukom kroz svoju plavu kosu.

– Ovaj, gospodo...

– Da...

– Bilo bi mi drago kad biste me zvali samo Dan.

Okrenula se prema njemu i odgovorila: – A kako bi bilo da vi mene zovete samo Lily?

– Dogovoreno, Lily.

Sunce se priklanjalo zapadu kad je Dan ponovo sjeo na stolicu kraj Lacyja. Dobra juha, svjež kruh i kava osnažili su ranjenog pratioca poštanske kočije.

– Charlie, moram vam postaviti nekoliko pitanja.

– Očekivao sam to – s osmjehom će Lacy.

– Što su zapravo tražili napadači? Sve sam pretražio, ali nisam ništa zanimljivo.

– Oni nisu tražili nešto što smo prevozili, nego nekoga koga smo prevozili!

– Znači, šerifa?

– Da. On je putovao u Welcome.

– Netko je želio da on nikad ne stigne u Welcome?

– Tako je. Istini za volju, nešto u Welcomu nije bilo u redu. To sam zapazio svaki put kad bih ondje zastao.

– Kako to mislite?

– Paa... ljudi su se nekako promijenili. Prije su bili veseli, vedri, razgovorljivi.

– To i nije čudno kad se god grad zove Welcome (Dobrodošlica).

– Bio je to grad rudnika zlata – nastavi Charlie. – Ljudi su pronašli zlatne žile i kopali dan i noć. Mjesto je bujalo, sagrađeni su saluni i četiri hotela, posao je cvjetao. Svatko se brzo bogatio. – Charlie se malo udobnije namjesti i nastavi: – Prije je tamo bio zaselak Ute. Bila je to mala stanica između Duranga i Ouraa, zapravo samo stanica za poštu i mali lokal u kojem se mogla popiti kava ili neko piće. Kad su otkrili zlato, mjesto je procvjetalo i promijenilo ime u Welcome.

– Dakako, tada su građani željeli da dođe što više doseljenika.

– Da. I vladanje ljudi odgovaralo je nazivu grada. Bili su to prijazni, veseli ljudi, kakve je teško sresti na Zapadu. A onda se dogodilo...

– Što se dogodilo?

– Zlatne žile su presahle. U četiri mjeseca četiri rudnika su bila zatvorena. Mnogo ljudi je napustilo grad. Poslovi nikako nisu išli.

– Pa što je u tome neobično? – upita Dan.

– Ljudi su se promijenili. Nije više bilo veselja.

– Što se zapravo dogodilo, Charlie?

– Ne znam točno. Jednog dana, kad sam kao i obično prolazio gradom, nitko se nije ni osmježivao ni šalio. Čak i Sam Ewing, čovjek na našoj stanici, bio je ozbiljan kao sudac, a inače se široko osmježivao i šalio. U očima ljudi zamjećivali su se ozbiljnost i neki strah. To je potrajalo oko tri mjeseca. Kad bih nešto pitao, škrtó su mi odgovorali.

– Mislite li da nitko nije htio reći što je posrijedi?

– Da. Nitko. Sjećam se, zbiló se to prije mjesec dana. Bob Tally, moj najbolji prijatelj... – Charlie je zastao i suze su mu se pojavile u očima.

– Ne mogu vam vratiti vašeg druga, Charlie, ali vam mogu reći da su banditi koji su ubili vašeg prijatelja vozača završili u paklu.

Charlie se sabrao i obrisao suze velikim crvenim rupčićem koji mu je pružila Lily.

– Hvala vam, Dane, što se obračunavate s takvim nitkovima! Ova lijepa gospođa mi je ispričala da ste naletjeli na vuka koji me htio razderati i da ste mi spasili život. Vi ste dobar momak, Dane. Možda ću vam jednog dana vratiti dug.

– Ne dugujete mi ništa, Charlie – reče Dan s osmijehom. – Možete li mi ispričati i nešto više?

– Dakako. Bob je želio odvojiti Slima Withersa od nekih propalica koji su sjedili za obližnjim stolom u restoranu »Buffalo«, u kojem smo jeli. Slim je bio kuhar i poslužitelj u restoranu. Bio je preplašen.

– Mislite li da je netko terorizirao grad?

– Možda – odgovori Charlie. – Nekoliko puta pokušao sam razgovarati s »Fargovim« agentom Edom Sorenssonom. Uvijek mu je pogled bio zaplašen i kradomice je pogledavao prema nekim napuštenim straćarama... kao da je očekivao da će iza zidova netko iskočiti.

– Jeste li mogli barem naslutiti o čemu je riječ? – upita Lily Dolan, razmišljajući o svom mužu koji je otišao u Welcome, a još se nije vratio.

– Nisam, gospodo, dok se šerif Lewis nije ukrcao u kočiju u Durangu. Prije nego što smo krenuli, saznali smo da šerif mora rasvijetliti neku tajnu.

Dan Colt i Lily Dolan pažljivo su saslušali priču koju je vozaču i njegovu pratiocu ispričao šerif Wilford Lewis. Prije nekoliko dana netko iz Welcomea uručio je jednom putniku poruku za šerifa u Duran-

gu. Poruka je bila napisana na brzini i jedan njen dio bio je nečitljiv. Šerif je ipak razabrao o čemu je riječ i tada je izjavio da je šerif iz Welcomea u nevolji i da mu je potrebna hitna pomoć. Odmah je telegrafirao šerifu u Ratonu. Šerifu u Welcomeu bilo je poslano pismo: javljeno mu je da će šerif Wilford Lewis putovati poštanskom kočijom u utorak, 14. travnja.

Jedinu dodatnu informaciju Charlie Lacy je dobio od ljudi koji stanuju uz put između Duranga i Grand Junctiona.

– Oni su mi kazali da je nekoliko ljudi ujahalo u Welcome i da se o njima više nikad ništa nije čulo – rekao je Charlie.

Lily i Dan su se pogledali.

– Ma što se dogodilo, dogodilo se i mom Tomu – jedva je protisnula Lily.

– Nemojte odmah donositi zaključke – reče brzo Dan. – Ja ću poći u Welcome. Moram saznati što je posrijedi.

Lily je nemoćno digla ruke.

– Možda se nešto dogodilo i Billu Riceu.

– Znam, sve se čini suviše crno, Lily – reče Dan. – Ali ne donosite zaključke dok se ne vratim – okrenuvši se ponovo Charlieju, doda: – Po svemu se čini da su ubojice koji su napali poštansku kočiju imali zadatak da spriječe šerifa da dođe u Welcome.

– I ja tako mislim – odgovori Lacy.

– Ona dvojica što su se jutros vratila do prevrnutе kočije imala su zadatak da provjere da je šerif zaista mrtav – reče Dan gotovo za sebe. Prošao je rukom kroz svoju plavu kosu, gledajući u pod, a onda nastavio: – Kako se nisu vratili u Welcome, nitko tamo ne zna što se dogodilo.

— Tako je — potvrđi Charlie.
— Ako ja uzmem Lewisovu značku i njegove papire, nitko u Welcomeu neće znati da ja nisam šerif Lewis — reče Dan.

— Zaboravljate samo jednu sitnicu: oni u Welcomeu su pretpostavljali da će Lewis doći sinoćnjom poštanskom kočijom.

— Bez brige! Reći ću im da su banditi pokušali napasti kočiju, da se kočija prevrnula, a da sam ja prije toga iskočio iz nje. Oni ne moraju znati da su svi njihovi napadači ubijeni. Reći ću da su neki napadači ubijeni, a neki da su se raspršili. Važno je ovo: ako budu mislili da sam šerif, bit će veoma oprezni. Znat će da će, ako se meni nešto dogodi, sljedeći potez biti dolazak vojske.

— Nema šta, dobro zaključujete — reče Charlie.

— Ja ću čak ujahati u Welcome na konju jednog od napadača. To će možda biti najbolje.

*

Sjedeći uz kamin i stavljajući drva na vatru, Dan je razmišljao. A onda je začuo glas malog Dannyja:

— Mogao bih donijeti još malo drva, gospodine Dane.

— Pa možeš. Dodi ovamo.

— Danny pride i Dan ga zagrli.

— Jednog dana ja ću biti velik i snažan kao vi, gospodine Colte.

— Dakako, Danny, čak ćeš biti veći i jači.

— I znate li što ću tada učiniti?

— Što ćeš učiniti?

— Izmlatit ću onoga gada Curryja kao što ste ga vi izmlatili!

Dan se osmijehne.

— U redu, momče. A sad idem ja po drva.

Kad se vratio, na vratima ga je čekala Patty Ruth. Pošto je složio

drva kraj kamina, začuo je Lilyn glas:

— Za stol! Večera je gotova!

Dok su Dan i djeca jeli za stolom, Lily je odnijela hranu Charlieju, koji je još ležao.

Dan je pio kavu kad je Lily sjela za stol. Promatrao je njezino lijepo, zabrinuto lice. Zacijelo joj je bilo teško, to se vidjelo po mutnom pogledu i uznemirenim rukama. Činilo se da će joj svaki čas na oči navrijeti suze.

Iznenada će mali Danny:

— Ne brini se, mama. Gospodin Colt će dovesti tatu kući. Gospodin Colt može sve!

Majka pomiluje sinčića po glavi i tiho reče:

— Počinjem vjerovati da ima pravo, sine. Gospodin Colt je pravi čovjek. Ako itko može naći tvog tatu i dovesti ga kući, to je zacijelo gospodin Colt.

Dan je položio ruku na dječakovu glavu i prošavši mu rukom kroz kosu, rekao:

— Mislim da nisam ni upola vrijedan kao tvoj tata.

Poslije večere su Dan i mali Dany pošli u koral da pogledaju konje. Večer je bila hladna. Kad je Dan zatvorio vrata korala, Danny ga pogleda pri svjetlu svjetiljke i upita:

— Smijem li jahati do kuće na vašim ramenima?

U treperavom svjetlu svjetiljke Dan je promatrao dječakovo lice. Jednom je sanjao o tome da ima sina. U tom trenutku pomislio je na svoju Mary. U sjećanju mu počnu promicati prizori iz zajedničkog života na ranču u Wyomingu. Misli mu prekine dječarac, koji je ponovo upitao:

— Mogu li, gospodine Colte? Nisam težak.

Dan ga podigne na ramena, uzme svjetiljku i krene prema kući.

— Oh, odavde mogu vidjeti dva kilometra daleko! — uzvikne dječak.

— Ne vjerujem. Mislim da možeš vidjeti najviše sto metara — našali se Dan.

Kad su se približili kući, dječarac reče:

— Da, da, gospodine Colte, kad odrastem, želim biti baš kao vi!

Pošto su djeca legla, troje odraslih je još malo sjedilo i pričalo. Uskoro su se Charlieju počele sklapati oči.

— Spavat ću ovdje, na podu, Lily — reče Dan — i ako Charlie ne bude hrkao, nadam se da ću spavati čvrstim snom.

Pošto mu je Lily donijela plahte i pokrivače, Dan je legao. Dugo je promatrao ostatke vatre u kaminu. Iz susjedne prostorije je čuo Lilyn glas kako umiruje djecu i šmrca. U tišini noći dao je prešutno obećanje: ako je Tom živ, dovest će Lily njezina muža, a ako mu je netko oduzeo život, platit će to.

VI

Tri dana prije nego što je Dan Colt prisustvovao napadu bandita na poštansku kočiju i obračunao se s napadačima, Dave Sundeen je ujahao u Welcome u državi Kolorado. Grad se nalazio šest stotina metara iznad morske razine, između dvije planine.

Sunce je upravo izišlo iza vrha planine na istoku kad je Dave Sundeen ugledao gradić. S obje strane ulice uzdizale su se poslovne zgrade i saluni. S desne strane kuće su se poredale na padinama planine i od njih su vodile uske tračnice rudnika.

Neki čudan osjećaj obuzeo je revolveraša kad je prišao prvim kućama naselja. Ugledao je razbijene prozore i razvaljena vrata, jasan

znak da su kuće nenastanjene. Bio ih je popriličan broj.

Čak i poslovne zgrade bile su prilično oronule i pokazivale su svojom vještinom da su poslovi u opadanju. Na vratima i prozorima vidjela se ispucana boja.

Jedino što je tu bila ploča na ulazu u mjesto. Na ploči je pisalo: Welcome, 97 stanovnika.

Dok ga je obuzimao neki neodređeni osjećaj nelagodnosti, Dave je jahao dalje i tada ugledao natpis »Rockaway Saloon«. Činilo se da je jedino taj lokal radi u tom mjestu. Nasuprot saluna ugledao je zgradu stanice poštanske službe »Walls Fargo«.

Kočija se baš spremala da krene. Dave Sundeen je čuo pratioca vozača kako kaže agentu poštanske stanice:

— Ed, nikad dosad nisam te vidio ovakvoga. Već nekoliko tjedana ti i ovo mjesto ponašate se nekako čudno, neobično.

Kad je privezao konja pred salonom, Sundeen je ponovo pogledao prema poštanskoj stanici. Krupni Ed brisao je velikim rupčićem ožnojeno lice i bacao uokolo uznemirene poglede. Pratilac se popeo na mjesto uz vozača.

— Krenimo, Bobe! — rekao je.

— Do skorog viđenja, Charlie! — Ed se pokušao osmjehnuti.

U kući nasuprot poštanske stanice, tri čovjeka su promatrala prizor kroz prljava prozorska stakla. Jedan od njih sopćući reče:

— Sve se odvija dobro, Huey. Otputovao je sam.

Huey Stokes bio je čovjek od tridesetak godina, mrke kože i tamne kose. Lice mu je bilo oštih crta, kao istesano od drva, oči su mu bile upale i veoma blizu jedno drugome. Bio je revolveraš prvog reda. Nosio je uski, tanki brk.

Treći čovjek Hector Penney bio je debeljko lanene boje kose.

Hecotr je pogledao Sundeena i rekao:

— Huey, ovaj je nalik na revolveraša. Mislim da je i snažan.

— Hajde da ga udesimo, Huey! — reče treći uzbuđeno.

— Još ne, Louie — brzo odgovori Huey. — Pustimo najprije da kočija ode. Čini se da taj ide u salun. Hajde potrči, Louie, i daj Hanku znak!

Louie je izišao bez riječi.

Ostala dvojica promatrala su ga kako prelazi ulicu i ide prema salunu. Štropot poštanske kočije nije se više čuo kad je visoki stranac gurnuo vrata saluna. Louie Stokes, koji je bio dvanaest godina mlađi od svog brata, bio je vitak i gibak. Slijedio je u stopu stranca kad je ušao.

Sundeen je prišao šanku i gurnuo šešir preko glave na leđa. Šešir je visio na uzici ispod brade.

— Viski — rekao je Sundeen uperivši pogled u blijedoplave oči pipničara Hanka Beamana. Bez riječi je pipničar dohvatio napol punu bocu viskija i čašu i stavio ih pred gosta. Dok je Sundeen ispijao svoju čašicu, Hank se nalazio na kraju šanka i pogledao Louieja. Louie mu namigne i pokáže glavom na plavokosog stranca. Hank je gotovo neopazice kimnuo, Louie je prišao jednom stolu i sjeo.

Nekoliko ljudi je sjedilo za stolovima i kartalo. Samo je Dave Sundeen stajao uz šank i u zrcalu promatrao prostoriju. Hank Beaman je izvadio bijeli rupčić i obrisao čelo, Dave Sundeen je jedva zapazio pipničarev pokret, ali je gotovo odmah začuo škripu stolica i bat teških koraka. Gosti su naglo ustali i izišli iz saluna. Sundeen je napunio čašu, i dalje okrenut leđima prema dvora-

ni. U zrcalu je vidio dva čovjeka kako sjede za stolom. Jedan od njih je bio mladić koji je ušao za njim. Dave je popio i drugu čašicu viskija, stavio novac na šank i krenuo prema izlazu.

U tom trenutku vrata su se otvorila i na njima se pojavio Huey Stokes u pratnji Hectora Penneyja.

Nešto u Stokesovu pogledu izazvalo je u Sundeenu osjećaj nelagodnosti, ali prije nego što je išta učinio, začuo je glas pipničara Hanka Beamana:

— Ostanite gdje ste i ne mičite se, stranče!

— Sundeen se polako okrenuo prema pipničaru i ugledao dva crna otvora dvocijevke: otponci su bili zapeti.

— Mislim da biste morali skinuti onu ploču na ulazu u mjesto, jer ovdje zaista nema nikoga tko bi došljaku zaželio dobrodošlicu! — reče Dave oštrim glasom.

— Da vidim možete li rukama doseći strop, momče! — reče Beaman prijeteci.

Dave Sundeen je digao ruke. Huey Stokes mu je izvukao koltove iz korica i položio ih na šank.

— Sjedni! — reče pokazujući stol za kojim je sjedio njegov mlađi brat Louie i neki mršavko kojemu se u ruci za tren oka našao revolver. Stol je bio veoma blizu šanka.

Sundeen je nevoljko sjeo a onda je Huey jednu stolicu odmaknuo od stola i sjeo na nju, njišući se naprijed-natrag.

— Što hoćete? — upita Sundeen ledenim glasom.

— Imamo za tebe posla — odgovori Huey sa suzdržanim osmijehom. — Jesi li ikad radio u rudniku zlata?

— Ne tražim posao — odgovori ljutito Sundeen.

Hector Penney se nasmijao.

— Sve mi se čini da posao traži tebe! — okrenuvši se prema Hueyju Stokesu, dodao je: — Žilav je, mogao bi raditi za dvojicu.

— Gazda bi rado imao takvog radnika — prozbori Louie.

Huey Stokes je proučavao Daveovo lice.

Sundeen je razmišljao o svom predosjećaju nelagodnosti. To mu se i prije događalo. Najbolje će biti da bude krajnje oprezan i spreman da stupi u akciju u pravom trenutku. Mora malo uljuljkati tu bandu, da vidi što smjeraju. Mogućnost da se izvuče iz tog osinjaka predstavljao je barmen, koji je ostao za šankom. On je odložio pušku na šank, uz Daveove revolvare.

Dave Sundeen je dobro promotrio situaciju. Pogledao je ulijevo: tu je nasuprot njemu sjedio Louie Stokes. Huey se ljuljao na stolici s njegove desne strane. Penney je stajao iza Hueyja.

— Mogu li svući kaput? — upita Sundeen ustajući.

Penney je spustio ruku na revolver.

— Samo polako, momče! — rekao je Dave i svukao kratki kaput od ovčjeg krzna. Pažljivo ga je položio na našlon svoje stolice. Krajičkom oka pogledao je dvocijevku i svoje revolvare. Bili su od njega udaljeni nepunih pol metra. Ocijenio je razdaljinu između sebe i pipničara i mirno sjeo.

— O kakvom je to rudniku zlata riječ, momci? — upitao je mirno.

Dok je Huey ispitivao njegove crte lica, Dave ga je slušao. Huey mu je objasnio da je riječ o napuštenom rudniku.

Prije su bila tri vlasnika okolnih rudnika, a kad su se dvojica povukla, Clyde Tuter, treći, shvatio je da je opasno biti jedini vlasnik rudnika koji i dalje posluje. Napetost je

rasla. Tuter se bojao da će ga ubiti i stoga je krenuo u akciju. Povjerivši se svom predradniku Kyleu Waiteu, zaigrao je dobro igru. Htio je uvjeriti ostale da je i on zatvorio rudnik. Podijelio je radnicima vrećice s pijeskom (trebalo je da ostali vjeruju da je to zlatni prah) i poslao ih iz grada onog dana kad je tobože zatvorio rudnik.

Tuterov plan je bio ovaj: pustit će da grad odumre i da ostali vlasnici rudnika napuste naselje. Nakon određenog vremena, kad se sve smiri, vratit će se i ponovo otvoriti rudnik. Kyle Waite trebalo je da bude predradnik kad se rudnik ponovo otvori. Čekali su i živjeli u Ourayu.

Prošle su dvije godine i Waite je požurivao Tuteru da ponovo otvori rudnik. Tuter je smatrao da treba pričekati još godinu dana. Tada je Kyle Waite namjestio nesreću i Clyde Tuter je bio ubijen. Waite je unajmio tucet revolveraša koji su ujahali u grad, zauzeli ga i počeli terorizirati stanovnike.

Bilo je uvedeno danonoćno stražarenje da se spriječi odlazak stanovnika. U hotelu je banda držala trojicu talaca. Svaki dan su se taoci mijenjali. Kad bi stigla poštanska kočija, banda je dopuštala da se sve odvija kao i obično. Stanovnici su bili svjesni da će ako ikome išta kažu taoci biti ubijeni.

Pošta je stanovnicima stizala kao i prije, ali ju je prethodno banda pregledala.

Roy Sherman, mjesni šerif, bio je do prije tri dana u zatvoru. Kyle Waite je smatrao da šerif za njega predstavlja opasnost i šerif je jednog dana naprosto nestao. Sada je jedan član bande nosio šerifsku zvijezdu. Ako bi neki došljak upitao gdje je šerif Sherman, odgovorili bi mu da se vratio na Istok.

Svi uhapšenici bili su odvedeni u rudnik zlata, gdje su radili u najtežim uvjetima. Tko god bi došao u gradić, više nije izlazio. Bio je uhapšen pod bilo kakvom izlikom i poslan na rad u rudnik.

Rudnik je bio teško dostupan, pa nije bilo mogućnosti da ga netko pronađe i počne istragu. Osim toga, bio je pod strogim nadzorom članova bande.

Provodeći svoj plan i služeći se robovskim radom ljudi, Waite je postao silno bogat. Pripadnici njegove bande bili su više nego dobro plaćeni.

– Znači, ja ću postati jedan od vaših robova, je li tako? – upita s gađenjem Sundeen.

– Baš tako – reče Huey Stokes hladnim glasom.

– Zar se vaš gazda smatra tako jakim da se ne boji da će netko jednog dana početi istragu o nestanku tolikih građana i došljaka?

Huey se samozadovoljno osmjehnuo.

– Nekoliko »istraživača« već radi u rudniku! – rekao je podrugljivo a ostali su prasnuli u smijeh.

– Ali prije ili poslije zakon će zaviriti ovamo – bio je uporan Dave.

– Gazda je i na tom spreman – upadne Hector Penney.

– Da – doda Louie Stokes. – Stiglo je pismo šerifa iz Ratona, upućeno ovdašnjem nestalom šerifu, u kojem je pisalo da će ovamo doći neki šerif i povesti istragu. Rečeno je da će putovati »Fargovom« poštanskom kočijom. Kyle je unajmio nekoliko odlučnih momaka u Durangu i...

– Mislim da je nesmotreno sve ispričati ovoj ptičici, Louie! – viknuo je Huey.

Louie se kiselo osmjehnuo:

– Glupost, Huey! On će dosad ionako biti u okovima.

– Umukni, mali brate, i pusti me-

ne da govorim! – odbrusi stariji brat.

Louie mrgodno pogleda brata.

Iskoristivši trenutnu šutnju, revolveraš koji je sjedio lijevo od Sundeena reče:

– Nešto mi je palo na pamet, Huey.

Huey se nagnuo i upitao:

– Što?

– Mislim da znam tko je ovaj čovjek – reče revolveraš gledajući Sundeena. – Obraćajući se Daveu, upita: – Tvoje je ime Colt je li?

Pogledavši ga hladnim pogledom, Sundeen odgovori:

– Nije.

Siguran sam da te poznajem, Kunem se...

– Kako se ti zoveš? – upita Dave.

– Laster Royce. Govori li ti to nešto?

– Ništa.

– Bilo je to prije sedam ili osam godina – nastavi Royce – ali siguran sam da sam te vidio u El Pasu. Promatrao sam te kad si izvukao revolvere i istovremeno ubio trojicu. Zajedno smo jahali prema sjeveru, do granice Novog Meksika.

– Prvi put sam bio u El Pasu tek prije četiri godine – odgovori mrko Dave.

– Što ti je to palo na pamet? – upita Huey Roycea.

– Mislio sam da bi ga gazda, budući da tako brzo puca, mogao unajmiti.

– Pa on kaže da nije... Kako si ono rekao? Colt?

– Da, Dan, Colt.

– U redu. Možemo pokušati. U najgorem slučaju lako ćemo ga poslati u rudnik.

U toku razgovora Dave je krajičkom oka motrio gdje se nalazi barman. On se naslonio na laktove i slušao razgovor. Nije maknuo pu-

šku sa šanka a i Daveovi revolveri su tamo ležali.

Louie, koji je sjedio nasuprot Daveu, nije bio naoružan. Penney je i dalje stajao iza Hueyja, koji se ljuljao naprijed-natrag na stolici. Dave Sundeen pomisli da mu se više neće pružiti tako zgodna prilika. Boca viskija stajala je blizu njegove desne ruke. Lester Royce je položio dlanove na stol i njegova desna ruka bila je blizu Davea.

Motreći Hueyjeva podrugljivi osmijeh, Dave je pričekao da se Huey nagne stolicom natrag, a onda je munjevito dohvatio bocu viskija i bacio je na Royceovu desnu ruku. Računao je da će barem dvije-tri sekunde barman biti zbunjen i neće posegnuti za dvočijevkom.

Royce je zaurao kad mu je boca pogodila ruku a Huey se sa stolicom srušio naznak, na debelog Hectora. Barman je uspio dohvatiti pušku, ali se Dave bacio u stranu i metak je pogodio Lestera Roycea.

Dave je munjevito dohvatio svoje revolvere i zapucao. Pogodio je Hueyja Stokesa među oči, a drugi metak je prošao kroz srce Hectora Penneyja. Penneyju je iz ruke ispao revolver i on se srušio na Hueyja.

Hank Beaman se sagnuo da ispod šanka potraži svoj revolver. Kad se uspravio, Dave je ispalio dva metka. Od snažnih udaraca metaka, Beaman je odskočio i tresnuo u police s pićem. Začuo se zvecket razbijenih boca, čaša i velikog ogledala.

Dave je jedva imao vremena zapaziti da je Louie Stokes uspio izvući revolver iz Royceovih korica.

— Ne čini to, dijete! — reče tiho Dave uperivši oba revolvera u mladića.

Mladić je oklijevao, ali samo trenutak, a onda je zapeo otponac.

— Ne prisiljavaj me da pucam, dijete! — viknuo je Dave oštro.

U mladićevim očima je pročitao: pucati ili poginuti. Dave nije imao obzira kad je riječ bila o tome da se u poštnu dvoboju ubije odrastao čovjek. Ali nešto je drugo kad se pred cijevi nalazi mladić koji nije napunio ni dvadeset godina.

— Spusti oružje! — naredi čvrstim glasom Sundeen.

— Ubio si mog brata! — vikne Louie.

— Samo zato što sam morao — odgovori Dave i krajičkom oka pogleda na ulazna vrata.

— Nitko neće ući na ta vrata — reče Louie. — Huey je naredio da nitko ne ulazi.

— Dječace — reče Dave — makni taj revolver! Ne želim te ubiti.

— Zar misliš da možeš samo tako odjahati? Ubio si Hueyja i moraš to platiti! — odgovorio je jetko mladić.

Dave je pucao ciljajući u rame. Mladić je bezglasno pao. Kad se dim razišao, Dave krene prema vratima. Provirio je van. Na ulici nije bilo nikoga. Njegov konj je bio privezan pred salunom.

Napunio je revolvere, širom otvorio vrata i izišao pred salun. Prisjetio se čudnog osjećaja koji ga je obuzeo kad je ujahao u grad. U onim napuštenim kućama zacijelo ima ljudi. Ako pokuša izjahati iz grada, oni će pucati na njega. Pogledao je prema zgradama koje su se uzdizale na obroncima planine. Jedini mi je spas da odjašem u planinu, pomisli.

Vratio se u salu, prišao šanku i uzeo svoj kaput od ovčjeg krzna koji je pao na bačvu piva. Pokupio je i šešir i stavio ga na glavu. Provjerio je oružje, još jednom pogledao leševe bandita i krenuo prema vratima.

VII

Mrak je već pomalo ustupao mjesto prvom svjetlu zore kad je Dan Colt ustao i plahte i pokrivače složio na stolicu. Onda je prišao kamini i naložio vatru. Kad se razgorjela, dodao je još drva.

Uskoro se pojavila Lily Dolan, trljajući snene oči. Dogle je Dan već ugrijao vodu i obrijao se. Baš se češljao kad je začuo:

— Dobro jutro, Dane! Jeste li dobro spavali?

— Spavao sam kao dijete — odgovori s osmijehom Dan.

— Možda si spavao kao dijete — začuo se promukli glas s ležaja — ali hrkao si kao odrasli grizli!

Dan se okrenuo prema ležaju, s kojeg mu se osmijehivao Charlie Lacy.

— Što misliš time reći, stari macane? — odgovorio je Dan tobože narogušeno. — A ti si spavao tako duboko da te ne bi probudili ni svi Meksikanci iz Alama da su projahali kroz sobu!

Pošto je obilno doručkovao, Dan je izišao na svježi jutarnji zrak. Podigao je ovratnik kaputa da se zaštiti od hladnog vjetrova i krenuo u staju. Kad je konjima dao dovoljno sijena i napojio ih, osedlao je ridana koji je pripadao jednom od bandita. Izabrao je ridana, jer se mogao brzo i lako prepoznati. Bilo je veoma važno da oni koji su poslali ubojice u napad protiv šerifa Wilforda Lewisa budu uvjereni da je Dan Colt — šerif Lewis.

Dok je vodio ridana preko dvorišta, Dan je razmišljao o onome što ga očekuje u Welcomeu. Moglo bi se dogoditi da ujaše u gnijezdo zmijske otrovnice.

Kad je ušao u blagovaonicu, djeca su baš doručkovala. Čupnuo je Patty Ruth za lijevo uho i raskuštrao

kosu malom Dannyju. Oboje djece se nasmijalo i nastavilo jesti.

Lily je sjedila kraj ranjenog Lacyja i hranila ga prženim jajima.

— Ako tako nastavite, Lily, morat ćete ga hraniti do vijeka — dobaci Dan, privukavši stolicu Lacyjevu ležaju.

— Ljubomoran si, sinko, to ti je — nasmije se Charlie. — Ali ona je osjetila privlačnost pravog muškarca. Dok sam ovako punačak, imam izgleda. Osim toga...

U tom trenutku Lily mu gurne velik komad kruha u usta.

Charlie se zagrcnuo i jedva progutavši upitao:

— Pa što vam je, ženska glavo? Hoćete li da me zagušite?

Dan je prasnuo u smijeh. Lily je ustala i rekla podsmješljivo:

— U redu, gospodine pravi muškarče, odsad ćete se hraniti sami! — okrenula se i otišla u kuhinju.

— Hajde, hajde, Lily, pa vi znate da sam neodoljiv — šaljivim će tonom Charlie, a onda, obrativši se Danu, doda: — Čini mi se da odlaziš, je li?

— Da, Charlie. Reci mi za koliko dana ćeš biti sposoban da odjašeš u Durango.

— Za dva, najviše tri dana, sinko. Zašto?

— Predosjećam da sve ono što se zbiva u Welcomeu zahtijeva prisutnost više od jednog čovjeka. Ako se ne vratim u razumnom roku, hoćeš li biti tako dobar da odjašeš u Durango? Telegrafiraj šerifu u Ratonu da pošalje pojačanje u Welcome. U redu?

Charlie Lacy kimne.

— U redu, sinko, ali možda neću biti sposoban da brzo jašem.

— Nije to važno. Uostalom, kad vide da nema kočije, ljudi iz poduzeća »Wells Fargo« zacijelo će krenuti u potragu za njom.

— Bez brige. — reče Charlie — poći ću čim budem mogao. Najradije bih sad odjahao s tobom.

Dan ustane, provjeri šerifove dokumente i pričvrsti na prsa šerifsku zvijezdu.

— Baš ti lijepo pristaje, sinko. Možda bi ti morao biti čovjek zakona.

Stegnuvši Lacyjevu ruku, Dan reče:

— Mnogo sreće, druže.

Oči starog pratioca kočije su se zamutile.

— Još jednom ti hvala, Dane. Dugujem ti svoj život.

Dan se osmijehnuo. Ostruge su zazveckale kad je pošao prema stolu i rekao djeci:

— A vas dvoje vodite brigu o svojoj majci. Hoćete li?

Patty Ruth ustane, pride Danu, obujmi ga oko pasa i pogleda pažljivo u lice.

— Dovest ćete nam oca, je l' te, gospodine Colte?

— Jasno da hoću, djevojčice — odgovori Dan kao da o tome nema nikakve sumnje.

I Danny je ustao i pružio ručice prema visokom jahaču Dan ga digne, a dječak ga zagrli i reče:

— Kad odrastem, želim biti baš kao vi, ujko Dane!

Lily je zajecala. Zamućenih očiju prišla je Danu, prislonila se uz njga, digla glavu i pogledala ga u oči.

— Dane, ja... — ponovo je zajecala. — Ne znam kako da vam zahvalim. Nadam se samo da ćete naći...

Dan stavi prst na njezine usne:

— Znam, Lily. Ako je Tom živ, ja ću vam ga dovesti.

Tamni oblaci prekrivali su nebo kad je ridan prešao mostić. Dan se okrenuo u sedlu. Pogledao je majku i dvoje djece koji su stajali na trijemu kuće, a onda podbo ridana i jur-nuo.

Kyle Waite je stajao iznad nepokretnog tijela Louieja Stokesa, promatrajući užurbane pokrete dra Farleyja. Već je zaboravio koliko je dana prošlo otkako je stranac ubio njegove najbolje ljude i zabio metak u Louiejevo rame. Otad je mladić bio u nesvijesti.

Waite je bio krupan, snažan čovjek. Samo je njegova pohlepnost bila veća od njegove surovosti i nemilosrdnosti. Ubio je Clydea Tutera kako bi se dokopao vlasništva rudnika. To što je hapsio građane i došljake i prisiljavao ih na robovski rad nije ometalo njegov san. Želio je pošto-poto postati bogat i moćan.

Kad je pogledao mladića bez svijesti, nije osjetio ni trunku samilosti. Razmišljao je samo o tome da je stranac koji je ubio četvoricu njegovih ljudi jednostavno umakao. Ipak, Waite je morao ispraviti sam sebe, jer stranac nije ubio Lesa Roycea. U onoj zbrci je Roycea ubio Hank Beaman. Bez obzira na to Waite je stranca okrivljavao zbog Royceove smrti.

Waiteovi jahači pošli su u potjeru za strancem u planinu, ali je strančev konj bio odviše snažan i brz a da bi ga mogli stići.

Waite je dalje razmišljao o nepoznatom strancu. Huey ga je zacijelo htio poslati u rudnik na prisilni rad. Što je sve Huey ispričao strancu? I tko je taj stranac? Jedno je bilo sigurno: izvrstan je revolveraš. Možda i najbolji. Nije okolišao: iskoristio je priliku i ostavio za sobom četiri leša. To je gotovo jedinstven slučaj.

Kad je Waite poveo istragu, ustanovio je da su strančevo lice vidjeli smao ljudi koji su bili u salunu, a oni su sad mrtvi. Jedinu koji bi mogao dati opis opasnog stranca bio je ranjeni Louie, no on je u nesvije-

sti. A tog stranca valja pronaći i ubiti prije nego što proširi vijest o tajnom rudniku u kojem ljudi rade kao robovi.

Waite je poslao dvojicu svojih ljudi u Ouray da dovedu doktora Hala Farleyja. Liječnik ništa nije znao o prilikama u Welcomeu. Odveli su ga ravno u hotelsku sobu u kojoj je bez svijesti ležao Louie Stokes. Liječnik je uz uzglavlje onesviještenog mladića ostao tri dana.

Kylea Waitea mučila je još jedna briga. Unajmio je petoricu revolveraša da presretnu poštansku kočiju i ubiju šerifa koji je krenuo u Welcome. Revolveraši su morali stupiti u akciju blizu Duranga i ostaviti dojam da je posrijedi pljačka poštanske kočije. Pravi cilj napada morao je ostati skriven, a šerifova smrt će za neko vrijeme odgoditi istragu u Welcomeu. Ali niti je stigla poštanska kočija, niti su se vratili napadači. Waitea je nakon nekoliko dana počela obuzimati panika.

*

Dan Colt nije jahao ni pol sata kad je počeo padati snijeg. Tmasti oblaci visili su nisko nad zemljom, zastirući šumovite vrhove planine. Ledeni sjeverni vjetar obasuo je Danovo lice sitnim studenim iglicama. Konj se uzjogunio, odbijao je da ide dalje kroz snježnu oluju.

Gotoov čitav sat Dan se borio i s konjem i s olujnim vjetrom. Često je morao brisati snježne pahuljice s lica. Znao je da je Riceov ranč negdje u blizini. Lily mu je rekla da se nalazi s lijeve strane puta. Bila je to bijela kuća s neobojenom stajom.

Dan je polako napredovao, nastojeći pogledom prodrijeti kroz gustu zavjesu snijega. Konj se i dalje jogunio i nastojao se okrenuti od vjetra.

Napokon ugleda Riceov ranč. Dojahao je pred trijem. Obrisavši snijeg s obrva, proučavao je kuću. Ni

iz jednog dimnjaka nije se dizao dim. Sjahao je i pošao prema ulaznim vratima. Opazio je da u snijegu nema tragova stopa, a to je značilo da nitko tog jutra nije napustio kuću.

Kako nitko nije odgovorio na njegovo kucanje, pritisnuo je kvaku i uvjerio se da su vrata otvorena. Sve je bilo u potpunom redu, uključujući i jedan lijepo pospremljen krevet.

Pregledao je kamin i vidio hrpicu ugljena, a onda je pregledao i štednjak. Po svim znakovima se činilo da je gospođa Rice napustila kuću prije nekoliko sati. Vjetar je zavijao oko osamljene kuće.

Dan je zatim pregledao staju. Četiri konja bila su u svojim pregracima, a tri pregratka su bila prazna. Dva su pokazivala znakove da dugo nisu bila upotrebljavana, ali u trećem je bio još svjež konjski izmet.

Oluja nije jenjala. Dan je uzjahao i ponovo krenuo prema sjeveru, prema Welcomeu.

Pažljivo je motrio put pred sobom. Najednom opazi tragove kopita u snijegu a onda i konja privezanog za stablo, u zavjetrini, na pokrajnom putu. Sedlo je bilo pokriveno snijegom.

Potrazio je tragove jahača. Poma- lo zameteni, tragovi su vodili dublje u šumu. Sjahavši, pješice je slijedio te tragove. Prešao je tridesetak metara kad je ugledao otvor spilje na dnu visoke, strme stijene. Jahač se bez sumnje sklonio u spilju.

Zastavši na ulazu u spilju, Dan vikne:

— Hej, vi, tamo u pećini!

Nije bilo odgovora. Ponovio je:

— Hej, vi, u pećini! Je li sve u redu?

Teško ga je bilo čuti, jer je vjetar zanosio glas. Ušao je u spilju i viknuo:

— Ima li koga? — učinilo mu se tada da čuje zvuk zatezanja otopca na revolveru. — Gospodo Rice! — brzo je viknuo.

— Tko je to? — začuo se ženski glas.

— Ime mi je Dan Colt, gospodo. Prijatelj sam Lily Dolan. Na putu sam u Welcome, jer želim pronaći Toma. Lily me zamolila da svratim na vaš ranč. Znam da je vaš muž otišao u Welcome u potragu za Tomom i da se još nije vratio. Bio sam na vašem ranču i vidio da ste ga nedavno napustili. Pomislio sam da ste na putu u Welcome.

Nellie Rice je izronila iz mraka spilje. Cvokotala je zubima i držala revolver u ruci. Oko glave joj je bio omotan vuneni šal. Uvojci koji su virili ispod šala bili su mokri, kao i kaput.

— Gospodo, kaput vam je posve moker.

— Bojim se da je tako, gospodine...

— Colt, gospodo. Dan Colt.

— Drago mi je što ste me našli, gospodine Colte — rekla je, pokušavajući se osmijehnuti.

— Morate se što prije osušiti, gospodo, inače ćete se razboljeti — svukavši svoj debeli kaput, Dan joj ga pruži nastavi: — Skinite svoj kaput i obucite moj!

— Ne mogu to učiniti... — Nellie ugleda šerifsku značku na Danovim prsima. — Znači, vi ste šerif!

— Da, gospodo. Ovaj... nisam — zamucio je Dan. — Moglo bi se reći, ovaj... objasniti ću vam to poslije. A sada obucite moj kaput. Ili moram ovdje naložiti vatru, ili vas odvesti u Welcome! — reče Dan, otresajući vodu sa svog šešira.

— Dok bi se ovdje razgorjela vatra, mi bismo mogli stići u Welcome, do njega je još oko tri kilometra — reče Nellie.

Potvrdivši njezino mišljenje, Dan joj pomogne da uzjaše. Kad su krenuli prema sjeveru, zapljusne ih studen. Snijeg je i dalje padao u gustim, krupnim pahuljicama, ali je vjetar prestao puhati.

Dok su jahali prema Welcomeu, Dan ispriča Nellie Rice što se dogodilo od trenutka kad se prevrnula poštanska kočija. Ona je saslušala njegovu priču i pristala da s njim ujaše u gradić.

U trenutku kad je Nellie uprla prst naprijed i najavila: »Welcome«, snijeg je prestao padati.

Dan je znao da gradić neće opravdati svoj neobični naziv: Welcome.

VIII

Kao kroz maglu Dan i Nellie su ugledali ploču na ulazu u gradić, na kojoj je pisalo: »Welcome, 97 stanovnika«. Ploča je djelomično bila pokrivena snijegom, ali je Dan uspio pročitati ime gradića. Neobično ime za mjesto, pomislio je.

Dok su jahali kroz glavnu ulicu, Dan je pažljivo motrio oko sebe. Charlie Lacy je dobro opisao glavnu ulicu. Mnoge kuće bile su prazne, pa je taj dio grada bio nalik na naselje duhova. Nije bilo nikakve sumnje da su te kuće vidjele i bolje dane. Nevidljive oči pratile su dvoje jahača kad su se primakli hotelu »Mayflower«.

— Iz dimnjaka ove zgrade izbija dim — reče Dan.

Dva namrgodena, visoka čovjeka sjedila su u naslonjačima u predvorju kad su Dan i Nellie ušli u hotel. Dan je prišao naslonjaču u kutu predvorja, privukao ga i ponudio Nellie da sjedne. Ljudi koji su sjedili u naslonjačima nisu još imali prilike vidjeti šerifsku zvijezdu na Danovim prsima.

Kad je Dan prišao recepciji, pojavio se vitak, crnokos mladić, čiju je pažnju odmah privukla šerifska zvijezda. Dan je u mladićevim očima zapazio tračak straha.

— Jedna soba za gospodu i vas, šeri... ovaj, gospodine — reče zbunjeno mladić i gurne registar i naliv-pero prema Danu.

— Uzet ćemo dvije sobe — odgovori Dan, podigavši malo opasač s revolverima. — Našao sam gospodu na putu, polusmrznutu. Potrebna joj je topla kupelj. Možete li je pripremiti?

— Dakako — osmehne se recepcionar. — Bit će za to potrebno oko pol sata gospodine.

— Je li staja u blizini?

— Četvrta zgrada desno, na suprotnoj strani ulice — odgovori recepcionar.

Kad je smjestio ženinoga konja, Dan se vratio u hotel. Ona dvojica su još sjedila u predvorju. Nellie je u svojoj sobi čekala da joj pripreme kupelj. Kroz prozor svoje sobe Dan je promatrao ljude koji su se okupili oko njegova konja. Danov plan se ostvarivao: ljudi su prepoznali konja koji je pripadao jednom od bandita čiji je zadatak bio da ubiju šerifa Wilforda Lewisa.

Kad je sišao niz stube, Dan je vidio kako jedan od one dvojice što su sjedili u naslonjačima pregleda knjigu u koju se upisuju gosti. Čuvši Danove korake, čovjek se brzo odmaknuo od recepcije.

Krenuvši prema njemu, Dan pruži ruku i reče:

— Ja sam šerif Wilford Lewis.

Čovjek se usiljeno nasmiješio, ali njegov smiješak je nestao čim je Dan dodao:

— Uostalom, čini mi se da to već znate.

— Ime mi je Lippy Norgren — rekao je neznanaac.

* * *

Kažem vam, gazda, to je ridan Jima Raineyja, o tome nema nikakve sumnje — reče neugledan čovjek gotovo bez daha.

Kyle Waite je odrezao vrh cigare, zapalio šibicu i primakao je cigari.

— Nešto je krivo pošlo! — zagrumi.

Vrata su se naglo otvorila. Onizak čovjek sa šerifskom značkom na prsima uđe i upita:

— Što ćemo učiniti, Kyle?

— Keigley, moraš kucati prije nego što uđeš u moj ured... inače ću ja pokucati na tvoju glavu! — reče Waite prijetecim glasom.

George Keigley je nervozno prekrizio ruke na prsima i protisnuo:

— Žao mi je, gazda, baš sam...

— Saldivar mi je ovog trenutka donio vijest — Waite je ustao i otpuhnuo dim. — Moramo djelovati tiho i nezapaženo. Ako se uvjeri da je ovdje sve u redu, brzo će otići.

— Ali, gazda — prozbori Saldivar — mi nemamo ni pojma koliko on zna. Možda bi bilo najbolje da ga otpremimo u rudnička okna.

Waite je pogledom svog tamnog oka ošinio govornika i rekao:

— Ponekad ti se čudim, Alfredo! Znaš da je ovu ptičicu poslao šerifski ured iz Ratona. Tko zna s koliko je ljudi razgovarao u toku putovanja. On zacijelo mora poslati izvještaj šerifu u Ratonu, a onda će ova-mo poslati vojsku — tada se Waite okrene Keigleyju i upita: — O čemu je zapravo bila riječ u onom pismu?

— U kojem pismu? — upita pri-glupo Keigley.

Waite se razbjesnio:

— Dobro znaš u kojem! U onom koje je šerif poslao Royu Shermanu.

Keigley se počeska po nosu i reče:

– U pismu je pisalo da je netko predao poruku nekom putniku. Taj putnik ju je odnio u Durango, šerifu, i on je telegrafirao glavnom šerifu u Ratonu da je šerif u Welcomeu u nevolji i da mu je potrebna pomoć. I na kraju je bilo napisano da će jedan šerif putovati poštanskom kočijom četrnaestog ovog mjeseca.

– Nije bio spomenut rudnik?

– Nije, Kyle. Pisalo je samo ono što sam ti rekao.

Kyle Waite je stajao uz prozor. Snijeg je opet počeo padati. Prostorija je vonjala po dimu cigare.

– Moramo pažljivo odigrati igru, momci – reče Waite ne okrećući se.

– S njim je i neka žena – reče oprezno Saldivar.

Kyle se okrene.

– Kakva žena? Tko je ona?

– Ne znam. Rekao je recepcionaru da ju je našao na putu, promrznutu.

– Možda je i ona bila u poštanskoj kočiji – reče Keigley.

Waite uzdahne i obrati se vršiocu dužnosti šerifa riječima:

– George, ti ćeš se vratiti u svoj ured. On će zacijelo doći u ured. Budi oprezan i hlanokrvan.

– Do skorog viđenja – reče George Keigley i izade.

Kad su se vrata za njim zatvorila, Waite se obrati Saldivaru:

– Što je s mladićem? Ima li kakve promjene?

– Mislim da nema. Gospoda Bailey je bila nekoliko puta u njegovoj sobi i rekla da će meni ili Lippyju javiti ako se on osvijesti.

– Vрати se odmah tamo i...

Začulo se kucanje.

– Gazda, to je Lippy! – reče Saldivar.

– Otvoreno je! – vikne Waite.

Ružno lice Lippyja Norgrena pojavilo se na vratima.

– Gazda – reče, zatvarajući za sobom vrata – znate li tko je žena koja je stigla sa šerifom?

– Još ne znam. Tko je ona?

– To je žena Billa Ricea.

– Bill Rice? – upitno će Waite.

– Pa, znate, to je rančer koji je došao u potragu za onim Ircem... kako li se ono zove... ah, da... za Dolanom.

– Nisam ni čuo za njega – reče ravnodušno Waite.

– Imamo teškoća, gazda – reče Norgren ozbiljno.

– Nismo ni vidjeli Ricea – nabusito će Waite. – Tko može dokazati suprotno?

– Ja ne mislim tako – odgovori Norgren. – Zacijelo je ta žena došla da vidi što je s njezinim mužem. Svašta je ispričala šerifu. On sada zna da su ta dva čovjeka došla ova-mo i onda nestala. Taj šerif će nam zadati briga.

– Da, sigurno će svuda zabosti nos! – potvrdi Waite.

– Nismo smjeli uhvatiti te rančere koji žive tako blizu grada – reče Saldivar.

– Da – odgovori Waite zamišljeno. – Da nismo morali ubiti onu trojicu što su pokušala pobjeći iz rudnika, sve bi bilo u redu. Da nismo vadili zlato iz rudnika, ne bismo se obogatili.

Kyle Waite je ponovo sjeo za stol, izvadio iz ladice napol punu bocu viskija, prinio je ustima i potegao gutljaj. Lippy Norgren je obliznuo usne a Alfredo Saldivar je progutao pljuvačku.

Pošto je popio polovicu količine viskija, Waite je spremio bocu u ladicu.

– Moramo djelovati polako, oprezno, korak po korak, momci.

Saldivar i Norgren su kimnuli.

– Bilo bi dobro, momci, da u četiri oka podsjetite gospodu Bailey da ćemo njezina muža držati u pritvoru dok se mladić ne osvijesti. Mogla bi se susresti sa ženom Billa Ricea, jer stanuju u istom hotelu. Zaprijetite joj da će, ako samo pišne, za tren oka postati udovica.

* * *

Hladan vjetar nahrupio je u šerifov ured kad su se otvorila vrata. George Keigley je sjedio sam blizu užarene peći koja se kočoperila u sredini prostorije. S desne strane vrata nalazio se drveni stol a iza njega vješalica i na njoj vinčesterka i dvije kratkocijevne puške. Na stolu je bio svežanj potjernica na koje je šerif stavio posudu za kavu.

Keigley je pogledao visokog čovjeka koji se pojavio na vratima. Zbog visokih potpetica na čizmama gotovo je sezao glavom do stropa. Šešir ga je činio još višim. Teški kaput od kockaste tkanine bio je napet na mišićavu tijelu. Dva kolta kalibra 0.45 visila su u koricama na opasaču. Modre oči na odlučnu licu bile su prodorne, lice mu je potamnijelo od sunca i vjetra, kosa je bila plava, kao i gusti brk. Iz očiju mu se čitala čvrstina i samouvjerenost.

Sagnuvši se pri ulasku u šerifov ured, Dan je zatvorio za sobom vrata i skinuo šešir. Charlie Lacy mu je rekao da se šerif zove Roy Sherman.

– Jeste li vi Roy Sherman? – upita Dan, rastvorivši malo teški kaput da pokaže značku.

– Ne, gospodine. On je dao ostavku i vratio se na Istok – odgovori s usiljenim osmijehom Keigley.

Dan je pružio ruku. Keigley ju je

prihvatio i stegnuo. Dan se predstavio:

– Wilford Lewis, na zadatku, iz Ratona.

– George Keigley – predstavi se »šerif«
Welcomea.

– Pretpostavljam da ste dobili pismo koje sam poslao Shermanu.

– Pa da... dobio sam ga – odgovori Keigley i počne se znojiti, ali ne od vruće peći.

– Pa u čemu je nevolja? – upita Dan, skinuvši kaput i položivši ga na naslon obližnje stolice. Opazio je još jednu stolicu kraj peći i sjeo na nju.

– Pa, gospodine Lewise, pomalo sam zbunjen svim tim – reče Keigley gladeći svoj rijetki brk.

– Kako to mislite?

– U vašem pismu se spominju neke nevolje na koje nailazi šerif Sherman.

– Da.

– Zacijelo je posrijedi podvala. Netko se s vama našalio.

– Zaista?

– U pismu ste govorili i o nekoj poruci koju je prenio jedan putnik poštanske kočije za šerifa u Durangu.

– Da. Točno – odgovori Dan, gledajući ispod oka Keigleyja.

U želji da prikrije svoju nelagodnost, Keigley je smotao cigaretu, otvorio vrata peći, dirnuo vrškom žar, prinio cigaretu ustima i povukao dim.

– Bit će da je posrijedi šala – reče ravnodušnim glasom Keigley – jer otkako sam ja preuzeo šerifsku dužnost, nemamo nikakvih nevolja – ohrabrio se i pogledao u Danove oči, ali je istog trenutka osjetio da ga je taj neobični čovjek prozreo.

– Koliko dugo ste na šerifskoj dužnosti? – upita Dan, opazivši da

je Keigley nervozan i da izbjegava njegov pogled.

– Malo više od tri mjeseca – odgovori Keigley, bacivši pepeo cigarete na pod.

– Čudno – reče Dan. – U poruci koja je stigla u Durango rečeno je da je šerif Roy Sherman u nevolji. Stoga sam i pisao njemu.

Dan nije bio baš siguran da je u pismu imenovan šerif Roy Sherman, ali je predosjećao da nešto nije u redu. Odlučio je da blefira dokraja i da vidi hoće li se taj štakor pred njim odati.

– Netko je pogriješio – reče s nelagodnošću Keigley.

– Poruka je bila napisana prije više od dva tjedna, gospodine – ljutito će Dan. – Zar mislite da ovdašnji stanovnici ne znaju tko im je šerif?

Keigley je naglo ustao.

– Čujte, gospodine Lewise, ja ne znam što smjerate, ali ne volim da me ispitujete kao nevaljano daće!

I Dan Colt je ustao i uspravio se u svoj svojoj visini. Gledajući svizoka Keigleyja, reče:

– Ovdje nešto zaudara, George. Vlada Sjedinjenih Država poslala me ovamo da to raščistim. Ja ne znam što se ovdje događa, ali ću svoj zadatak ispuniti. Ako otkrijem da ste upleteni, bolje da se odmah sakrijete u najdublju rupu. Bilo kako bilo, naći ću vas.

Keigley se zacrvenio, stresao ramenima i viknuo:

– Ne dopuštam da se sa mnom tako postupa!

Ne obazirući se na njegove riječi, Dan upita:

– Što ste radili prije nego što ste ovdje postali šerif?

– Ja sam... ovaj... radio sam u agenciji »Wells Fargo«.

George Keigley je kao čovjek izvan zakona ipak znao kako se iza-

biru i postavljaju gradski šerifi. Bio je običaj da domaći ljudi izaberu čovjeka iz svoje sredine, ali ipak se često unajmljivao i neki stranac, koji nije u prijateljskim i obiteljskim vezama s gradskim stanovništvom. Keigley je mogao lagati da je radio u poštanskoj kompaniji »Wells Fargo«, jer je jedan član obitelji predstavnika kompanije Eda Sorensona bio uhapšen i bit će ubijen ako Sorensen samo nešto pisne nekom putniku. Sorenson će potvrditi sve što Keigley kaže.

– Koliko dugo ste radili u toj agenciji?

– Pa... ovaj... šest godina. Da, šest godina – odgovori Keigley, izbjegavajući Danov pogled.

– Kako se zove naoružani prati-lac iz Duranga!

Keigley je probljedio. Pogledao je na peć, otvorio vratašca i rekao:

– Vatra se gasi – dodao je drva na vatru i zatvorio vratašca.

– Ne znam kamo smjerate, Lewi-se – promrmljao je. – Vi pokušavate blefirati, ali ne znam zašto. Ni vi ne biste znali ime pratioca kad bih vas upitao.

– Pokušajte... reče Dan, uperivši pogled u Keigleyja.

– Čujte, gospodine, ipak nemate pravo...

– Hoću ime pratioca! – oštro će Dan.

– Zacijelo blefirate! Ni vi ga ne znate!

– Recite mi njegovo ime, a onda ću vam ja reći o čemu je riječ. Zatim ćemo otići u agenciju »Wells Fargo«. Tamo postoji hrpa otpremnica i namira s njegovim potpisom. Hajde recite njegovo ime!

George Keigley je bio u zamci. Morat će srediti Lewisa ili se suočiti s Waiteovim bijesom. Waite će biti ljut ako ubije šerifa Lewisa, ali bit će to samo jedan u nizu pothvata

koje su poduzeli otvorivši robovski rudnik zlata.

– Recite mi njegovo ime, Keigley! Čekam.

Dan je naučio pažljivo promatrati sugovornike. Zapazio je odluku u Keigleyjevu pogledu prije nego što je ovaj posegnuo za oružje. Lažni šerif još nije ni izvukao revolver iz korica, a Dan je već stupio u akciju. Njegova šaka je pogodila Keigleyja posred lica i on se srušio. Revolver je pao na pod, Dan ga je gurnuo nogom kroz prostoriju, u kut. Na stolu je opazio neki natpis: »Šerif je izašao. Skoro se vraća.« Objesio je natpis na vanjsku stranu prozora, vratio se u ured i zatvorio vrata.

Keigley se s mukom uspravio kad ga je Dan udario desnicom. Krv mu je potekla iz nosa. Zatim ga je Dan ščepao za ovratnik, prenio ga dva metra i pritisnuo na rešetke ćelije.

Držeći ga tako pritiješnjena, viknuo je:

– A sada, momče, želim brze odgovore na nekoliko pitanja! Netko terorizira ovaj grad i hoću da znam koliki je tvoj udio u tome!

Keigley je problijedio.

– Nećete valjda...

– Što neću? – upita Dan, pritisnuvši ga još jače.

– Čujte, Lewise, ovako ne postupa predstavnik zakona.

– Otkud ti to znaš? Ti nisi predstavnik zakona! Nisi radio ni u kompaniji »Welks Fargo«.

Keigley je tresao glavom, želeći se osloboditi iz Danovih željeznih ruku.

– Ništa vam neću reći – kazao je mračno.

– Za koga radiš?

– To nije vaš po...

Dan ga dohvati za grlo i čvrsto stegne. Keigleyju su iskočile oči i njegova upornost začas se pretvorila u strah.

– Zadavit ću te vlastitom rukom ako ne počneš odgovarati!

– On će me ubiti, Lewise – jedva protisne Keigley. – Ako vam nešto kažem, ja sam mrtav čovjek.

– Kako ti zvuči trideset godina zatvora, George? To je kazna za otmicu predstavnika vlasti. Ako je netko poginuo u vašoj igri, bit će i gore!

– Ne želim se suočiti s Kyleom Waiteom. Ubit će me u tren oka!

– Znači, Kyle Waite?

Georgea Keigleyja obuze užasan strah. U svojoj posvemašnjoj zbunjivosti nije ni shvatio da je izgovorio ime svoga gazde. Shvatio je to tek kad ga je izgovorio Dan. Zatvorio je oči i stresao se.

– Ti ćeš mi ispričati sve što se ovdje zbiva, George, a ja ti jamčim da Kyle Waite nikad neće saznati da si mi to ti rekao.

George jedva proguta slinu.

– Otkud znam da vam mogu vjerovati?

– U položaju si u kojem nemaš mnogo izbora, George!

– Kad obavite hapšenja, hoćete li me pustiti, Lewise?

Ako vam pomognem, hoću li steći olakšicu?

– Vidjet ću što mogu učiniti – odgovori Dan.

– Ne! To obećanje nije dovoljno! Želim da mi zajamčite da ćete uložiti sav svoj ugled da steknem olakšavajuće okolnosti.

– Vidjet ću što mogu učiniti – ponovi Dan.

– Obećavali ste mi da Kyle Waite nikad neće saznati da sam vam ja sve ispričao. Čak i ako Waite ode u zatvor, on će naći načina da me ubije kao psa, Lewise!

– Nadam se da nijedan od vaših zatvorenika nije ubijen – reče Dan, pustivši iz šaka Keigleyja.

– Tri čovjeka su ubijena prije

nekoliko dana prilikom pokušaja bijega. Ubijen je i Roy Sherman, ali njegovo tijelo nikad nije nađeno. Ja nisam ni u kakvoj vezi s ubojstvom šerifa Shermana. To su obavili Waiteovi revolveraši. Mislim da zakon nikad ništa neće moći učiniti protiv njih, jer nema dokaza.

— A što je s Tomom Dolanom i Billom Riceom? — upita Dan.

IX

Prestao je padati snijeg i otkrio se komadić modrog neba kad je Dan Colt izašao iz šerifova ureda. George Keigley ništa nije zatajio. Dan je upoznao situaciju do tančina. Tom Dolan i Bill Rice radili su u rudniku zlata s još jedanaestoricom ljudi. Robovi su bili smješteni u staroj kući nedaleko od rudnika.

Da bi izgjegli svaku sumnju, Waiteovi ljudi slali su zlato u Denver u kolima s dvostrukim dnom. Odozgo su prevozili običnu trgovačku robu. Nijedno zrnce zlata iz Waiteova rudnika nije se pojavilo u okolini Welcomea. U Welcome su dovozili hranu i ostale potrepštine.

Banditi su svoje taoce držali u staroj zgradi vatrogasnog društva. Taoci nisu smjeli ložiti vatru, jer bi dim odao prisutnost ljudi u toj inače nenastanjenoj zgradi. Grijali su se tako da su se umatali u pokrivače. Svaki dan — otkrio je Danu Keigley — taoci su se mijenjali. Jedina iznimka je bio Howard Bailey. Njegova žena je nje govala najmlađeg člana bande, kojeg je nastrijelio jedan revolveraš stranac. Mladić se još nije osvijestio. Bailey će i dalje ostati talac, kako bi se osigurala potpuna suradnja s gospodom Bailey. Osim Baileyja banda je držala uvijek po tri taoce. Ako bilo koji stanovnik Welcomea stupi u dodir s nekim došljakom, istog će časa — objavljeno je — biti ubijen jedan od

talaca. To će se dogoditi i ako netko pokuša napustiti grad.

Kad je Kyle Waite saznao da je netko predao nekom putniku pismo za šerifa u Durangu, razbjesnio se. Dao je izbičevati taoce i objavio je da će, ako se takav slučaj ponovi, netko od talaca umrijeti.

Dan Colt i George Keigley sklopili su sporazum. Keigley će i dalje igrati svoju ulogu, a Colt će hiniti da ništa ne zna o stvarnoj situaciji u Welcomeu. Ostat će u gradu nekoliko dana, da tobože istražuje, ali sam. Kyle Waite će biti siguran da se šerif Lewis nije obratio nijednom stanovniku Welcomea.

Danov je plan bio da obavijesti stanovnike da mu je situacija u gradu poznata. Bilo mu je jasno da se sam, bez ičije pomoći, ne može obračunati s bandom.

Opazio je da muškarci u gradu nose oružje. Ali Keigley se pobrinuo da nijedan od njih ne dobije municiju.

Kad građani ne bi nosili oružje, mogao bi se naći neki došljak kojemu bi to bilo čudno. Sva municija bila je skupljena i zaključana u spremištu trgovine oružja, koja je bila zatvorena kratko vrijeme pošto su rudnici bili napušteni.

Dan je bio siguran da će morati organizirati iznenadni napad na spremište municije. Morat će djelovati brzo. Njegovo »istraživanje« ne smije dugo trajati, da Waite ne posumnja.

Postojao je još jedan razlog da požuri, a to je bila njegova želja da Lily Dolan vrati muža.

Kad je prelazio ulicu da uđe u hotel, Dan osjeti grižnju savjesti. On je šerif isto toliko koliko i Keigley. Ako Keigley bude i dalje igrao svoju ulogu, Dan neće moći učiniti ništa da mu prilikom konačnog obračuna olakša položaj.

X

Geogre Keigley je otvorio vrata saluna »Empire« nasuprot zgradi u kojoj je banda držala taoce. Prolazeći kroz zatvoreni salun, promatrao je prašne stolice postavljene na stolovima i prazne police iza šanka.

— Već je vrijeme, George — reče glas iz tamnog kuta. — Gazda se zabrinuo.

Keigley je na trenutak zastao pred vratima prije nego što je pokucao.

U tom trenutku njegov je sugovornik zapalio cigaretu i u svjetlu šibice Keigley ga prepoznao.

— Oprezan je taj šerif, Rexe — reče Keigley. — Namučio sam se dok sam ga uvjerio da se ovdje ništa ne događa.

— Nadam se da si dobro obavio posao, jer inače... — stražar se ledeno nasmije.

Keigley je pokucao. Snažnim glasom Kyle reče da je otvoreno.

Kad je Keigley za sobom zatvorio vrata, Kyle Waite je prasnuo:

— To je predugo trajalo, George! Vrteći šešir u rukama, Keigley opširno ispriča kako je udovoljio radoznalosti šerifa Lewisa i uvjerio ga da se u gradu ne događa ništa sumnjivo i da je uzalud došao.

Kyle se naslonio na naslon stolice i upitao:

— Znači, uskoro napušta Welcome, je li?

Keigley je čupko brkove i odgovorio:

— Pa rekao je da će malo porazgovarati sa stanovnicima i pronjuškati uokolo.

— Je li rekao koliko dugo će istraživati?

— Dva ili tri dana, ako dobije zadovoljavajuće odgovore od stanovnika.

Waite prokune.

— Zašto mora toliko dugo razgovarati sa stanovnicima?

— Ne znam, Kyle — odgovori Keigley.

— Da nije predstavnik vlade, ja bih ga objesio o prvo drvo! — bijesno će Kyle, nagnuvši se nad stol.

Lončić pun hladne kave poletio je preko prostorije i udario u vrata. George ga digne i vrati na stol.

— A što je s poštanskom kočijom? — upita Kyle, izvadiвши iz džepa cigaru.

— Uf! — Keigley problijedi. Zaboravio je pitati Wilforda Lewisa o poštanskoj kočiji i zašto je u grad dojahao na ridanu. Njegovo blijedo lice u svjetlosti svjetiljke koja je gorjela na stolu izgledalo je sablasno. — Ovaj... zaboravio sam na to, gazda. Žao mi je.

— Čini mi se da sam izabrao lošeg čovjeka za šerifski posao — prekine ga Waite. — Gubiš pamet, a u tvojim godinama...

— Ne, gospodine, ja...toliko sam se naprezao da ga razuvjerim da sam na to sasvim zaboravio.

— Govori o tome s njim, George. Hoću da sutra u devet budeš ovdje s odgovorom o poštanskoj kočiji, Jasno?

— Da, gazda. Saznat ću potrebne informacije.

Netko je pokucao, Napetost je popustila.

— Naprijed! — viknuo je Waite. Jedan od Waiteovih pomoćnika došao je da podnese izvještaj o rudniku. George je pozdravio i izašao.

* * *

Kad je ušao u hotel, Dan Colt je upitao recepcionara je li gospoda Rice u svojoj sobi.

— Nije, gospodine. Nalazi se u sobi broj jedan, nasuprot stuba. Posjetila je gospodu Bailey. Samo pokucajte — odgovori recepcionar.

Dan je pogledao onu dvojicu što su i dalje sjedila u naslonjačima u predvorju, a onda krenuo uz stube. Prosijeda žena mu je otvorila vrata kad je pokucao. Osmjehnula se i rekla:

— Kako ste, šerife Lewise? Ja sam Flora Bailey. Zacijelo tražite Nellie.

— Da, gospodo — odgovori Dan i skine šešir.

Kad je ušao, ugledao je u kutu sobe krevet na kojem je ležao mladić zatvorenih očiju.

— Jeste li još promrznuti — upita Dan Nellie, gledajući njezin pocrvenjeli nos.

— Sad je već bolje, a i gospoda Bailey mi je dala lijek.

— Za nekoliko dana bit će opet kao nova — reče gospoda Bailey, smijući se.

— Mogu li vas pozvati na večeru, Nellie? — upita uljudno Dan.

— Bit će mi veoma drago, šerife Lewise — odgovori Nellie. Okrenuvši se gospodi Bailey, reče: — Hvala vam, gospodo Bailey, i do skorog viđenja!

— Ne zaboravite lijek! — podsjeti je gospoda Bailey, pride stolicu i dohvati tamnu bočicu. — Uzmite ga prije spavanja i već sutra ćete se bolje osjećati.

Kad su za sobom zatvorili vrata, Dan reče tiho ali uzbuđeno:

— Imam dobru vijest! Bill je živ, a isto tako i Tom.

Neille je prinijela ruku ustima i protisnula.

— Divna vijest!

Dok su večerali u restoranu, ona dvojica Waiteovih ljudi pažljivo su ih promatrala iz predvorja. Čekajući večeru, Dan ispriča Nellie sve o situaciji u gradu i o sporazumu koji je sklopio s Georgeom Keigleyjem. Pažljivo ga je saslušala.

— Sad mi je jasno zašto... — po-

čela je, ali u tom trenutku je konobarica donijela jelo.

— Hoćete li kave, gospodo? — upita je konobarica.

— Molim! — odgovori Nellie.

— A vi, šerife?

— I ja bih još kave. Hvala! — odgovori Dan i malo bolje pogleda konobaricu.

Bila je visoka, krupna, snažna.

— Je li vam jelo prijalo? — upitala je.

— Vama, gospodice.

— Gospodo — odgovorila je konobarica pomalo narogušeno. — Nije bio dobar. Sam je sebe otpremio u grob.

— Oh... — reče neodređeno Dan.

— Ako želite još nešto, samo me pozovite.

Dan kimne. Konobarica Annie je otišla, trenutak se zadržala kod drugih gostiju i onda nestala u kuhinji.

— Ova konobarica bi mogla poći u lov na medvede — reče uz osmijeh Dan. — Počeli ste nešto o tome, Nellie, da vam je sada jasno.

— Oh, da. Mislila sam na gospodu Bailey. Našle smo se danas poslije podne u predvorju hotela. Bila je veoma neodređena u pogledu informacija o gradiću. Pitala sam je o njezinu mužu, i to dva puta, i svaki put sam u njezinim očima opazila suze. Odgovorila mi je oba puta da njezin muž trenutno nije kod kuće. Sad mi je to jasno. — Nellie je odložila šalicu kave. — Onog mladića kojeg njeguje gospoda Bailey ranio je neki profesionalni revolveraš prije nekoliko dana.

— Kako se to dogodilo?

— Još nisam mogla saznati.

— Zašto ga nisu odveli liječniku?

— Gospoda Bailey mi je rekla da je ovdje bio doktor Farley. On je liječnik u Ourayu.

— Je li taj mladić iz Welcomea?

— Ne znam — odgovori Nellie zamišljeno.

— Kaigley mi je rekao da mladić pripada bandi.

— Ali veoma je mlad, Dane. Vjerojatno nema više od osamnaest.

— Ranjen je, je li tako?

— Da. Metak mu je ozlijedio rame i glavu. Otad je bez svijesti.

— Možda su tog revolveraša htjeli odvesti u rudnik, kao što su učinili s Tomom i vašim mužem.

Pogledavši ga u oči, Nellie reče:

— Oh, Dane, kako ćemo vam vratiti ono što ste za nas učinili? Pa vi nas zapravo i ne poznajete.

— Najveća nagrada će mi biti kad vaš muž bude s vama i kad Dolanovi budu ponovo na okupu.

— Ali vi ste nekamo krenuli kad ste naišli na napadnutu kočiju — reče Nellie.

— To je duga priča, gospodo. Ukratko: krenuo sam na sjever da tražim svog brata — popio je kavu i odložio šalicu.

— Svog brata? Je li i on tako dobar kao vi?

— Ne znam, gospodo.

— Vi ste skromni — kazala je uz osmijeh. — Je li stariji ili mlađi od vas?

— Jedan od nas se rodio nekoliko minuta prije, ali ne znam koji.

— Brat blizanac! — usklikne Nellie. — Kako je to zanimljivo! Sigurno ste bliski.

— Pa, ovaj... nismo. Ja...

— Jeste li slični?

— Da, pravi blizanci.

— To je sigurno bio težak porod

— Nellie se namrštila i dva puta kihнула. — Oprostite!

— Mislim da će biti najbolje da odete u postelju i popijete lijek gospode Bailey — reče Dan.

Kad ju je otpratio do sobe i zaželio joj laku noć, Dan pođe u svoju sobu, naloži peć i krene prema vra-

tima da ih zatvori. Baš kad je htio zatvoriti vrata, opazi na podu neki papir. Zaključa vrata, podigne papir i pride svjetiljci da pričita poruku. Poruka je bila napisana štampanim slovima:

»Šerifu Lewisu,

Nas su Kyle Waite i njegova banda držali zatvorene. Oni su ponovo otvorili rudnik broj tri i koriste grad kao zamku u koju hvataju došljake i prisiljavaju ih na robovski rad u rudniku.

Waiteov ured nalazi se u stražnjem dijelu zatvorenog saluna »Empire«. Taoce drže u bivšem vatrogasnom domu. George Keigley nije naš šerif. Ne znamo što se dogodilo šerifu Shermanu. Mislimo da su ga ubili.

Netko će biti ubijen ako Kyle sazna za ovu poruku. MOLIMO VAS, POMOZITE NAM!«

Kad je pročitao poruku, Dan je bacio papir u peć i pričekao dok nije potpuno izgorio. Dugo je sjedio u mraku ugasivši svjetiljku. Razmišljao je o Nellienoj radosti kad joj je rekao da joj je muž živ. Silno je želio da i Lily sazna da je Tom živ. Bio je zadovoljan kad je na kraju pomislio da će se Tom za nekoliko dana vratiti kući. Po sadržaju poruke bio je siguran da su stanovnici grada spremni da mu pomognu.

Tada su mu misli skrenule do Davea Sundeena. Gdje li je sada? Razmišljao je o onih pet mjeseci koje je proveo u zatvoru u Yumi umjesto brata blizanca koji je bio čovjek izvan zakona. U mislima mu se prikaže lice Logana Tannera. Šerif iz Holbrooka u Arizoni poslao ga je u zatvor u Yumi. Dan se prisjetio obećanja koje je zadao sam sebi — da će uhvatiti Davea, odvesti ga u ured šerifa Tannera i dokazati mu svoju tvrdnju.

Otklonivši sve te misli, pomisli na svoju Mary, dragu, lijepu, ljubljenu Mary. Kako je ona njegov život učinila potpunim! Kako mu je život bio prazan prije nego što je nju sreo. Lutao je po Zapadu od grada do grada i to je trajalo godinama.

Tada je osvanuo onaj dan u Wic-hiti. Iznenada je sreo Mary. Oči su joj bile pune života... Sunčane zrake plesale su u njezinoj crnoj kosi.

Ako se itko zaljubio na prvi pogled, bio je to Dan Colt.

Osvetio je njezinu smrt. Sva trojica ubojica platila su svoj zločin. Ali to neće umanjiti njegovu osamljenost. Kad je Mary nestala, on se ponovo našao tamo odakle je i krenuo. Čak ako i uhvati Danea Sundeenaa i tako očisti svoje ime od smrane mrlje, osamljenost će i dalje ostati. Ali imao je utjehu — uspomenu na Mary i život proveden s njom.

* * *

Jutro je svanulo vedro i donijelo mu više optimizma. Svijet mu se činio nekako ljepši.

Nakon obilnog doručka, koji mu je servirala Annie Rankin, Dan je krenuo prema staji. Banda je zacijelo saslušala Georgea Keigleyja. Bilo je vrijeme da obmane bandu, da je uvjeri kako odlazi iz grada. Krenut će prema jugu, a onda skrenuti prema istoku, da malo razgleda mjesto svog narednog pothvata. George Keigley mu je potanko opisao položaj rudnika.

Uzjahavši ridana, krenuo je prema jugu. Kad se približio Keigleyjevu uredu ovaj se pojavio na vratima i rekao:

— Lewise, htio bih razgovarati s vama.

Dan je skrenuo prema šerifovu uredu i sjahao. Zapazio je da su

Keigleyju podbuhle oči i pomislio da je proveo besanu noć.

— Kamo ste krenuli? — upita Keigley.

— Idem u kratku šetnju — odgovori Dan. — Vi ćete šetati uokolo, a Waite će postati nervozan.

— Baš to i hoću. Kad se uzbude, zbunit će se i počinuti greške. O čemu bi htio razgovarati?

— Waite želi...

Keigleyjevu pažnju je privuklo nešto na južnom izlazu iz grada. Šest konjanika približavalo im se po zasiježenoj glavnoj ulici. Nekoliko građana oprezno je promatralo prizor.

— Revolveraši — reče Dan. — Waiteovi novi ljudi — objasni Keigley. — Zamjena za ona petoricu koju je ubio onaj revolveraš u salunu prije nekoliko dana. Na čelu je revolveraš kojeg je Waite poslao u Socorro da unajmi te ljude.

— Hoćeš reći da je onaj revolveraš u salunu ubio petoricu Waiteovih ljudi? — upita Dan zamišljeno.

— Da. Ostavio je za sobom četiri leša i jednog ranjenika koji se još nije osvijestio. Dogodilo se to u salunu »Mayflower«.

— Kako se zove taj momak?

— Louie Stokes. Tek mu je osamnaest.

— Ne mislim na njega, već na revolveraša.

— Ne znam mu ime. U lokalu nije bilo nikoga osim njih. Četvorica su poginula, a peti, koji bi ga jedini mogao opisati, još je u nesvijesti. Šestorica revolveraša krenula su prema mjestu na kojem su stajali Dan i Keigley. Trojica su obišla ridana a trojica projahala postrance. Jahač koji je sjahivao s desne strane, bio je ljut. Počeo je kleti. Danov konj se uzjogunio. Revolveraš je i dalje vikao nastojeći ukrotiti uzmenirenog konja. Ali uto se njegov

konj propeo, krenuo naprijed i naletio na bok Danova ridana. I Dan i revolveraš su pali u snijeg.

Bijesan, Dan je ustao i dobacio revolverašu:

— Tako se ne postupa s konjem, gospodine, osobito s tuđim konjem!

— Glupa životinja htjela me zbaciti sa sedla! — reče ljutito neznanac, pljunuvši u snijeg.

— Konj se ne bi ni maknuo da ga niste udarili po gubici. Vi ste glupi!
— doviknu mu Dan a iz očiju mu je sijevalo.

Revolveraš je divlje navalio na Dana. Dan se munjevito odmaknuo i ovaj je proletio kraj njega. U pravom trenutku Dan ga je dohvatio lijevom rukom i udario po glavi. Pričekao je trenutak da se revolveraš digne, a onda je krenuo u napad. Desnicom ga je udario u prsa i dodao jedan udarac ljevicom. Revolveraš je pao.

Stresajući snijeg s kaputa, Dan pride ridanu, pogladi ga po gubici i reče:

— U redu je, momče. Neće više pokušati.

Dvojica jahača pritekla su u pomoć svom drugu. Neki jahači promatrali su Dana sa strahopoštovanjem, a drugi s prezirom. Kako mu je kaput bio zakopčan, nitko od njih nije mogao vidjeti njegovu šerifsku zvijezdu.

Voda revolveraša upita Keigleya:

— Tko je ovaj gizdelin?

Prije nego što je Keigley uspio odgovoriti, Dan reče:

— Ja sam Wilford Lewis. A vi ste...

— Tate Landry — hladno odgovori voda revolveraša.

Okrenuvši se Keigleyju, Dan reče:

— Ako morate razgovarati s Landryjem; ja mogu svratiti poslije.

— Oh, ne! — brzo odgovori Kei-

gley. — Moram s vama odmah razgovarati. Uđite u moj ured.

Dan je ušao u ured. Čuo je kako je Keigley pitao:

— Tate, koji je od ovih momaka novi barman.

— Ovaj ovdje, ime mu je Wrigley

— odgovori Landry.

Keigley pokaže niz ulicu i reče Wrigleyju:

— Krenite u salun »Rockaway«, ne možete se zabuniti. Tamo potražite momka koji se zove Ben Bleier. On će vas uvesti u posao.

Wrigley je kimnuo i uzjahao.

Začas je Keigley ušao u ured i zatvorio za sobom vrata.

— Waite želi znati nešto o poštanskoj kočiji, Lewise — reče Keigley, bacivši šešir na stol.

— Kojoj poštanskoj kočiji? — upita Dan.

— Onaj kojom ste vi krenuli iz Duranga.

— Bili su to Waiteovi plaćeni ubojice, je li?

— Da — odgovori Keigley, gledajući prema vratima.

— Ne sviđa mi se što on planira moj odlazak — reče Dan. — Mislim, odlazak na drugi svijet.

— Ne osuđujem vas što tako mislite — odgovori Keigley. — Što se zapravo dogodilo?

Dan je rekao Keigleyju da je ubio nekoliko napadača, a ostali da su se razbježali.

— A što je bilo s vozačem i pratiocem? —animalo je Keigleyja.

— Pratioca su ubili a vozač je iskočio iz kola, udario glavom u kamen i poginuo.

— I onda ste vi uzeli ridana i dojahali ovamo?

— Da. Je li to sve što si htio znati?

— upita Dan i uzme šešir.

Prije nego što je Keigley odgovorio, začuo se revolverski pucanj. Dan skoči prema vratima i otvori

ih. Čovjek kojeg je maloprije ostavio u snježnoj kaljuži sad je stajao iznad ridana. Konj se previjao pred njegovim nogama a iz rane među očima mu je tekla krv.

Dan je jurnuo na ulicu. Čovjek je još držao u ruci revolver iz kojeg se pušilo. Ugledavši Dana, digao je revolver i pritisnuo otklonac. Ali bilo je prekasno. Dan je munjevito izvadio oba svoja revolvera i dva metka su prošla kroz revolveraševa prsa. Pao je nauznak. Revolver mu je ispao iz ruke. Nakon smrtnog trzaja se smirio.

Dan je vratio revolver u korice i pogledao konja. Ležao je nepokretno. Danu je bilo drago što je svog konja ostavio u staji Lily Dolan.

Mnoštvo se počelo okupljati. Dan reče Keigleyju: — Kupit ću drugog konja. Čuvar staje će donijeti račun. Bit će dobro da mu platiš prije nego što se vratim.

Keigley kimne. Znao je da Lewis dobro računa. Waite će bez razmišljanja platiti račun, samo da nema posla s Lewisom i zakonom. Voda bandita jedva je čekao da Lewis ode.

Dan je pogledao u oči ljude koji su se tu okupili. U njihovim pogledima zapazio je izraz ropstva. Želio im je nešto reći... uliti im malo nade i ohrabrenja.

Još nije bilo devet sati kad je Keigley ušao u zatvoreni salun »Empire«. Nije sebi smio dopustiti da zakasni, jer je Kyle Waite bio nestrpljiv, nabusit čovjek. Trenutak je zastao i pogledao za Danom, koji je izjahivao iz gradića prema jugu. Pratio ga je pogledom dok god je mogao.

Dan je jahao prema jugu kroz zasneženi kraj. U jednom trenutku je skrenuo sa ceste u šumu i iz prikrajka promotrio put koji je pre-

šao. Ako ga je tko i slijedio, nije dopuštao da ga vidi. Bilo bi lako pratiti njegove tragove u snijegu, ali Dan nije vjerovao da ga netko prati, jer je bandi bilo stalo da on što prije ode.

Bio je to pusti i divlji kraj, isprešijecan visokim grebenima. Čovjek bi mogao jahati dane i dane a da ne sretne ljudsko stvorenje. Put se polako penjao i uskoro je Dan stigao na strminu na kojoj je morao sjahati i povesti konja na uzdi. Snijeg je bio visok oko pola metra a i s grana se rušio na stazu.

Vrijeme je sporo prolazilo, sunce se dizalo na vedrom nebu i zrak je postao topliji. Dan je slijedio prirodnu stazu na obronku planine. U jednom trenutku je stao i osluhnuo. Iznenada je začuo zveket vitla. Rudnik! Dan je neko vrijeme proveo u rudnicima, pa je prepoznao taj zvuk.

Rudnik zacijelo pažljivo nadziru i stoga mora biti oprezan, da ga ne opaze. Tiho je sjahao i umirio konja pa polako krenuo u smjeru iz kojeg je dolazio zvuk. U jednom trenutku pred njim je pukao vidik i on je ugledao cijeli rudnik, pedesetak metara niže. Polako je počeo silaziti. Uskoro je na lijevoj strani ugledao visoku konstrukciju vitla i uske tračnice koje su vodile u okno. Tamo je snijeg bio očišćen. U visokim prozorima skladišta odražavale su se sunčane zrake. Iz dimnjaka kuhinje dizao se dim.

Opazio je tri stražara. Kuhar je u tom trenutku otvorio vrata i izlio prljavu vodu. Stražari su u rukama držali vinčesterke. Dan je pretpostavljao da uhvaćeni ljudi rade u oknu. Zacijelo ima još stražara, mislio je, ali ih on s tog mjesta nije vidio.

Na području rudnika ništa se nije micalo. Dan je pogledao prema svom konju, koji je stajao ispod stabala. Sedlo je bilo mokro od otopljenog snijega koji je padao s grana. Kad je ponovo svratio pogled na rudnik, ugledao je mazgu koja je u tom trenutku izašla iz mračnog okna: vukla je vagončić a pratila su je dvojica ljudi. Jedan je vodio mazgu a drugi ga je pratio s vinčesterkom u ruci. Obojica su nosila rudarske svjetiljke.

U tom trenutku Danov konj zanjšti. Dan se naglo okrene i ugleda visokog čovjeka koji je u njega uperio vinčesterku.

— Tražite li nešto, gospodine?

Dan je uperio pogled u neznanceve oči.

— Kako bi bilo da dignete ruke, gospodine. Dan digne ruke. Čovjek mu oprezno pride, pljune i reče:

— Sve mi se čini da ovdje nemate nikakva posla.

— Ja sam šerif — reče Dan. — Mogli biste dospjeti u zatvor zato što ste uperili oružje u mene. Ja ovdje vodim istragu i ako me onemogućujete, vi ometate pravdu! To bi za vas moglo loše završiti.

— Neće završiti loše ako vam skinem glavu — odbrusi čovjek. — Uostalom, ne vidim šerifsku značku.

— Nosim je ispod kaputa.

— Zašto niste išli ravno dolje u rudnik? Sada ćete sa mnogom do gazde, da vas vidi. On će odlučiti što ćemo s vama.

Danu se činilo da je Kyle Waite obavijestio svoje ljude u rudniku o prisutnosti šerifa Wilforda Lewisa u gradu.

— Idemo! — reče stražar pokazujući oružjem smjer.

Dan je vidio da stražar nosi debele rukavice. Palac mu je bio uz otponac, ali ga nije dirao. Bilo je očito

da ne bi mogao brzo pritisnuti otponac. Ali ipak bi pucnjem mogao upozoriti svoje drugove. Dan je morao naći načina da u tišini razoruzi stražara.

Kad su ušli dublje u šumu, Dan je opazio da borove grane vise veoma nisko. Sunce se nije probilo između visokih borova. Granje je bilo kruto i oštro, zaledene iglice bockale su Dana po licu izazivajući bol.

Tada Dan ugleda pred sobom malu uzvisinu, visoku možda pol metra. Nad njom su visile teške grane. Uvjerivši se da ga stražar prati u stopu, Dan učini pokret kao da će se pomoću grane popeti na uzvišicu. Dobro je izračunao vrijeme. Uhvatio je granu, sagnuo se i naglo je ispustio. Grana je udarila stražara u lice. Oštre iglice zabile su mu se i u oči.

Dan je skočio na stražara. Oružje je palo u snijeg. Stražar je počeo vikati, ali Dan mu napuni usta snijegom. U borbi su se kotrljali kroz snijeg. Stražar se nije mogao suprotstaviti mišićavom Danu. Dan je morao spriječiti da stražar više i stoga ga je udario šakom po ustima. Stražar je ipak pokušao protisnuti glas, ali nije uspio.

Dok su se kotrljali, stražar je u snijegu napipao kratak kolac... Dan se pokušao uspraviti, ali je u tom trenutku vidio zvijezde, jer ga je stražar udario kolcem i on je pao u snijeg. Čuo je kako stražar teško diše.

Stražar je ponovo digao kolac, ali ga je, iscrpljen, odmah spustio.

Dan se hitro otkotrljao u stranu. Kad je kolac udario po snijegu na mjestu na kojem je trenutak prije bila Danova glava, Dan se bacio stražaru u noge i povukao ih. Da nije bio toliko izmučen, stražar bi

zaciјelo kriknuo da upozori svoje drugove. Dan je znao da neće još dugo moći sprečavati stražara da viče. Ponovo ga je udario i stražar je sada dahtao i hripao. Iskolačio je oči a lice mu je pocrvenjelo. Dan ga uhvati za grlo i trenutak kasnije njegov protivnik duboko udahne i smiri se. Bio je mrtav.

Dan je dugo hvatao dah. Bit će da mu je popustilo srce, pomislio je.

XI

Dan Colt je znao da neće proći mnogo vremena prije nego što ostali stražari dođu da vide što je s njihovim drugom. Najbolje će biti da što prije nestane odatle, pomisli.

Nakon nekoliko minuta vratio se svom konju i jedva se uspeo na sedlo. Bio je sasvim moker. Izvukao je koltove iz korica i očistio s njih snijeg, jer će mu za kratko vrijeme zaciјelo trebati i morat će savršeno funkcionirati.

Krenuo je putem kojim je došao stražar. Približivši se rudniku, sjahao je i osluhnuo. Čuo je buku. U blizini je bio neki tajni prolaz. Vjerojatno je postojao razlog što je stražar prošao kroz taj prolaz: zaciјelo je opazio Dana kako promatra rudnik. Po svemu se činilo da niko ga nije obavijestio kad je krenuo iz rudnika. Bilo je očito da nitko nije pošao za njim.

Dan je ponovo uzjahao i vratio se u gradić. Bilo je podne kada je tamo stigao. Raskvašeni snijeg padao je s krovova kuća. Na ulicama je bilo malo ljudi. Pažljivo su motrili Dana kako ulazi u gradsku staju.

Kad je prolazio ispred šerifova ureda, Dan je vidio Keigleyja kako gleda kroz prozor. Pitao se hoće li se Kyle Waite uopće pojaviti dok on bude u gradu. Saznao je od čuvara staje da je Keigley platio ridana.

Kad je ušao u predvorje hotela, zapazio je pogledе dvojice čuvara. Uspeo se stubama i vidio da su vrata sobe broj jedan zatvorena. Pitao se pravi li Nellie Rice društvo gospodi Bailey. Razmišljao je o ranjem mladiću i pitao se je li se osvijestio.

Kad je ušao u svoju sobu, presvuкао se u suhu odjeću. Stao je zatim pred zracalo i pogledao se. Desna jagodica bila mu je oguljena i prekrivena skrućenom krvlju. Izgledao je kao da je maloprije doživio novi susret s vukom.

Sišao je stubama u predvorje hotela. Jedan od dvojice Waiteovih stražara gledao je kroz prozor a drugi je stajao kod izlaza. Onaj što je stajao kod izlaza polako se okrenuo kad je Dan prišao. Nepovjerljivo i izazivački ga je pogledao. Zastavši na trenutak, Dan je rekao:

– Makni stražnjicu da izađem, ili ću ti slomiti vrat, sinko.

Stražar je pogledao Dana i mrko upitao:

– Što se dogodilo onome momku, šerife?

– Isto što će se dogoditi i tebi ako budem mora čekati još dvije sekunde.

Pogledavši Dana od glave do pete, stražar se maknuo. Dan je otvorio vrata, izašao i krenuo prema uredu agencije za poštanske kočije.

Prolazeći kraj prodavaonice duhana, ugledao je iza staklenih vrata visokog Indijanca s polucilindrom na glavi. Prvi put je u gradu vidio Indijanca.

Kad je prolazio ispred saluna »Buffalo«, pomislio je na Slima Withersa. Charlie Lacy mu je govorio o njemu. Bio je to jedan od ljudi s kojima treba stupiti u dodir.

Koračajući po snijegom pokrivenom pločniku, Dan je iza sebe začuo korake. Bacivši pogled preko ramena, ugledao je dvojicu Waiteovih čuvara hotela. Slijedili su ga na udaljenosti od petnaestak metara. Dan je stigao do ureda agencije »Wells Fargo« i ušao. Čovjek sa šeširom široka oboda sjedio je blizu trbušaste peći. Dan je procijenio da mu je pedesetak godina.

— Jeste li vi Ed Sorenson? — upita Dan kad je čovjek ustao.

— Da, gospodine — odgovori Sorenson i pruži ruku. — A vi ste zacijelo šerif Lewis.

Dan kimne i pažljivo promotri prostoriju. Sorenson je bio sam.

— Htio bih razgovarati s vama — reče Dan tiho.

Sorenson je nervozno pogledao preko Danova ramena. Istoga trenutka otvorila su se vrata. Dan se okrenuo i ugledao dvojicu Waiteovih stražara kjoji su ga slijedili. Zatvorili su za sobom vrata. Sorenson se u nepravilici nakašljao.

— Imate li kakvog posla ovdje, gospodo? — upitao je Dan mrko.

— Došli smo da se malo odmorimo — odgovori hladno jedan od njih.

— Možete se odmarati u svom krevetu u hotelu! — prasne Dan a iz očiju mu je sijevalo.

— Radije bismo ostali ovdje — odgovori drsko bandit.

Dan Colt otkopča kaput, tako da se sad vidjela šerifska značka.

— Ja sam šerif Wilford Lewis, gospodo. Želim razgovarati s gospodinom Sorensonom, i to službeno. A sada, budući da smo službeno ustanovili da ovdje nemate posla, gubite se! Smjesta!

Tada progovori drugi bandit:

— Hajdemo, Joe. Ne smijemo naljutiti šerifa.

Joe kimne i pođe prema vratima koja mu je otvorio njegov drug. Zastavši na vratima, Joe pogleda Sorensona i podsmješljivo upita:

— Kako je tvoja žena, Ede? Osjeća li se dobro?

Sorenson je shvatio poruku. Dan također, ali se pratvarao da nije shvatio.

— Dobro se osjeća — odgovori tiho Sorenson.

U redu — reče Joe i zatvori za sobom vrata. Ed Sorenson je izvadio iz džepa veliki crveni rupčić i obrisao oznojeno čelo.

— Šerife, ne mogu razgovarati s vama. I ne zahtijevajte da vam to objasnim. Molim vas da mi oprostite i da me ostavite na miru.

Primakavši stolicu trbušastoj peći, Dan reče:

— Sjednite, gospodine Sorensone. Ne morate mi ništa objašnjavati, jer sve znam.

Sorensonova brada je zadrhtala kad je upitao:

— Zar zaista znate? — ponovo je obrisao čelo.

— Da, znam.

— Otkud?

— Objasnit ću vam poslije. Sada nije vrijeme.

— Jeste li sigurni da znate...

— Sve mi je jasno — odgovori Dan Colt. — Znam sve o Kyleu Waiteu i njegovoj smrdljivoj bandi, znam kako postupaju s ovim gradom. Znam i to da su vas sve redom zastrašili. Oni su ubili vašeg šerifa i na njegovo mjesto postavili Keigleyja.

Sorenson je sjeo na stolicu nasuprot Danu. Sjedao je polako, gledajući u plave oči Dana Colta.

— Znači, ubili su ga, je li tako?

— Da.

— Nitko od nas u to nije bio siguran, ali smo pretpostavljali da su ga ubili.

– Ne možemo mnogo govoriti, jer će inače posumnjati – reče Dan. – Jutros sam imao priliku da bacim pogled na rudnik. Nisam mogao mnogo vidjeti, jer sam se nalazio na obližnjoj uzvisini – trenutak je zastao, a onda nastavio: – Stvorio sam plan, gospodine Sorenson. Znam nešto i o gomili oružja i municije u trgovini oružja. Kad bismo uspjeli da nam se pridruže građani, mogli bismo svladati bandu i osloboditi grad njena terora.

Sorenson je sumnjičavo vrtio glavom.

– Ne znam, zaista ne znam, šerife. Toliko su nas zastrašili da se nitko od nas ne usuđuje ni maknuti. Pretpostavljam da znate i to da ne prestano drže taoce zatvorene u bivšem vatrogasnom domu.

Dan kimne.

– Ako pokažemo i najmanju namjeru da ih odamo ili da im se odupremo, bojim se da će nas oni početi ubijati – reče Sorenson. – Mislim da ste shvatili Joeovo pitanje o mojoj ženi.

– Da, shvatio sam.

– Ako učinimo i najmanju grešku u pripremanju pobune, tko zna koliko će naših ubiti. Ne budemo li potpuno sigurni u uspjeh, nastat će krvoproliće.

– Možemo potpuno uspjeti samo ako nam se pridruže svi građani.

– Postoje prepreke, šerife – reče Sorenson, brišući čelo.

Dan Colt je čekao da Sorenson nastavi.

– Kyle Waite čuva ključ trgovine oružja. Ne postoji mogućnost da se provali u trgovinu, jer je to prava tvrđava. To je oduvijek bila trgovina oružja, pa su na prozorima rešetke. Nema stražnjih vrata, jedina vrata su ulazna, od teške hrastovi-

ne. Kako ćemo doći do oružja i municije?

Dan se osmjehnuo.

– Pritijesnio sam Keigleyja i mislim da ću ga moći prisiliti da uzme ključ od Waitea. Budite bez brige, dočepat ćemo se oružja i municije.

Ed Sorenson je ustao.

– U redu. Pretpostavimo da ćete u tome uspjeti. Ali kako ćemo poslati poruku svim građanima? Waiteova banda nam ne dopušta da se sastajemo, neprekidno nas nadzire. Ako netko s nekim prozbori više od tri riječi, oni se odmah upleću. A pripreme će zahtijevati mnogo objašnjavanja.

– Ja ću se za to pobrinuti. Znam, bit će to opasno, ali pretpostavljam da ne želite da i dalje ostanete pod terorom te bande.

– Ne, gospodine – odgovori Sorenson. – Ali mi ne želimo ni da izgubimo članove svojih obitelji u pokušaju pobuna. Treba istjerati Waitea i njegovu bandu a da ne uspiju počinuti još gora nedjela.

– A što je s robovima u rudniku, Ede? Koliko dugo će oni ostati tamo?

Na to pitanje Sorenson dugo nije odgovorio. Napokon je pogledao Dana u oči.

– Mislim da su pred nama mnoge dileme i da bar zasad ne treba da o tome mnogo razmišljamo. Kako ćemo uskladiti obje akcije? Kako ćemo to predstaviti svim građanima ovog gradića?

– Prepustite meni taj posao – odgovori Dan. – Sve što želim znati jest hoćete li mi se pridružiti. Provjerio sam i ustanovio da ste vi pravi voda u ovom gradu. Ostali će vas slijediti ako budu znali da ste se pridružili pobuni.

Sorenson je udario šakom desne o dlan lijeve ruke i uskliknuo:

— Jasno je da sam uz vas, šerife! Nadam se da ste shvatili moju opreznost.

— Dakako — odgovori Dan i ustane. Uperivši pogled u Sorensona, doda: — Poduzet ćemo sve mjere opreza, Ede. Iznenadit ćemo ih. Zaskočit ćemo ih tako da više neće moći nauditi nijednom građaninu Welcomea.

— A sada da porazgovaramo o još nečemu — reče tiho Sorenson.

— O čemu je riječ?

— U trenutku kad počne pobuna u najvećoj opasnosti će biti naši sugrađani zatvoreni kao taoci. Njihov život neće vrijediti ni pišljiva boba. Kako ćemo njih spasiti?

— Nisam ni njih zaboravio, Ede. Razmišljao sam o tome i poduzet ću još nešto.

— Dobro — osmehne se Sorenson.

— Koliko muškaraca starijih od dvadeset godina ima u Welcomeu?

Sorenson je digao glavu, pogledao u strop, a onda spustio pogled na pod.

— Rekao bih dvadeset osam, možda dvadeset devet.

— Možete li mi sastaviti popis?

— Mogu.

— Ja bez ikakvih zapreka mogu porazgovarati sa svakim pojedinačno — reče Dan Colt, osmjevnuvši se. — Waite je nervozan, želi da što prije završim istragu i odem.

— Je li, istina, šerife, da je netko predao poruku nekom putniku? Jeste li vi zbog toga ovdje?

— Da.

— Moramo zahvaliti tom neznancu — reče Sorenson. — Ima još nešto, gospodine Lewise.

— Što?

— U pitanju je poštanska kočija. Nema je već četiri dana. Bojim se da je Kyle Waite...

— Da, dao je naređenje da se napadne poštanska kočija.

— Je li to sigurno?

— On je znao da ja putujem poštanskom kočijom u utorak. Unajmio je nekoliko profesionalnih ubojica da napadnu kočiju. Napali su je nedalek od Duranga. U jurnjavi se kočija prevrnula.

— Oh, ne! — uzvikne Sorenson. — Jesu li Charlie i Bob...

— Tally je ubijen, Ede. Lacy je ostao živ. Teško su ga ranili, ali preživjet će. — Dan je u nekoliko riječi obavijestio Sorensona o događaju s poštanskom kočijom, a onda krenuo prema vratima. — Nastojat ću porazgovarati s nekim ljudima prije mraka. Sutra ujutro doći ću po popis. Nemojte nikoga izostaviti. Obavijestit ću vas o svom planu kad se vratim.

Dan otvori vrata. Joe Clary i njegov drug bili su naslonjeni na zid pred salunom na suprotnoj strani ulice.

Ed Sorenson tiho reče:

— Hvala, šerife!

Dan Colt kimne i zatvori vrata.

XII

Mel Curry je proveo dva dana u postelji zato što je morao pojesti cigaru iz ruku Dana Colta. Nije mogao gutati krutu hranu i stoga je jeo samo tekuću, i to mlaku.

Ralph Dunbar, Curryjev predradnik, sjedio je drugog dana uz postelju svog gazde. Pokušavao se držati ozbiljno dok je Mel grgljao i usput psovao prilikom ispiranja grla.

— Ubit ću tog... ubit ću kao psa! Bit će to lak posao. Nas ima dosta a on je sam.

— Bit će teško nagovoriti momke, gazda. Morat ćemo goniti Colta kao pumu, s omčom i mecima.

Curry pažljivo proguta slinu, okrene glavu prema Dunbaru i reče:

– Najbolji je naći hvatanja pume da je primamite k sebi. Na taj način možete se utvrditi i biti spremni da je dočekate.

Dunbar kimne i upita:

– Kako to mislite, gazda?

– Sjećate li se što je Colt rekao prije nego što smo otišli?

– Da. Ako budete ponovo uznemiravali Dolanove, on će vas progoniti.

– Na temelju toga mi ćemo stvoriti plan. Uznemirit ćemo Dolanove, Colt će doći ovamo, a mi ćemo mu pripremiti zasjedu. Tada će on zaplesati kako mi budemo svirali.

Ralph Dunbar se pakosno osmijehne.

– Već njušim, gazda, kakva će to biti muzika!

– Sutra ću ustati iz kreveta – reče Mel Curry – a vi dodite oko sedam sati. Dotad ću smisliti plan.

Jutro je osvanulo i činilo se da će ponovo padati snijeg. Ralph Dunbar je stupio na trijem glavne zgrade na ranču. Gospođa Curry ga je pustila u kuhinju i onda pošla za svojim poslom. Mel Curry je sjedio za stolom i doručkovao uljevajući kavu u šalicu.

– Dobro jutro, gazda! – reče Dunbar uz osmijeh.

– Sjednite – reče Mel pokazujući stolicu nasuprot svojoj.

– Jeste li pripremili plan, gazda?

– Jesam.

Dunbar je izvadio iz džepa duhan i papiriće i počeo savijati cigaretu.

– Koliko će naših ljudi biti na rubu klanca? – upita Mel, pružajući svom predradniku šalicu kave.

– Pet ili šest.

– Dobro, to će biti dovoljno.

– Za što? – Dunbar je ovlažio

papirić, savio cigaretu, zapalio šibicu i prinio vatru cigareti.

– Za to da uznemirimo Dolanove i privučemo Colta.

– A što ćemo onda?

– Napraviti ćemo stampedo.

– Stampedo? – upitno će Dunbar.

– Da, stampedo. Projurit ćemo kroz imanje Dolanovih.

– Mislim da imate pravo, gazda. Colt će znati da stampedo nije nastao slučajno i onda će doći.

– Da, a mi ćemo ga čekati. Pokopat ćemo ga na samom vrhu brežuljka južno od staje. Znate, tamo ispod one velike topole.

Dunbar kimne.

– Odande će imati lijep pogled na dolinu! – grohotom se nasmije Mel.

– Kada ćemo napraviti stampedo, gazda?

– Prvom prilikom. Pustimo neka se snijeg malo otopi. Recite momcima da ćemo to obaviti sutra, i to oko podneva.

*

Kad su Mel Curry i Ralph Dunbar kovali zavjeru protiv Dolanovih, Dan Colt je pokucao na vrata Nellienne sobe. Vrata su se otvorila i na njima se pojavila Nellie Rice.

– Dobro jutro! – rekla je.

– Hoćete li sa mnom na doručak? – upita Dan, skinuvši šešir.

– Pa mogla bih popiti malo kave – odgovori Nellie i pozove Dana u sobu. Kad je zatvorila vrata, pogleda Dana i reče: – Nedostajali ste mi sinoć za večerom. Bojala sam se da vam se nije što dogodilo – pogledala je pažljivije njegovo lice i upitala: – Što je s vašim licem?

Dan prijede rukom preko izbočine na licu i odgovori:

– Ispričat ću vam to za vrijeme doručka.

Dok su silazili stubama, Dan upita Nellie kako je s njezinom prehladom i bilo mu je drago kad je odgovorila da je već ozdravila.

Kad je smjestio Nellie za stol u restoranu hotela, ugledao je Annie Rankin kroz staklena kuhinjska vrata: nosila je pladanj s hranom. Odnijela je hranu četvorici krupnih ljudi koji su sjedili za stolom u kutu, smijali se i glasno razgovarali. Dan ih prepozna. Bili su to novi revolveraši koje je unajmio Waite i koji su dojahali u grad prethodnog dana. Sada bi ih oko stola bilo pet, pomisli Dan, da jedan od njih nije ubio ridana i uperio revolver u mene.

Jedan od četvorice revolveraša pogleda Dana Colta kad je sjeo nasuprot Nellie Rice. Okrenuvši se svoji drugovima, pokazao je pokretom glave visokog šerifa i rekao nešto što Dan nije mogao čuti. Ostali su se okrenuli i pogledali Dana Colta.

– Žao mi je što sinoć nisam mogao večerati s vama, ali imao sam posla i morao sam obaviti mali posjet u okolicu gradića.

– Uklapaju li se događaji u vaš plan? – upita Nellie.

Dan je baš htio odgovoriti, kad se Annie Rankin približila njihovu stolu, široko se osmijehujući.

Iznenada jedan od četvorice revolveraša podigne glas i izrekne teške, prostačke riječi. Ostala trojica su se glasno nasmijala.

Dan je čuo prostotu i pogledao prema njima. Nellie je pocrvenjela od neugodnosti. Četvorica revolveraša su se i dalje glasno smijala.

Dan je polako odmaknuo svoju stolicu i uspravio se u svoj svojoj visini. Onda je krenuo prema stolu za kojim su sjedili revolveraši. Sva

četvorica su ga promatrala. I dalje su se smijali, dok Dan nije progovorio:

– Ako, momci, niste vidjeli – protisnuo je kroz zube – moram vas upozoriti da se ne nalazite u salunu. Ovdje ima dama i molim vas da budete pristojni u svojim razgovorima!

Dan je vidio da ga je slijedila Annie. Stajala je iza njega. Tada revolveraš koji se zvao Wrigley reče:

– Molim vas da nas ispričate kod dama, gospodine!

Najmlađi od četvorice revolveraša udario je vilicom po stolu i rekao prkosno:

– Ja se ne ispričavam i nemoj to činiti umjesto mene, Berte! Ja mogu govoriti što hoću i kada hoću.

Dan je pošao prema samouvjerenom mladom momku, ali u tom trenutku Annie je brzo stupila pred njega i loncem koji je dotad držala iza leđa žestoko udarila mladog revolveraša po glavi. Lonac je zazvonio kao zvono. Mlađi revolveraš je zakružio očima i pao na pod.

Revolveraš koji mu je sjedio s lijeve strane pokušao je ustati. Annie mu je priskočila, zgrabila ga za ramena i vratila na stolicu. Revolveraš je počeo psovati. Annie mu je desnom rukom pritisknula nos, lijevom ga dohvatila za kosu i počela mu tresti glavu, a onda mu je gurnula lice u tanjur pun umaka od mesa.

Revolveraš se pokušao osloboditi, no krupna vlasnica restorana bila je snažnija od njega. Još mu je nekoliko puta gurnula lice u umak, poškropivši ne samo stol nego i odjeću ostalih revolveraša. Oni su mirno sjedili, očito želeći pokazati da se ne žele sukobiti sa snažnom vlasnicom restorana. Dan Colt je stajao i promatrao.

Kad je smatrala da mu je dala dobru lekciju, Annie ispusti revolveraševu glavu i on polako klizne na pod. — Predlažem vama dvojici da povedete svoje drugove i da se što prije izgubite odavde — reče odlučno Dan.

Poslije, kad im je Annie donijela jelo, Dan reče:

— Annie, podsjetite me uvijek da budem na pravoj strani. Ne bih nikad htio da vi budete protiv mene.

Stavljajući pred njih jelo, Annie odgovori:

— Samo budite pristojni prema damama u mom restoranu i sve će biti u najboljem redu.

— Počeli ste mi govoriti kako napreduju vaši planovi — reče Nellie kad se Annie vratila u kuhinju.

Za vrijeme jela Dan je pričao Nellie o događajima tog dana, o svom posjetu rudniku i o tome kako je naletio na stražara i ubio ga. Rekao joj je i da je uspio razgovarati sa sedamnaest muškaraca iz Welcomea i da su izjavili da će mu pomoći u istjerivanju Waiteove bande, iako se boje za sigurnost svojih obitelji. No građani su se umirili kad im je Dan izložio svoj plan.

Nellie je priznala da je njegov plan odličan i čestitala mu.

Kad su ustali od stola, Annie im pride i reče:

— Šerife, Ray Henning mi je pričao o vašem planu. Ako želite moju pomoć, samo mi recite. Ja, naime, vrlo dobro rukujem vinčesterkom.

— Vjerujem, Annie — reče Dan široko se osmjehnuvši. — Mislim da biste, s tim oružjem u ruci, mogli natjerati u bijeg cijelu bandu.

Annie Rankin namigne lijevom okom.

— Kako bi bilo, šerife, da me proglasite svojim pomoćnikom?

Kad su Nellie i Dan stigli na prvi kat hotela, opazili su da su vrata sobe broj jedan otvorena. Zastali su pred sobom i pogledali unutra. Gospoda Bailey ih ugleda i krene prema vratima.

— Osvijestio se — reče tiho.

— Izvrsno! — odgovori Nellie.

Dan pogleda mladog čovjeka na postelji. Oči su mu bile otvorene i pogledom je ispitivao sobu.

— Koliko dugo je pri svijesti? — upita Nellie.

— Tek nekoliko minuta — odgovori Flora Bailey. Okrenula se prema Danu: — Hoćete li odmah sići, šerife?

— Čim obavim nešto u svojoj sobi — odgovori Dan.

— Hoćete li obavijestiti recepcionara da se mladić osvijestio? Moram mu to odmah javiti.

— Hoću, budite bez brige — odgovori Dan.

— Vratit ću se za nekoliko minuta da vam pravim društvo, Flora — reče brižno Nellie.

— Hvala vam, draga moja — odgovori Flora Bailey i vrati se krevetu.

Kad je Dan poslije nekoliko minuta sišao u predvorje hotela, zastao je i porazgovarao s recepcionarom. Dva pripadnika Waiteove banke, koji su neprestano stražarili u predvorju, promatrali su ga, ali se nisu upleli u razgovor.

Izlazeći, sreo je tu dvojicu i rekao:

— Gospoda Bailey me zamolila da vam kažem da se mladić osvijestio.

Rekavši to, izašao je i krenuo u agenciju »Wells Fargo«. Bio mu je potreban popis koji je pripremio Ed Sorenson, da bi mogao ispuniti svoj zadatak.

XIII

— Rekao sam vam jučer da se ne vrzete oko šerifa — reče mrgodno Kyle Waite. — ako ga naljutite, izazvat će gužvu. On doduše njuška po cijelom gradu, ali ako budemo mirni, sve će biti u redu.

— Žao mi je, gazda — reče Bert Wrigley. — Mislili smo samo na svoj poao. On je, međutim, pristupio našem stolu i počela je gužva.

— Koliko je velika Annie povezana s njim? — upita Waite, izvadiвши cigaru iz usta.

— Ne znam, gazda — odgovori Wrigley. — Ona je samo pristupila i loncem udarila Smileyja po glavi.

— U redu, momci! — reče Kyle Waite — vratite se na svoja mjesta... i držite se daleko od Wilforda Lewisa! Jeste li razumjeli?

Sva četvorica kimnuše i izadoše jedan za drugim. Dok su izlazili, jedan od ljudi što su čuvali stražu u predvorju hotela jurio je prema njima. Bio je to Lip Norgren.

— Što se zbiva? — upita Bert Wrigley Norgrena.

— Ti to ne moraš znati — odbrusi Lip. — Moram vidjeti gazdu!

— Što se dogodilo, Lipe? — upita promuklim glasom Waite.

— Riječ je o mladom Stokesu, gazda. Osvijestio se.

— Izvrsno! — zagrmí Waite. Naglo ustavši, upita: — Gdje je šerif?

— Ne znam, gazda — brzo odgovori Lip Norgren.

— Jesi li vidio da je napustio hotel ili je još tamo?

— Maloprije je napustio hotel i više ga nisam vidio — odgovori Lip.

Kyle Waite opasao se pojasom s revolverom, obukao kaput i stavio na glavu šešir sa širokim obodom. Mali Lip Norgren morao je kaskati za krupnim gazdom da bi ga mogao slijediti.

Ugledavši Waitea kad je stupio u predvorje hotela, recepcionar je skočio na noge. Waite je, ne obazirući se na njega, krenuo stubama na prvi kat. Stube su škripale pod njegovom težinom. Lip Norgren je ostao u predvorju s Alfredom Saldivarom.

Vrata sobe broj jedan bila su zatvorena. Waite pritisne kvaku i naglo ih otvori. Ne obazirući se na dvije žene kraj kreveta, prišao je mladiću koji je ležao zatvorenih očiju.

— Louie! — viknuo je.

Nije bilo odgovora.

— Louie! — ponovi Waite. — A meni su rekli da se osvijestio — reče, gledajući Floru Bailey.

— Pa jest, osvijestio se — odgovori Flora hladno — ali sada je opet u nesvijesti.

— Zar ga ne biste mogli ponovo probuditi? — zagrmí Waite.

— Mladić je u vrlo teškom stanju, gospodine Waite. Probudit će se kad mu dode vrijeme. Čudim se što je još uopće živ.

— U redu. Što mislite, kada bi se opet mogao osvijestiti?

— Ja nisam doktor! — odreže Flora. — Ali ako se ponovo probudi za nekoliko minuta, to će biti dobar znak.

— Je li što rekao?

— Pitao je za Hueyja. Odgovorila sam mu da Huey nije ovdje. Onda je gledao uokolo po sobi. Pokušala sam razgovarati s njim, ali nije mi htio odgovarati. Nakon nekoliko minuta ponovo je izgubio svijest.

Waite je tada pogledao Nellie Rice i upitao:

— A tko ste vi?

— Ja sam Nellie Rice — odgovori žena mirno.

— Stanujete li u gradu?

– Živim izvan grada, na ranču južno odavde, ali to se vas ne tiče. Pripadate li vi ovom gradu? – upita prkosno a iz očiju su joj sijevale iskre.

Ne obazirući se na Nellie, Waite se obrati starijoj ženi:

– Obavijestite me kad se opet probudi i kad bude mogao govoriti. Želim da mi da opis čovjeka koji je pucao na njega.

– U redu – odgovori Flora.

Idući put ću pričekati da bude malo duže budan, pomisli.

Prije nego što je izašao iz sobe, Waite je upitao:

– Kako je vaš muž, gospodo Bailey?

Flora Bailey je stegnula usne i neko vrijeme proučavala blijedo lice mladog Stokesa. Waite je trenutak oklijevao, a onda je izašao.

Suze su potekle iz Florinih očiju kad je prišla krevetu i bolje pokrila mladog Stokesa.

– Floro – reče tiho Nellie – mnogo smo sati provele zajedno, a nikad mi niste pričali što se ovdje zbiva. Ja znam koliko se bojite za život svog muža.

Flora je razrogačila oči:

– Zar vi znate?

Nellie kimne.

– Da, šerif Lewis zna sve i rekao mi je. Moj muž radi u rudniku.

– Oh, Nellie, toliko sam željela s vama podijeliti tajnu! Znate, oni drže mog muža kao taoca.

Nellie pride Flori i zagrlji je, čekajući da prestanu jecati. Tada sjedne uz nju i reče:

– Floro, ovoj bandi će uskoro doći kraj. Šerif će joj pomrsiti račune, a on je hrabar čovjek. Ja vjerujem u njega.

– Oh, nadam se da ću uspjeti – reče Flora šmrcajući.

Nellie je iznijela Coltov plan. Po-

buna je trebalo da počne narednog dana ujutro.

Coltov je plan bio da najprije svlada osamnaesticu Waiteovih ljudi u gradu. George Keigley, štiteći sebe, udružio se s Coltom. Kad svlada bandite u gradu, Dan Colt je namjeravao napasti rudnik. Ako svi odrasli stanovnici Welcomea budu surađivali, to će znatiči dvadeset devet protiv osamnaest. Flora Bailey obavijestila je Nellie o taocima: Waite je dao nalog da odmah budu ubijeni ako u gradu počne pobuna. Nellie je o tome obavijestila Colta.

Kyle Waite pokazao je Keigleyju mjesto na kojem drži ključ oružarnice.

Keigley se obavezao Coltu da će uzeti ključ i zatim svladati stražara koji čuva oružarnicu. Dogovoreno je da će Colt pomoći Keigleyju da dode do oružja.

Budući da je bio siguran da nije dan stanovnik neće napustiti grad, Waite nije nadzirao kuće na padini brijega.

Kako su se stanovnici, osim na izlazu i ulazu u grad, mogli slobodno kretati, dogovoreno je da će jedan po jedan odlaziti u oružarnicu po oružje i krenuti u pobunu na Coltov znak.

Flora se radovala što se uskoro prestati nevolje. Dok joj je Nellie objašnjavala plan, Louie Stokes se pokrenuo. Flora je pošla prema postelji.

– Ovako mlad, a već je izvan zakona. Sigurno ga je u to uvukao stariji brat, koji je ubijen u salunu – reče Flora.

Mladić je otvorio oči, ogledao se i usmjerio pogled u Floru. S mukom je upitao:

– Gdje je Huey?

— Nije ovdje — odgovori tiho Flora. — Ja sam gospoda Bailey, a ovo je gospoda Rice — doda, pokazujući Nellie.

— Huey je mrtav, je li tako? — upitao je. Potresao je glavom i dodao: — Sad se sjaćam onog visokog revolveraša, on je ubio Hueyja.

— Ne uzbuđujte se, teško ste ranjeni — prekine ga Flora.

— Mene nije ubio. Pokušao je, ali ostao sam živ. Je li još netko ostao živ?

— Nije, sinko — odgovori Flora tiho. — Svi su mrtvi, jedino si ti živ.

Mladićevo lice se smračilo. Protisnuo je: — Progonit ću ga dok ga ne ubijem. Kad ga sretnem, dobro ću mu pogledati lice i onda pritisnuti obarač.

— Budite mirni, Louie — reče zabrinuto Flora. — Još niste sposobni ni da ustanete.

Mladić se smirio i počeo ujednačeno disati. Zaspao je. — To će loše završiti, Floro — reče Nellie. — On će vjerojatno progoniti tog revolveraša, a taj će ga ubiti.

— Mislim da imate pravo, Nellie.

*

Bilo je točno podne kad je Dan Colt izašao iz šerifova ureda. Smješkao se. Keigley će se domoći ključa oružarnice u deset sati navečer. Kyle Waite je svake večeri kartao i pio s nekoliko bandita u sobi kraj svog ureda. Počinjali bi oko osam i kartali do jedanaest. Oko deset će zacijelo već biti pijani, pa će Keigley krišom ući u ured i uzeti ključ. Nakon desetak minuta onesposobit će čuvara oružarnice, otvoriti vrata i zatim vratiti ključ na mjesto.

Dan je krenuo prema uredu kompanije »Wells Fargo«. Ed Sorenson ga je vidio i otvorio mu vrata. Pogledavši preko ulice, opazio je

Joea Claryja i njegova druga kako sjede u salunu. Banditi su gledali u Edov ured.

— Rade li ta dva kojota išta drugo osim što vas nadziru? — upita Dan Eda kad je ušao u ured.

— Ne znam — odgovori Ed. — Cijelo vrijeme su tamo. Prije dva sata su me posjetili.

— Što su htjeli?

— Htjeli su se uvjeriti da nisam ništa rekao.

— Jeste li ih u to uvjerili?

— Mislim da jesam. Opet su spomenuli moju ženu. Šerife, moramo uspjeti, jer se ovako više ne može izdržati! Kako ti ljudi mogu biti tako bezdušni?

— Za novac su ljudi spremni svašta učiniti — reče Dan.

— Jeste li što obavili, šerife? Jesu li svi spremni za borbu?

— Svi — odvrati Dan ponosno. — Do ponoći će svi biti naoružani.

— Ja ću mirno spavati tek kad sve bude gotovo — reče Sorenson. Dan mu iznese svoj plan.

— Dobro ste to smislili, šerife — reče Ed.

— Pobuna će početi kad svane i kad bude dovoljno svjetla, kako ne bismo pucali jedni u druge.

— Jeste li ikad bili u vojsci? — upita Ed.

— Nisam.

— Bili biste dobar vojskovođa.

Dan je krenuo prema vratima.

— Do viđenja u ponoć, šerife! — pozdravi ga Ed.

— U ponoć! — reče Dan i izađe.

Nije se obazirao na Claryja i njegovo društvo, već je krenuo prema staji. Uzeo je konja i izjahao. Krenuo je prema sjeveru.

Sunce je zalazilo za planine kad se Dan vratio u Walcome. Pogledao je prema vrhovima na jugoistoku koji su se uzdizali iznad rudnika.

Pitao se je li netko našao ubijenog stražara.

Sjahao je pred stajom i pružio uzde vlasniku staje.

— Je li sve u redu, šerife? — upita čovjek.

— Sve je u redu — odgovori Dan čvrstim glasom.

Kad je prolazio ispred dvojice čuvara u predvorju hotela, popravio je opasač s revolverima. Zastao je pred recepcijom i rekao:

— Meci u ponoć.

Recepcionar je kimnuo. Na prvom katu Dan je kroz otvorena vrata ušao u sobu u kojoj je ležao mladi Stokes. Mladić je bio oslonjen na jastuke i jeo je.

— Dobar večer, šerife! — pozdravi Flora Bailey.

— Dobar večer! — pozdravi i Neillie.

— Čini se da ste vas dvije dobar lijek za ranjenika. Vidim da sjedi i jede.

Mladi Stokes je slušao taj glas. Nellie je opazila kako je pogledao Dana i u njegovu pogledu razabrala da ga je prepoznao. Mladić je problijedio. Tanjur je pao i juha se razlila. Obje žene su naglo ustale. Nellie je podigla tanjur a Flora je skočila po krpu.

Osjećajući napetost i promatrajući izraz na mladićevu licu, Nellie brzo krene prema vratima.

— Moramo ovo očistiti, šerife — reče. — Pokucajte mi na vrata za pol sata, pa ćemo zajedno na večeru.

— U redu — odgovori Dan, dodirnuvši prstom rub šešira. — Čini se da je momak nagao.

— Da, malo je nervozan — odgovori Nellie, otvarajući vrata. — Do skorog viđenja!

— Do viđenja! — odgovori Dan i krene prema predvorju.

Kad su se vrata za njim zatvorila,

kimnuo je i pomislio: taj mladić me gledao kao da je ugledao duha.

Mladi Stokes je drhtavom rukom prelazio preko lica. Pogledavši Floru, rekao je:

— Kazali ste mi da ću uskoro vidjeti gospodina Waitea.

— Da, Louie.

— A ja ga želim vidjeti odmah!

* * *

Dan Colt je zatvorio i zaključao vrata, skinuo šešir, bacio ga na stolicu i pošao prema krevetu. Imao je pola sata vremena prije večere s Nellie Rice. Legao je na krevet i razmišljao.

Bio je zadovoljan svojim planom o oslobađanju Welcomea od terora Waiteove bande. Ako plan bude proveden kao što je zamišljao, proliće se vrlo malo krvi. Građani Welcomea će zauzeti unaprijed određene položaje, tako da će moći svladati sve članove bande. Na njihovoj strani bit će i iznenađenje kao važan činilac.

Dan je bio siguran da će barem dvojica ili trojica tvrdoglavih bandita pokušati da sebi probiju put pucnjavom. Nema sumnje, netko će biti ubijen. Ali ipak, sve je bilo dobro proračunano. U trenutku kad bude dao znak za napad, većina bandita bit će potpuno iznenađena, jer će spavati.

Najteže će uhvatiti stražara na kraju grada. Da bi osigurao potpun uspjeh, Dan će tamo udvostručiti snage.

Dok je razmišljao o svom pažljivo pripremljenu planu, jedna misao je privukla njegovu pažnju. Pomislio je u jednom trenutku na neobičan pogled mladog Stokesa. u njemu je pročitao strah. Kao da je mladić ugledao duha. Ali u njegovu pogledu je bilo još nešto osim straha. Činilo se da je Stokes prepoznao Dana.

Otkud bi me Louie Stokes mogao poznavati, pomisli Dan i u tom trenutku izvana začuje korake. Jedna vrata su se otvorila. Neki čovjek je progovorio dubokim glasom. Danu se učinilo da je začuo i Florin glas. Tada su se vrata zatvorila.

Netko je ušao u Louiejevu sobu i Flora Bailey je morala izaći. Dan je čuo njezin glas kad je silazila stubama.

Obuzela ga je neka nelagodnost. Skočio je s kreveta i upalio svjetiljku. Pogledao je na sat: bilo je vrijeme da pokuca na Nelliena vrata.

Dan Colt je u svom životu često bio u velikoj opasnosti, a ponekad je i okrznuo smrt. Čovjek koji živi od svojih revolvera razvije u sebi snažnu instinktivnost, poseban osjećaj za opasnost. I kad mu se opasnost približi, u njegovoj glavi zazvoni na uzbunu.

Sada je to zvonice glasno zvonilo u Danovoj glavi.

Uzeo je šibicu, zapalio je, ugasio i prelomio u obliku slova L. Otvorio je vrata i kad ih je zatvarao, stavio je šibicu između vrata i dovratka. Onaj duži dio šibice bio je jedva vidljiv kad je zatvorio vrata. Zaključao ih je zatim, uzeo ključ i krenuo prema vratima Nellienne sobe.

— Vaša pratnja je stigla, gospodo — reče kad mu je Nellie otvorila.

Pošto je zaključala vrata svoje sobe, pružila je ključ Danu i oboje krenuše prema stubama. Kada su prolazili pokraj sobe mladog Stokesa, čuli su njegov glas. Bio je uzbuđen. Snažni glas koji je Dan malo-prije čuo mirno je odgovarao.

Kad su stigli do stuba, Nellie pogleda Dana i tho reče:

- To je glas Kylea Waitea.
- Zvuči kao glas krupna čovjeka
- odgovori mirno Dan.
- Nekoliko centimetara je viši

od vas i zacijelo je teži od sto kilograma.

Pošto su sjeli za stol u restoranu, Dan se zagledao u Nellie.

— Uznemireni ste. Hoćete li mi reći zašto? — upita je.

— Pa mislim na onog mladića, Dane — odgovori zabrinuto Nellie.

— Što vas muči u vezi s njim?

— Jeste li zapazili njegov pogled kad je čuo vaš glas i vidio vaše lice?

— Moj glas? — iznenađeno će Dan.

— Da. Kad ste se pojavili na vratima, gledao je u tanjur. A kad je čuo vaš glas, digao je glavu kao da ga je prepoznao. Tek kad je pogledao vaše lice, prevrnuo je tanjur.

— Mislio je da me poznaje, eto — reče Dan kimnuvši.

— Je li to moguće, Dane?

— Mislim da je moguće. Ali ja njega nikad nisam vidio, koliko se sjećam.

— Čim ste otišli, zahtijevao je da vidi Waitea. To mi se nikako ne sviđa, Dane. Osjetila sam kako me nešto steglo oko srca. Ako sada nešto pode krivo, nikad nećemo...

— Hajde, budite bez brige. Mi ćemo slomiti tu bandu i osloboditi vašeg muža — ustavši, doda: — Previše ste umorni. Nakon dobra sna osjećat ćete se bolje.

— Nadam se — odgovori Nellie neuvjerljivo.

— Sutra u ovo doba vi i Bill bit ćete kod kuće, živi i zdravi — reče Dan vedrim glasom.

Kad su prolazili kraj recepcije, Dan pogleda recepcionara. Lice mu je bilo pepeljastosivo. Dan je htio zastati, ali su Waiteovi stražari bili blizu i čuli bi svaku riječ. Stoga je krenuo dalje i otpratio Nellie do njezine sobe.

XIV

Kad je Kyle Waite ušao u sobu, mladić je bio uzbuđen.

– Možete izaći, gospodo Bailey – reče Waite, držeći vrata otvorena.

Flora Bailey se ogrnula šalom, pognula glavu i izašla.

– Nemojte otići daleko! – doda oštro Waite. Kad je zatvorio vrata, pride krevetu. – Drago mi je što se osjećaš bolje, Louie – reče mladiću.

– Htio si me vidjeti?

– I te kako – odgovori uzbuđeno Louie. – Zna li onog visokog plavokosog čovjeka sa zvijezdom na prsima?

– Misliš li na šerifa?

Louie je razrogačio oči i protisnuo:

– On nije šerif, on je revolveraš, koji je ubio Hueyja i ostale i pucao u mene!

Waite se nagnuo prema mladiću.

– Jesi li siguran? – upita.

Mladić se jedva suzdržavao. Povišio je glas:

– Jesam! Zakleo bih se grobom svoje majke. To je on, o tome nema nikakve sumnje.

Kyle Waite pogladi zaliske i upita:

– Zašto bi se vratio ovamo?

– To nije teško pogoditi – odgovori mladić. – Huey ga je htio poslati na rad u rudnik. Sve mu je ispričao.

Waite se trgnuo.

– Huey nije znao da će poginuti – nastavi mladić. – Obećao je tom momku da će do kraja života raditi u rudniku.

Waite je koračao po sobi. Na trenutak je zastao i rekao:

– Taj čovjek je išao po gradu i postavljao pitanja. Ostavio sam ga na miru zato što predstavlja vlast.

Osim toga, znao sam da mu nitko ništa neće reći. Pretpostavljao sam da će uskoro odjahati.

– I nije potrebno da mu netko nešto ispriča – reče Louie. – On ionako sve zna.

Waite opsuje.

– On zamišlja da će nam poremetiti planove, ali ubit ću ga vlastitim rukama.

Mladić je ljuto upao Waiteu u riječ:

– Oh, nećete vi! On je ubio mog brata i ja ću ga ustrijeliti! Poslat ću ga u pakao – mladićev glas je postao piskutav kad je dodao: – Prljavi gad, stajao je na vratima i gledao u mene kao da me ne poznaje. Prepoznat će me prije nego što pritisnem obarač!

Ni jedan ni drugi nisu čuli korake koji su se približavali vratima.

– Zao mi je, mladiću – reče Waite – ali ja ću ubiti tu ptičicu. Iščupat ću mu obje ruke i njima ga tući dok ne umre! – Waite krene prema vratima, zastane s rukom na kvaki, okrene se i doda: – O ovome šuti, momče! Jesi li što rekao gospodi Bailey?

– Nisam. Vjerojatno je shvatila da sam ga prepoznao, ali to je sve. Waite kimne i otvori vrata.

– Nije to pošteno – reče Louie.

– On je ubio mog brata i ja bih ga morao osvetiti.

– Znaš što, mladiću – reče Waite promuklim glasom – ja ću mu otkinuti glavu i tebi je servirati na srebrnom pladnju.

XV

Zvonce je zvonilo na uzbunu u Danovoj glavi dok je pratio Nellie. Iz sobe u kojoj je ležao mladi Stokes ništa se nije čulo. Kroz tanki prorez ispod vrata prodirala je žuta svjetlost.

Kad su se približili Nellienoj sobi, Dan joj stisne ruku. Pogledala ga je u svjetlu svjetiljke na zidu. Dan je stavio prst na usta. Pošao je prema svojoj sobi, prišao vratima i na podu ugledao prelomljenu šibicu. To

je značilo samo jedno: netko je ušao u njegovu sobu i možda je još u njoj.

Okrenuvši se prema Nellie, dao joj je znak da se spusti za nekoliko stuba. Poslušala ga je.

Dan je tada izvukao desni revolver i zapeo otključavanje. Desnom nogom žestoko je udario u vrata, otvorio ih i hitro se priljubio uz zid s vanjske strane vrata.

— Hajde izlazi! — viknuo je podrugljivo. Čuo je šum, a onda još jedan. Kako je ostavio upaljenu svjetiljku, opazio je sjenu koja se približavala vratima. — Samo polako, gospodine, izadite ili ću pucati! — nastavi Dan. — Ali prije toga bacite revolver!

Istog trena jedan revolver je poletio pod krevet. Dan je ušao u sobu.

— Evo revolvera, ne pucajte! — začuo je tihi glas i tada se pojavio mladić s uzdignutim rukama.

Dan je u njemu prepoznao jednog od one četvorice grubijana, kojeg je Annie Rankin udarila loncem po glavi.

— Ne nalazite li se u tuđoj sobi? — upita Dan.

Leo Smiley se usiljeno osmjehnuo i odgovorio:

— Da. Mislim da sam se zabunio.
— U redu, zbunili ste se — reče Dan hladno. — Ali zašto ste...

U tom trenutku Nellie je viknula:
— Dane, pazite!

Dan se naglo okrenuo i ugledao nekog čovjeka kako izlazi iz Nellie-ne sobe, držeći u ruci toljagu. Zamahnuo je i bacio je prema Danu. Toljaga je udarila u dovratnik. Dan se razbijesnio. Prije nego što je čovjek uspio uspostaviti ravnotežu, on ga žestoko udari u vilicu. Kad je pao, Dan u njemu prepozna Virgila Sorgea.

— Skidaj opasač s revolverom! — reče Sorgeu.

Sorge je počeo otkopčavati opa-

sač, kad su se na stubama začuli teško koraci. Nellie je počela vikati, ali je odmah bila ušutkana. Sorge se pakosno osmjehnuo.

Dan nije mogao vidjeti što se zbiva dolje, u predvorju. Netko je začepio usta Nellie Rice i on će morati pregovarati, jer su je uzeli za taoca.

— Reci mu da preda oružje, Virgile! Držim njegovu prijateljicu — glas je bio hladan i oštar.

Virgil Sorge pogledao je Dana Colta i odbacio slavedobitno:

— Baci oružje, kauboju, ili će sutra biti gospodin sprovod!

Dan je čuo kako se Nellie odupire i bori. Napadač joj je, činilo se, držao dlan na ustima. Čuo je kako teško diše. Ništa nije mogao učiniti. To što drži na nišanu dvojicu bandita neće mu pomoći. Čovjek koji je držao Nellie znao je da Dan neće premišljati.

Dan je bacio oba kolta na pod. Leo Smiley se sagnuo i podigao ga.

— U redu je, Tate — viknuo je — imam ga!

— Dovedi ga ovamo! — dovikne Tate Landry.

— Odmah! — odgovori Smiley.

Landry je pustio Nellie i ona se naslonila na zid.

— Idite u svoju sobu, gospodo — reče Tate, držeći revolver uperen u Dana.

— Hajdemo, šerife! — podrugljivo će Landry.

Kad su silazili stubama, Dan u predvorju ugleda Georgea Keigleyja i kraj njega Lippyja Norgrena. George ga je promatrao kako silazi. Na njegovu licu bio je izraz koji Dan nikada dotad nije vidio na licu nekog čovjeka. Bila je to mješavina iznenađenja, straha i bijesa.

— Gazda je rekao da ga strpaš u zatvor — reče Norgren Tateu. — Poslao me po Georgea. Gazda će za nekoliko minuta doći u zatvor.

— Predajem ti ga, George — reče Landry, spremajući revolver.

Keigley je izvadio revolver i upe-
rio ga u Dana.

— Ostavite ga ovdje! — začuje se piskavi glas s prvog kata. Svi su pogledali gore. Louie Stokes držao se objema rukama za ogradu. — George, ne dopusti Waiteu da ga ubije. On je moj! — reče Louie a lice mu je bilo blijedo od bijesa.

Pred očima Dana Colta slika se počela bistriti. Mladi Stokes će sada dodati posljednji kamenčić.

— On je ubio mog brata! Ostavio je za sobom čevoricu mrtvih u salunu i pokušao ubiti i mene. Ja imam pravo da ga ubijem!

Sad je slika bila potpuna. Dan je čuo kako je Tate Landry naredio ljutitom mladiću da se vrati u krevet. Napokon je znao što je posrijedi. Bio je to Dave Sundeen, o njemu je govorio Louie.

Dan je svog brata blizanca progonio kroz planine. Ali zar je moguće da je Dave prošao kroz Welcome? Zacijelo jest. Nema sumnje da su ga članovi Waiteove bande htjeli prisiliti na rad u rudniku. Dave je, međutim, kao i Dan, munjevito i ubojito pucao. Poubijao je četvoricu bandita i otišao. Mladi Stokes je jedini živi član Waiteove bande koji je vidio Daveovo lice.

Dan je proklinjao trenutak kad se pojavio na vratima Stokesove sobe. Sad je njegova varka o šerifu Wilfordu Lewisu propala. Nitko ovdje neće vjerovati da on nije revolveraš koji je ubio četvoricu članova bande u salunu. Isto tako nitko neće povjerovati u njegovu priču o bratu blizancu, kao što nije povjervao ni šerif Logan Tanner. Tanner ga je uhapsio umjesto Davea Sundeena. I Dan je otišao u zatvor u Yumi kao Dave Sundeen.

— Idemo! — reče George Keigley

Danu, pokazujući revolverom vrata.

Dan je izašao u mrak a George ga je slijedio s revolverom u ruci. Leo Smiley koračao je kraj Keigleyja, noseći Danove revolvare.

Kad su ušli u šerifov ured, George reče Smileyju da ostavi revolvere na stolu, a onda naredi Danu da skine opasač. Kad je Dan to učinio, šerif reče Smileyju da stavi revolvare u opasač i objesi ga o klin. Nakon toga otpustio je Smileyja, odveo Dana u ćeliju i za njim zaključao vrata.

— Ustani i dodi ovamo! — reče ledeno šerif.

— George — reče Dan, nastojeći smiriti šerifov bijes — ovako ili onako mi ćemo slomiti Waitea. Grad će postati slobodan. Ako ostaneš uz nas, pustit ću te da odjašeš.

— To se ne može dogoditi — odgovori George Keigley, odmahnuvši glavom. — Waite će te ubiti. Vidio sam i prije kako on to čini. Prije toga će te izubijati golim šakama. Vidio sam da je tako dokrajčio trojicu.

— Zar nikome ne dopušta da se s njim ravnopravno bori?

— Dopušta. Ali on se obračunava sam. Nikad ga nisi vidio?

— Nisam.

— Ogroman je, nekoliko centimetara viši od tebe, teži od sto kilograma i snažan kao bik. Prije nego što te ubije, pokušat će te osakatiti. Vidio sam kako je jednom čovjeku slomio obje ruke a onda ga udarcima dotukao.

— George — reče zamišljeno Dan — imaš li dovoljno razuma da shvatiš da će jednoga dana, ako me Waite i ubije, ipak nastati pobuna. Waite će biti slomljen.

— Da — odgovori George — i stoga namjeravam da se što prije izvučem iz svega ovoga.

— Prije nego što se izvučeš, netko će vratiti zakon u ovaj grad. A ako se i uspiješ izvući, čeka te zatvor. Pomogneš li mi, učinit ćeš stanovnicima Welcomea veliku uslugu i pridonijet ćeš da se ljudi u rudniku oslobode prisilnog rada.

George Keigley zamišljeno protrlja bradu i upita:

— Kako ti mogu pomoći?

— Pusti me odavde. Vрати mi revolver. Pretvaraj se da sam te zasukočio i pobjegao. Daj mi nekoliko minuta prednosti i onda počni vikati. To će privući Waitea. Reci mu da sam te onesvijestio i da si se upravo osvijestio. Ja ću za to vrijeme uzeti ključ oružarnice. Tada ćeš...

Vrata šerifova ureda su se otvorila, začuli su se teški koraci i pojavio se Kyle Waite. Dan je odmah zapazio da je Waite gotovo zaklonio cijela vrata. Vođa bande polako pride ćeliji. Keigley se odmaknuo u stranu. Waite pogleda Dana Colta. Njegov snažni glas ispuni prostoriju:

— Dakle to je naš šerif Wilford Lewis!

Tate Landry ušao je iza Waitea, držeći u ruci oružje. Dan pogleda Waitea u oči.

— Kako se zoveš — zagrmi div.

— Zar je to bitno? — odgovori hladno Dan.

— Postavio sam pitanje, sine! — vikne Waite.

— I ja sam postavio pitanje, tatice — odbrusi Dan.

Na licu mu se nije zategao nijedan mišić. Imao je on već posla s takvim bikovima. Najgore bi bilo da pokaže strah.

Waite je pocrvenio.

— Brz si na riječima. Izvući ću te odavde i izmlatiti, a sutra će biti još gore.

Dan pogleda Waitea. Zapazi da mu je nosna kost slomljena.

— Sad ćeš morati pokazati snagu svojih mišića, sinko! Na revolverima si brz, i u tren oka si ubio četvoricu mojih ljudi. Reći ću ti nešto, sinko. Odmorit ćeš se noćas. George će ti u sedam donijeti obilan doručak, a u devet ćemo održati nedjeljnu školu. Sutra je nedjelja, znaš — trenutak je zastao, a onda nastavio: — Održat ću ti takvu lekciju, sinko da ćeš je pamtit i do pakla.

Dan je i dalje mirno gledao Waitea. Inače je osjećao poštovanje prema krupnim ljudima, ali Waitea je prezirao.

— Najprije to učini, tatice, a onda govori — rekao je.

Waite se cinično osmjehne.

— I hoću, sinko, hoću — reče i izade.

Za Waiteom su krneuli George i Landry.

Dan se nadao da će nagovoriti Georgea da ga pusti, ali je tada čuo Waiteove riječi:

— Tate, ostat ćeš noćas ovdje s Georgeom na straži. Ova plavokosa ptica je opasna, pa želim biti siguran da ću mu sutra moći očitati lekciju. Nema spavanja, Jasno?

— Jasno — odgovori Landry.

Vrata su se zatvorila za Waiteom.

Dan je sjeo na postelju. Čuo je kako George i Landry razgovaraju u susjednoj prostoriji. Ali govorili su tiho pa nije čuo o čemu govore.

Razmišljao je o svom položaju. Kad bi George nabavio ključ oružarnice, građani bi mogli stupiti u pobunu. Odjednom je osjetio malodušnost. Građani bez njega ništa neće moći učiniti.

XVI

Osvanuo je siv nedjeljni dan. Kad je stupila na trijem, Lily Dolan je osjetila svježinu zraka i duboko udahнула, bacivši pogled na cestu. Razmišljala je hoće li još ikada ugledati Toma, ili Billa Ricea, ili

Dana Colta. Kad pripremi doručak za djecu i Lacyja, odjahat će na ranč Riceovih. Čudno, pomisli, da se Nellie dosad još nije javila.

Odjednom je ugledala dva jahača kod skupine stabala južno od ranča. Zadrhtala je. Što ako su to ljudi Mela Curryja? Jahači su skrenuli s puta prema mostu. Curryjevi ljudi obično nisu dolazili s te strane.

Ušla je u kuću, zakračunala vrata i viknula:

– Charlie! Lacy je bio budan i ustao je.

– Što je, gospodo? – upita, brišući snene oči.

– Dolaze dva jahača – odgovori Lily i pođe u kut po tešku pušku.

Charlie se obukao i dohvatio vinčesterku. Prišao je prozoru i pogledao: jahači su baš prelazili most.

Patty Ruth izađe iz dječje sobe i upita:

– Što je, mama?

Lily joj reče:

– Vрати se odmah u sobu! Dolaze dva jahača.

– Ali, mama...

– Odmah se vrati u sobu!

Djevojčica preko volje poslušala.

Jahači su već dojahali do trijema. Lily je stajala s desne a Charlie s lijeve strane prozora.

– Hej, vi u kući! – začuje se snažan glas.

Lily proviri kroz prozor.

– Poznajete li ih? – upita Charlie.

– Ne. Sumnjam da su to Curryjevi ljudi. Držite ih na nišanu, Charlie.

Lacy kimne.

Lily je otvorila vrata i stupila na trijem s teškom puškom u ruci i smrknuta lica.

– Dobro jutro, gospodo! – reče čovjek čiji je konj bio najbliže trijemu.

Bio je to krupan čovjek s prosije-

dim brkovima, star oko pedeset godina. Drugi je bio mladić od dvadesetak godina, nježan i vitak.

Ni jedan ni drugi nisu sjahali.

Prinijevši ruku šeširu, stariji čovjek reče:

– Ja sam šerif Logan Tanner, gospodo, a ovo je moj pomoćnik Tim Redmon.

– Kako ste, gospodo? – upita s osmijehom šerifov pomoćnik.

Lily se osmijehnula i spustivši pušku, rekla:

– Oprostite na mom neprijaznom dočeku, ali u posljednje vrijeme smo imali nevolja. Izvolite sjahati i ući. Ja sam Lily Dolan.

Došljaci su sjahali i privezali konje. Uspinjući se stubama, šerif reče:

– Mi smo iz Ratona, gospodo, i idemo u Welcome. Krenuli smo prije zore iz Duranga. Baš smo htjeli pripremiti doručak, kad smo ugledali dim iz vašeg dimnjaka. Pomislili smo da bismo ovdje mogli dobiti nešto za doručak. – Tanner je trenutak oklijevao. – Vaš muž nije ovdje?

Charlie Lacy izađe na trijem.

– Kako ste, šerife? – upita s osmijehom i pruži šerifu ruku. – Nemojte jako stisnuti, jer sam u zavojima. Ali ja nisam gospodin muž.

Šerif uljudno pruži ruku, a za njim i Redmon.

– Ja sam naoružani pratilac poštanske kočije koja prolazi ovim putem. Ime mi je Charlie Lacy.

– Vi ste čovjek kojeg tražimo – reče šerif. – A što je s Tallyjem?

– Mrtav je, šerife – odgovori smrknuto Lacy.

– A što je sa šerifom Lewisom?

– I on je mrtav. Obojica su pokopana iza one staje.

– Vaš ured nas je obavijestio da se kočija nije vratila u Durango i da sumnjaju da se nešto dogodilo – reče šerif.

— I dogodilo se — odgovori Lacy, kimajući.

— Izvolite ući, pripremit ću vam doručak — reče Lily šerifu i njegovu pomoćniku.

Dok su doručkovali, Lily je pričala o neugodnostima koje su doživjeli od Mela Curryja, a Lacy o napadu na kočiju.

— Mnogo spominjete nekog Dana. Kako mu je prezime?

— Colt? — odgovori Lily.

— Colt? — iznenađeno će šerif.

— Da — osmehne se Lily. — To je najbolji čovjek kojeg sam ikad sreća.

— Je li visok i plavokos?

— Jest.

Šerif Tanner je pročistio glas, namrštit se i rekao:

— Žao mi je, gospodo Dolan, ali Dan Colt nije Dan Colt, on je...

— Reći ćete da je on Dave Sundeen, čovjek izvan zakona — upadne mu u riječ Lily.

— I odbjegli robijaš — doda šerif.

Lily uperi pogled u šerifa i reče:

— Nije tako, šerife. On mi je ispričao sve o nespornosti u Holbrook, o hapšenju i o suđenju. Vi ste jedan od onih koji su ga poslali u zatvor.

— Da, gospodo. Samo sam obavio svoju dužnost. Odluku je donijela porota.

— Taj mladi čovjek sigurno nije i ne može biti izvan zakona, šerife — reče uvjerljivim glasom Charlie Lacy. — A teško je povjerovati i da takav momak može imati brata blizanca koji je zao.

— Možda, Lacy. Ali ipak je Dave Sundeen loš čovjek. Pobjegao je iz Yume.

— Yumu je napustio Dan Colt, i to zato da bi pronašao Davea Sundena — upadne živo Lily.

— Ako je on čovjek izvan zakona, zašto je priskočio u pomoć onima u poštanskoj kočiji? Reci mi, zašto? — upita Lacy.

— Valjda je tako htio — odgovori šerif.

Zašto mi je spasio život? Ljudi izvan zakona ne brinu se o drugim ljudima, šerife. Reci ću vam...

— Charlie, šerif Tanner stvorio je svoje mišljenje o Danu — prekine ga Lily. — On ne poznaje Dana kao mi i nema svrhe da raspravljamo o tome. Možemo se jedino nadati da će Dan jednog dana pronaći brata blizanca i oprati ljagu sa svoga imena — okrenuvši se šerifu, Lily doda: — Rekli ste da idete u Welcome, šerife.

— Da, gospodo. Šerif Lewis je išao u Welcome da provede istragu. Kako se nije vratio, mi smo krenuli da nastavimo posao.

Kad su doručkovali, šerif i njegov pomoćnik su zahvalili domaćici, izašli i uzjahali.

— Vratit ćemo se što prije budemo mogli. Nadam se da ćemo se vratiti s vašim mužem i s dobrim vijestima.

* * *

Nakon odlaska šerifa Tannera i njegova pomoćnika Lily je počela prati suđe. Suze su joj bile u očima. Mala Patty Ruth brisala je suđe. Ne gledajući majku, rekla je uzbuđeno:

— Mama, mislim da se tata nikad neće vratiti, mislim da je... — briznula je u plač.

Lily je nježno zagrlila, a onda se naglo trgne. Negdje daleko

kao da se čula grmljavina. Lily pažljivo osluhne: bio je to dug, potmuo zvuk i kao da je tlo podrhtavalo. Posude je zveckalo.

— Što je to, mama? — upita drhtavim glasom Patty Ruth. Lily potrči prema vratima, izađe i s trijema pogleda prema staji. Između skupine stabala i ograđenog prostora grmjelo je stado stoke.

— Stampedo! — kriknula je. Iznenada joj pogled padne na malog Dannyja. Igrao se blizu ograđenog prostora. Razbjesnjela stoka jurila je ravno na njega. Lily je viknula njegovo ime, ali on je zacijelo nije čuo od topota jurećeg stada. Prestravljena, vidjela je Lacyja kako trči prema dječaku. Uzeo ga je u ruke u trenutku kad je krdo naišlo.

Lily je kriknula kad je vidjela da su pali. Drvena ograda sloмила se pod naletom stoke uz strahovit prasak. Konji u staji su njištali. Laka kola nestala su pod nogama stoke, kao i tri drvene barake. Tada se Lily učinilo da je razbjesnjelu, stoku nešto usmjerilo prema kući.

Ne razmišljajući, jurnula je prema Dannyju, a onda odjednom postala svjesna nove opasnosti. Okrenula se i pogledala prema kući: mala Patty Ruth stajala je prestravljena na trijemu. Lily je potrčala prema djevojčici, uzela je u ruke i jurnula u kuću. Tada je krdo naletjelo na trijem i u tren oka ga razrušilo. Djevojčica je vrsnula, predmeti u kući su počeli padati na pod.

Odjednom je sve prošlo: posljednja grla stoke projurila su kraj kuće i tutanj stada ubrzo se izgubio u daljini.

— Moram po Dannyja! — uzvikne očajnički Lilly.

— Ne ostavljaj me, mama! Idem i ja s tobom!

Lily je znala što će djevojčica proživjeti ako vidi što je ostalo od njezina malog brata i Lacyja. To zacijelo nikad ne bi zaboravila. Zato nije dopustila kćeri da je prati.

Lily je polako pošla prema vratima. Noge su joj klecale. Trijem je bio razrušen, pa je jedva sišla. Srce joj je snažno udaralo kad je na tlu ugledala izmrcvareno Lacyjevo tijelo. Pozlilo joj je. Zatvorivši oči, duboko je udahнула. Danny, gdje je Danny, pitala se u očaju. Tek kad je prišla bliže Lacyjevu mrtvom tijelu, ugledala je sina: ležao je u plitkom kamenom pojilu. Protrnula je. Disao je! Bio je u nesvijesti, ali je disao. Uzela ga je u naručje i krenula prema kući. Bilo joj je jasno što se dogodilo. Lacy je znao da će stoka obići kameni pojište i stoga je tamo bacio dječaka. Nije imao vremena da ga iznese na sigurno i žrtvovao je svoj život da spasi malog Dannyja.

* * *

Ostavivši konje pod stablima, Mel Curry i njegovi jahači izvirili su i pogledali prema opustošenom ranču.

— Pogledaj, Ralphe! Zar kraj pojila ne leži neko tijelo?

— Rekao sam gazdi da bi netko mogao biti ubijen. To je Tom Dolan.

Žamor je prošao kroz redove jahača.

— Nismo nikoga namjeravali ubiti, Ralphe — reče jedan od njih.

— Stoj! — vikne netko. — Žena izlazi iz kuće.

Skupina je nijemo gledala kako je Lily izvadila mlitavo tijelo sinčića iz kamenog pojila.

— Oh, što smo to učinili? — reče jedan.

— Ubili smo dijete — odgovori drugi, bacivši šešir na zemlju.

Ralph Dunbar je prignuo glavu. Pozlilo mu je.

XVII

U trenutku kad su šerif Tanner i njegov pomoćnik krenuli u Welcome, Keigley je otvorio vrata ćelije.

— Devet sati je — reče — Dane, svi stanovnici grada su spremni za borbu.

— Znam. A sada da obavimo ovaj posao! — odgovori Dan.

— Ako te Waite pobijedi, ja ću stanovnicima podijeliti oružje i tako ćemo se osloboditi Waitea — reče Keigley.

Dan se osmijehne i pruži Keigleyju ruku, a onda izađe na ulicu.

Pred salunom se okupilo mnoštvo. Waite je pozvao sve stanovnike osim talaca da prisustvuju njegovu obračunu s Danom Coltom. Dan je vidio Annie Rankin, a kraj nje Floru Bailey i Nellie Rice. Waitea još nije bilo. Zacijelo je želio doći na teatralan način.

Iznenada su se otvorila vrata saluna i pojavio se Tate Landry, otvarajući put Waiteu. Zatim se pojavio krupni vođa bande.

— Jesi li spreman za nedjeljnu lekciju, sinko? — upita Waite.

— Jesam, tatice. Možete početi.

Okrenuvši se mnoštvu, Waite reče:

— Želim da svi vidite kako

prolazi čovjek koji puca u moje ljude i ometa moj posao. Kad ga sredim, bit ćete meki kao tijesto. I dobro upamtite ovu lekciju! — okrenuvši se članovima svoje bande, doda: — Neću da se itko upleće u ovo! Jeste li razumjeli?

Mladi Stokes, koji je stajao kraj Norgrena, izvukao je njegov revolver iz navlake i uperio ga u Dana, stupivši u krug. — Ne smijete to učiniti! — viknuo je Waiteu. — On je ubio mog brata i ja ću ga ustrijeliti! — zategnuo je otklonac.

Dan je skočio u stranu. Začuo se pucanj i mladi Stokes je pao iznenadena pogleda. Bio je mrtav. Sve oči su bile uperene u Keigleyja: iz cijevi njegova revolvera još se dimilo.

— Tako je, George! Umalo me mladić lišio zadovoljstva. A sada neka maknu to smeće da lekcija može početi!

Kad su odnijeli mladićevo tijelo, Waite skine košulju. To učini i Dan i dobaci košulju Nellie Rice.

— Neka lekcija počne! — zagrmí Waite i jurne na Dana.

Danu je bilo jasno da što prije mora naći slabu točku tog diva, jer je u njegovim očima pročitao želju za ubijanjem. Prije nego što ga je Waite uspio dohvatiti, Dan mu je zadao strahovit udarac u nos. Waite je iznenađeno zastao. Dan je ponovio udarac i razbjesnio Waitea. Jurnuo je kao bik, a Dan se prekasno izmaknuo i Waite ga je udario glavom u želudac, izbivši mu dah. Dok je nastojao doći do daha. Dan se prignuo, a onda je uslijedio snažni Waitov udarac u zatiljak. Dan je pao na koljena. U trenutku kad je Waite digao nogu da ga udari, Dan

se otkotrljao, ustao i ponovo tresnuo Waitea po nosu. Iskorištivši trenutak iznenađenja, udario ga je i u vilicu, tako snažno da ga je zaboljela ruka.

Prije nego što je Dan uzmaknuo, Waite ga je udario ljevičom i Dan je ponovo pao.

Borba je bila surova. Waiteovi ljudi bodrili su svog vođu, a stanovnici Welcomea hrabрили su Dana Colta.

Otkrivši da je slaba točka njegova protivnika nos, Dan je svu snagu unio u udarce po nosu i uskoro je Waiteov nos izgledao kao krvavi krumpir. Waite je sve teže disao i sve teže se kretao. Uspio je stisnuti Dana snažnim rukama, ali Dan ga je ponovo udario šakom u nos, tako da ga je poškropila krv. Waite je pokušao Dana zadaviti. Dan se upinjao da se izvuče iz smrtonosnog zagrljaja, ali Waite ga je čvrsto držao. Ipak je Dan smogao toliko snage da dlanom pritisne Waiteov nos. Stisak je popustio, a Dan je iskoristio taj trenutak da ponovo udari Waitea u nos. Waiteu su se oduzele noge i pao je u prašinu.

Tate Landry uperio je revolver u Dana Colta, koji se jedva držao na nogama.

— George, odvedi ga natrag u zatvor i ostavi ga tamo dok ti ne javim što ćeš dalje. — Idemo! — reče George Danu, uperivši u njega revolver.

— Ti si mrtav čovjek — dobaci Landry Danu.

Dok su Dan i Keigley polako koračali prema zatvoru, Nellie pride Keigleyju i reče:

— Danu je potrebna njega. Pustite me da...

— Ima vremena, gospodo.

Nastojat ću da se okupa, a onda ga možete njegovati. Ali kad se Waite oporavi, samo sreća može spasiti Dana.

— Zar ne možete za njega ništa učiniti? — upita Nellie.

— Što mogu sam protiv cijele bande?

— Možete Danu vratiti njegove revolvere! Tada biste bili dvojica.

— Pomišljao sam i na to — odgovori Keigley — ali tada bismo bili dvojica protiv cijele bande.

— Onda mu dajte revolvere i pustite ga.

— Učinio bih i to, gospodo, ali nemam mnogo izgleda, jer nas dvojica slijede. Landry ništa ne propušta.

Nellie se obrati Danu:

— Što ćete učiniti, Dane?

— Slomit ćemo Waitea, Nellie

— reče uvjerljivo Dan.

— Još nisam mrtav.

* * *

Dok se Dan u zatvoru otirao mokrim ručnikom, ušao je Tate Landry i rekao:

— George, izvedi to plavooko čudovište.

— Zašto?

— Gazda je bio pola sata u nesvijesti. Izgubio je mnogo krvi, ali je bijesan kao tigar. Želi ga ubiti.

U pratnji Keigleyja, Landryja i još jednog bandita Dan je izašao na ulicu. Pred salunom je u naslonjaču sjedio Waite, držeći u ruci vinčesterku. Na ulici nije bilo nikoga.

— Nitko tko me osramoti ne može ostati živ! Ti ćeš umrijeti!

U općem uzbuđenju nitko nije opazio dva jačaća.

— Što se ovdje zbiva? — grmnuo je jedan glas.

Svi su se okrenuli. Ugledali su dva jahača, jednog krupnog s brkovima i drugog vitkog i mladog. Krupni došljak uperio je revolver u Waitea.

Dan je pogledao došljake i iznenadio se.

Bio je to šerif Logan Tanner sa svojim pomoćnikom!

XVIII

Logan Tanner pogledao je Dana Colta i rekao:

— Zdravo, Sundeene!

Dan nije odgovorio, jer nije bio Dave Sundeen.

Tanner se obratio Waiteu i upitao:

— Što se ovdje zbiva?

Waite je zaustio da odgovori, ali ga je Landry preduhitrio:

— Dajemo pouku ovom čovjeku, šerife, jer je skrenuo s puta. Nismo ga namjeravali ubiti.

— Pustite tog čovjeka, on ide sa mnom.

— Zašto? — pobuni se Waite.

— On je odbjegli robijaš i moram ga odvesti natrag u Holbrook u Arizoni.

Waite je htio narediti da puste Dana, kad je odjeknuo pucaj i mladi Tannerov pomoćnik Tim Redmon je pao. Još prije nego što je Redmon pao, Tanner je pucao u čovjeka koji je ispalio metak i pogodio ga u rame.

Tate Landry zagrm:

— Bacite oružje i sjašite!

Tanner je poslušao. Srdžba je provalila iz Waitea:

— Gdje ti je zdrav razum, Norgreene? — dobaci banditu koji se držao za ranjeno rame.

— Ali, gazda, ja...

— Što se ovdje zbiva? — upita Tanner.

— Da mu kažem, gazda?

— Reci mu, Tate. To će mi

pružiti mogućnost da razmislim što ću učiniti.

Tanner se zagleda u Landryja i reče:

— Tate? Jeste li vi Tate Landry?

Landry se naceri.

— Zar ste čuli o meni, šerife?

— Da, čuo sam. Koliko godina je prošlo otkako ste otpušteni iz zatvora, tri ili četiri?

— Tako nekako. Ja brzo potežem, šerife, vrlo brzo, i mislim još dugo živjeti.

— Što radite ovdje? Zašto ste iznajmili svoj revolver?

— Radi zlata, šerife, čistog zlata.

Tate tada sve ispriča šerifu Tanneru.

Tanner pogleda Waitea i upita:

— I što sada?

— Čini se da ćete umrijeti, šerife. Nemam drugog izbora, jer je ubijen vaš pomoćnik i ne mogu vas pustiti da odjašete.

— Svežite ga s onim plavokosim psom! — vikne Waite i ubaci metak u vinčesterku. Tada mu pride George Keigley i reče:

— To nije dobro, gazda, jer ako se šerif i njegov pomoćnik ne vrate, doći će ovamo konjica, pa ćemo izgubiti sve zlato, ako prije ne pobegnemo.

Waite kimne.

— U redu. Pripazi na ovu dvojicu pasa! U narednih četiri-pet dana mogli bismo iskopati mnogo zlata.

*

Kad ih je Keigley zaključao u ćelije, a Landry otišao, Dan upita:

— Dakle, George, ostaješ li uz nas? I šerif Tanner obećava da će ti pomoći nakon konačnog obračuna. Moramo raditi brzo.

— U redu. Što moram učiniti?

— Uzmi ključ oružanice i predaj ga Sorensonu. On će podijeliti oru-

žje građanima. Moje revolvere stavi u bisage na svom sedlu a pripremi jedan revolver i za Tannera. Neka ko ćemo svladati straže u rudniku, a dotle će građani biti naoružani.

Sutradan su Dan i Tanner pod stražom odvedeni u rudnik. Stražari su se odmah okupili oko njih. Bila su trojica. Dan i Tanner stajali su iza Keigleyjeva konja, pa je Dan neopazice mogao izvući revolvere. Uperio ih je u stražare i naredio da bace oružje. Zarobljenici u rudniku bili su iznenađeni kad su vidjeli razoružane stražare. Dan je pozvao Toma Dolana i Billa Ricea, ukratko im ispričao o njihovim obiteljima i naoružao ih.

Zarobljenici u rudniku bili su slobodni.

XIX

Još prije zore dvanaest oslobođenih zarobljenika i Logan Tanner stajali su u sjeni šume istočno od Welcomea a za to vrijeme se Dan Colt šuljao prema štabu bande. Morao je najprije osloboditi taoce. Polako je otvorio vrata.

– Tko je? – upitao je stražar.

– Tate Landry. Vani je neka gužva. Nemoj nikoga buditi, već dodi da ti nešto kažem.

Vrata su se otvorila.

– Kakva guž... – zausti stražar, a Dan ga udari drškom revolvera po glavi.

Stražar je pao kao gromom ošinit. Dan je oslobodio taoce i rekao im da oko rukava svežu bijelu krpu i krenu zaobilaznim putem prema šumi na istoku. Prolazeći kroz grad, obišao je građane: svi su, naoružani, bili na svojim mjestima.

*

Tate Landry, Alfredo Saldivar i Hy Walker stražarili su uz Waitea u njegovu uredu. Iznenada je Walker čuo neki šum iza zgrade, a kad

je pošao da vidi što je to, ništa nije zapazio. Nije znao da se u mraku skriva jedan građanin kojemu je zadatak bio da spriječi Waiteov bijeg. Neki konj je zaništao i Walker ponovo pogleda kroz prozor. Negdje je uto odjeknuo pucanj. Walker je ugledao neku priliku kako se skriva iza plotu i zapucao. Čovjek iza plotu je pao. Začuli su se zatim pucnjevi na ulici. I Saldivar je priskočio prozoru, revolverom razbio staklo i pogledao na ulicu: ugledao je Dana Colta kako trči po pločniku.

Waite se uto probudio, zacijelo shvatio situaciju i naredio Tateu da pomogne Saldivaru.

– Moramo izaći odavde! – vikne Waite Walkeru. – Ti ćeš sa mnom.

Uzjahali su konje i jurnuli kroz grad prema šumi. Iznenada su sreli Clema Dobbinsa s revolverom u ruci. Dobbins je povikao:

– Gazda, opkoljeni smo!

Waitova banda bila je likvidirana u dvije skupine: jednu je opkolio Tanner s oslobođenim zarobljenicima u rudniku, a drugu Dan Colt s građanima Welcomea.

XX

Građani Welcomea okupili su se pred hotelom oko podneva. Dan Colt i Tom Dolan bili su spremni da odjašu. Na ulici je bilo jedanaest leševa, od toga osam pripadnika bande. Tri stanovnika su također poginula. A zatvor je bio pun preživjelih bandita, od kojih su neki bili ranjeni.

Ranjeni šerif Tanner ležao je u hotelskoj sobi pod paskom Flore Bailey.

Dan Colt se obratio Keigleyju:

– George, rekao sam ti da možeš odjahati. Bolje je da to učiniš prije dolaska novog šerifa.

Keigley je pogledao Dana i rekao:

– Neću otići, Dane.

Prije nego što je Dan uspio upitati zašto, progovorio je Ed Sorenson:

– Izabrali smo Georgea za šerifa, Colte. On je sada naš.

– Čestitam! – reče Dan, pružajući ruku Keigleyju.

Počelo je opraštanje. Odlasku su prisustvovali Ed Sorenson, Annie Rankin, Bill i Nellie Rice. Nellie je prišla Danu i poljubila ga u obraz.

– Molim vas, svratite neki put k nama.

Dan kimne.

– Hoću – uzjašivši, obratio se Tomu Dolanu: – Idemo Tome, Lily čeka.

– Recite Lily da ću je za dva-tri dana posjetiti – reče Nellie Tomu.

George Keigley stajao je pred hotelom i gledao za jahačima dok nisu nestali s vidika. Tada je ušao u hotel i uspeo se na prvi kat.

Šerif Tanner se udobno namjestio u krevetu. Kad je ušao novi šerif Welcomea, Tanner reče:

– Čuo sam da su vas izabrali za šerifa, George.

– Da – odgovori Keigley, pogladivši zvijezdu na prsima.

– Htio bih da pripazite na Sundeena. Držite ga u zatvoru dok ja ne budem mogao jahati.

– Ja nikad nisam sreo Davea Sundeena, gospodine – odgovori Keigley – a Dan Colt je već otišao.

Tanner je pocrvenio.

– Što? Otišao?

– Da, otišao je, ali ostavio vam je poruku – reče Keigley i preda Tanneru cedulju. – Ja idem, a ako nešto trebate, javite mi.

Kad je George izašao, Tanner pročita poruku:

»Šerife Tanneru,

Žao mi je što vas ostavljam u postelji ranjene noge. Otišao sam, jer neću da me uhapsite. Moram naći svog brata blizanca koji je čovjek izvan zakona, dokazati tako da on postoji i oprati ljagu sa svog imena.

Vidjet ćemo se kad dovedem svoga brata.

Dan Colt

P. S. Jutros ste me nazvali mojim pravim imenom – Dan.«

*

Sunce se spuštalo prema planinama kad su se Dan Colt i Tom Dolan približili mjestu s kojeg se mogao vidjeti Dolanov ranč. Dan je ispričao Tomu sve o svom hapšenju u Holbrookku, o pet mjeseci provedenih na robiji u Yumi i o svojoj potrazi za Daveom Sundeenom.

Kad su se približili ranču, Dolan se trgnuo. Ugledao je razrušene barake, trijem, staju i ogradu. Pošto su prešli most, vrata kuhinje su se otvorila i na njima se pojavila Lily. Ugledavši ih, jurnula je prema njima. I prije nego što je Tom uspio sjahati, našla mu se u zagrljaju.

Na vratima kuće pojavila se Patty Ruth, potrčala prema ocu i dva puta pala prije nego što je stigla do njega. Dan je stajao po strani. Kad je poljubila oca, djevojčica je pritrčala Danu. Podigao ju je na konja i zagrlio.

Kad se Lily malo sabrala, Tom upita:

– A gdje je Danny?

– U kući – odgovori Lily sa zebnjom u glasu.

Tom se uznemirio.

– Je li se ozlijedio? – upita je dok je gledao na tragove stoke po tlu.

Malo se izudarao, ali je inače sve u redu – odgovori Lily. Okrenuvši se prema Coltu, doda:

– Dane, kako vam možemo zahvaliti što ste nam vratili Toma?

– Meni je dovoljna nagrada što vas vidim ponovo zajedno – odgovori Dan sa širokim osmijehom.

– Što se to dogodilo, Lily – upita Dan kad su ušli u kuću.

– Stampedo – odgovori ona gorko. – Bila je to Curryjeva stoka. Charlie je mrtav.

Dana je nešto stegnulo u grlu.

– Kako je poginuo?

– Taj dobri čovjek spasio je život našem sinu, Tome – okrenuvši se prema Danu, doda: – On je znao koliko vrijedi život, ali ga je ipak dao za malog Dannyja – i zatim ispriča kako je poginuo.

– Idemo pogledati sina – reče Tom.

– Tome, taj stampedo nije bio slučajan – upozori Dan. Tom kimne.

– Rekao sam da će se Curry vratiti, ali nisam pretpostavljao da će se dogoditi ovo – reče Dan.

Kad su pogledali Dannyja koji je čvrsto spavao, Lily zamoli muža da ispriča što se sve dogodilo u Welco-
meu.

Dan je pošao prema vratima.

– Kamo ste krenuli, Dane – upita uznemireno Lily.

Kad se okrenuo, Danovo lice je bilo kao tamni oblak.

– Rekao sam Curryju da ću ga ubiti kao psa ako se još jednom vrati. Moram održati riječ. Zamalo je ubio Dannyja. Gdje je Charlijevo tijelo?

– U staji – odgovori Lily. – Nisam imala snage da iskopam grob.

– Ja ću to obaviti kad se vratim.

Dan je krenuo prema svo-
m konju.

– Idem s vama, Dane – reče Tom.

– Ostanite ovdje s Lily i djecom.

Ja to moram obaviti sam.

Uskoro je stigao do Curryjeva ranča. Iznenadio se: nije vidio ni stoku, ni konje, ni ikog živog. Ranč je bio nalik na groblje. Pošao je prema vratima glavne zgrade i viknuo:

– Curry! Ja sam, Dan Colt!

Odgovorio mu je samo huk vj-
tra. Držeći revolver u ruci, ušao je u kuhinju i tu ugledao gospođu Curry. Sjedila je za stolom, glave spuštene na prekrížene ruke. Na zatiljku joj se vidjela skorena krv. Dan zaključa da je mrtva najmanje jedan dan.

Na stolu je ležao komad ispisana papira. Dan je pročitao:

»Onome tko nađe ovaj list:

Danas sam ubio Toma Dolana i njegova sina. Nisam to namjeravao, ali ja sam odgovoran za to. Isplatio sam svoje ljude i otpustio ih. Stoka se razbježala. I Bessie, moja žena, okrenula se protiv mene. Morao sam je ubiti. Nemam više za što živjeti. Nazvala me ubojicom i bijesnim psom. To nisam mogao podnijeti. Molim vas, predajte moj ranč Lily Dolan. Lily, oprostite mi. Tome, oprosti mi. Danny, oprosti mi, Bessie, oprosti mi. Ovo je napisano na ranču Cottonwood.

Melvin Curry«

Dan je izašao i krenuo prema osamljenu stablu u dnu velikog dvorišta. Na tom stablu objesio se Mel Curry. Lice mu je bilo okrenuto prema istoku. Dan pogleda u tom smjeru i u polumraku večeri ugleda Dolanov ranč, koji je mirno počivao u dolini.

– Samo gledaj, Curry – reče Dan. – Želio si Tomovo imanje. Je li to vrijedilo života?

*

U utorak su Dan Colt i Tom Dolan skinuli Curryja sa stabla i pokopali ga.

Sunce se spuštalo prema zapadu kad je Dan osedlao vranca. Bilo mu je drago što će to odsad biti njegov konj.

– Zašto ne biste krenuli sutra u zoru, Dane? – upita toplim glasom Tom Dolan.

– Bit ću u Ourayu prije ponoći – odgovori s osmijehom Dan. – Bolje da ne jašem noću. Ondje negdje je moj brat. Što prije krenem, prije ću ga naći.

Maloj Patty Ruth grunule su suze na oči.

– Kad odrastem, želim biti kao vi! – reče s divljenjem mali Danny.

Dan se osmijehnuo.

– Svratite ponekad k nama – zamoli ga Tom.

– Možda jednog dana – odgovori Dan.

Lily Dolan nije mogla govoriti. Kroz suze je gledala kako visoki plavokosi čovjek nestaje u sutonu. Kad im se izgubio iz vidika, jedva je protisnula:

– Misliš li da će ikad naći svog brata, Tome?

Tom Dolan je čvrstom rukom obgrlio Lilyna ramena i pogledao u suton u kojemu je nestao Dan Colt.

– Možda, jednog dana.

PONEDJELJAK JE DAN ZA

TOP
TJEDNIK
ODABRANIH
PRILOGA

TJEDNIK ODABRANIH PRILOGA

U PRIPREMI:

Morgan Hill
Na kraju traga

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 9.360 d, a za šest mjeseci 4.680 d. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: NIŠPRO »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-2052, za »LASO«.

Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 33,00, ASCH 234,00, SFR 27,00, HFL 37,00, SKR 116,00, FF 109,00, US\$ 17,00 (avionom US\$ 20,20), C\$ 24,00 (avionom C\$ 28,30), Australia £ 12,00 (avionom £ 15,00). Uplata na devizni račun 30101-620-16-25731-3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb (za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 75.000 d, c/b stranica 50.000 d. Oslobođeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI. 1973. Rukopisi se ne vraćaju.

Levi's

Novo!!! Jakne Levi's u rob-
nim kućama i prodavaoni-
cama Varteksa, Standard
konfekcije i Atekso.

**KVALITETA JE
UVIJEK U MODI**

Otkrijte sebe u novjci
Levi's